

ZBIERKA

**STANOVÍSK NAJVYŠŠIEHO SÚDU
A ROZHODNUTÍ SÚDOV
SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

10/2015

OBSAH**Rozhodnutia vo veciach správnych**

- 96. Stavebný pozemok** - Pozemok, ktorý je v katastri nehnuteľností vedený ako orná pôda, ale je územným plánom obce, resp. zóny, určený na zastavanie, je podľa zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov stavebným pozemkom, a preto je stavebným pozemkom aj pre účely zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov.
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. januára 2015, sp. zn. 8 Sžf 5/2014).....5
- 97. Správne konanie, odstraňovanie nedostatkov podania** - Ak má podanie nedostatky, táto skutočnosť sama o sebe nie je dôvodom pre odmietnutie podania správnym orgánom, keďže by to bolo v rozpore s princípom súčinnosti (§ 3 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov), podľa ktorého sú správne orgány povinné poskytovať pomoc a poučenia, aby účastníci konania pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. augusta 2014, sp. zn. 8 Sžo 41/2013).....14
- 98. Daňové konanie** - Skutočnosť, že daňové orgány majú povinnosť dbať na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ďalších osôb, nie je v žiadnom rozpore s ich povinnosťou chrániť záujmy štátu.
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. marca 2015, sp. zn. 8 Sžf 6-7/2014).....20
- 99. Zodpovednosť fyzickej osoby podnikateľa za správny delikt**
I. Ak ide o zodpovednosť fyzickej osoby podnikateľa za správny delikt, ide o objektívnu zodpovednosť a subjektívna stránka tohto deliktu v zákonoch nie je založená na báze zavinenia. Pre správny orgán je relevantná len existencia protiprávneho stavu, spôsobená činnosťou alebo nečinnosťou fyzickej osoby podnikateľa.
II. Liberačné dôvody, pri preukázaní ktorých dochádza k redukcii, prípadne k zániku zodpovednosti fyzickej osoby podnikateľa za správny delikt, ktoré sa uplatnia vo výške sankcie alebo upustenia od jej uloženia, musia byť zakotvené vo všeobecnej rovine priamo v zákone, podľa ktorého sa uskutočňuje potrestanie za správny delikt správnym orgánom.
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. januára 2015, sp. zn. 8 Sžf 111/2013).....33
- 100. Pobyť cudzincov**
Účelom ustanovenia § 36 ods. 1 písm. b) v spojení s § 33 ods. 4 písm. e) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov pri jeho doslovnom výklade je sankcia – zrušenie prechodného pobytu tomu žiadateľovi, ktorý predloží falošné alebo pozmenené doklady. Pokiaľ zo strany žiadateľa nedošlo k žiadnej nepoctivosti pri predkladaní dokladov ani len vo forme nevedomej nedbanlivosti, nesprávnosť v postupe prekladateľiek, na ktorej nemal žiadateľ žiaden podiel viny, nemôže viesť k zrušeniu prechodného pobytu cudzincovi na účel zlúčenia rodiny podľa § 36 ods. 1 písm. b) v spojení s § 33 ods. 4 písm. e) zákona o pobyte cudzincov.
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. apríla 2015, sp. zn. 10 Sža 13/2015)38
- 101. Príjmy a výdavky daňovníka nezriadeného na podnikanie** - Príjmy daňovníka nezriadeného na podnikanie, plynúce z činnosti, na ktorej účel daňovník vznikol (hlavná činnosť daňovníka), sú od dane oslobodené. Preto nie je možné daňové výdavky súvisiace s príjmami z hlavnej činnosti priradiť k príjmom, ktoré dani podliehajú.
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 2. decembra 2014, sp. zn. 4 Sžf 2/2014).....42
- 102. I. Konkretizácia vád v zistení skutkového stavu** - Ak konajúci správny súd aplikuje zrušovací titul obsiahnutý v ustanovení § 250j ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, musí konkretizovať v rámci argumentačných bodov úroveň vadnosti zistení skutkového stavu, t.j. neúplne alebo nedostatočne, za tým účelom, aby správny orgán ako účastník súdneho prieskumu bol zákonným spôsobom poučený o svojich pochybeniach a bol mu naznačený spôsob nápravy.
II. Znalecký posudok - Formálny obsah znaleckého posudku ako výsledku špecializovanej odbornej činnosti vykonanej za podmienok ustanovených v zákone č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov znalcom pre zadávateľa tvoria viaceré jeho časti (§ 17 ods. 3), ktoré vo vzájomných súvislostiach a aj ako celok musia zabezpečiť preskúmanie jeho obsahu a overenie odôvodnenosti postupov. Ak účastník chcel spochybniť závery znalca, bolo jeho povinnosťou predložiť k týmto tvrdeniam také procesne relevantné dôkazné prostriedky, ktoré by jednoznačne odborné závery znalca spochybnili.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. februára 2014, sp.zn. 1 Sžd 4/2014).....55

- 103. Nedodanie záznamu vysielania v požadovanej kvalite** - Ak má Rada pre vysielanie a retransmisiu nepochybné za preukázané, že vysielateľ jej zaslal na základe jej výzvy v zákonnej lehote príslušné záznamy vysielania a až následne monitorovaním týchto záznamov Radou došlo k zisteniu, že predmetné záznamy nie sú v požadovanej kvalite a že neobsahujú záznam reálneho vysielania, nie je možné potom vyhodnotiť túto skutočnosť v neprospech vysielateľa, že požadované záznamy vysielania Rade pre vysielanie a retransmisiu vôbec nedoručil a nesplnil tak svoju zákonnú povinnosť (§ 16 ods. 3 písm. l) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000Z.z o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov), a že naplnil skutkovú podstatu správneho deliktu (§ 16 ods.3 písm. l) v spojení s § 67 ods. 2 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii).
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. februára 2015, sp.zn. 3 SŽ 16/2014).....60

104. Aplikčná prednosť Aarhuského dohovoru - právo na prístup k informáciám o životnom prostredí

I. Správny orgán nemôže vylúčiť aplikačnú prednosť ustanovení Aarhuského dohovoru, keďže Slovenská republika túto prednosť uznala (Aarhuský dohovor bol publikovaný v Zbierke zákonov SR pod č. 43/2006, pričom Národná rada Slovenskej republiky ho v doložke prednosti označila za medzinárodnú zmluvu, ktorá má v zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy SR prednosť pred zákonmi). Aarhuský dohovor zakotvuje v čl. 4 ods. 3 a 4 možnosti zamietnutia prístupu k informáciám, keď po zhodnotení jednotlivých bodov požadovanú informáciu nemožno subsumovať pod žiadnu z tam uvedených. Zo záveru čl. 4 Aarhuského dohovoru vyplýva, že dôvody pre zamietnutie majú byť vykladané reštriktívne, berúc do úvahy záujem verejnosti, ktorému zverejnenie slúži a berúc do úvahy, či požadované informácie súvisia s emisiami do životného prostredia. Pokiaľ v zmysle čl. 2 ods. 3 Aarhuského dohovoru obsahom informácie (sprístupnenia dokumentu Predbežnej bezpečnostnej správy) je práve informácia, ktorá sa týka vplyvu činnosti jadrovej elektrárne na jednotlivé zložky životného prostredia, teda vodu, pôdu, krajinu, krajinné prostredie, energie, emisie, je potrebné vychádzať z článku 4 ods. 4 písm. d/ druhá veta Aarhuského dohovoru, podľa ktorého musia byť informácie o emisiách, ktoré sú dôležité z hľadiska ochrany životného prostredia, sprístupnené. Ak žalovaný správny orgán zamietol poskytnutie celej požadovanej informácie, rozhodol tým aj o potvrdení nesprístupnených informácií, ktoré súvisia s emisiami, keď navyše v napadnutých správnych rozhodnutiach neuviedol, z akého dôvodu nebola požadovaná informácia poskytnutá ako celok, a tiež nezdôvodnil ani možnosť jej čiastočného sprístupnenia, s ktorou skutočnosťou počíta aj Aarhuský dohovor v čl. 5.

II. Aarhuský dohovor možno aplikovať aj na zákon č. 541/2004 Z.z. o mierovom využívaní jadrovej energie (atómový zákon) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, keďže samotná definícia pojmu „informácia o životnom prostredí“ bola prebratá z Aarhuského dohovoru a Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/4/ES o prístupe verejnosti k informáciám o životnom prostredí do slovenského právneho poriadku, a preto nie je potrebné skúmať priamy alebo nepriamy účinok Aarhuského dohovoru na tento zákon.

III. Ak ide o výstavbu a prevádzku jadrového zariadenia, ktoré predstavuje potenciálne ohrozenie zdravia a kvality života ľudí, ktorých obydlia sa nachádzajú v blízkosti miesta, kde by malo prísť k jeho vybudovaniu, mali by byť obyvateľom zo strany verejných orgánov poskytnuté informácie o možných rizikách, ktoré by pre ne mohla výstavba jadrového zariadenia znamenať, aby sa mohli rozhodnúť, či zotrývajú v mieste svojho doterajšieho bydliska alebo nie. Táto skutočnosť sa preto týka aj žalobcu (Greenpeace Slovensko) ako nezávislej medzinárodnej organizácie, ktorej cieľom je upozorňovať na problémy životného prostredia a hľadať riešenia na propagovanie otvorenej diskusie o životnom prostredí.

IV. Dôvody zamietnutia infožiadosti uvedené v čl. 4 ods. 1 a 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/4/ES sa majú vykladať reštriktívnym spôsobom. V každom jednotlivom prípade sa musí zohľadňovať verejný záujem na sprístupnení, to znamená, že sa zvažuje verejný záujem, ktorému slúži zverejnenie informácií oproti záujmu, ktorému slúži ich zamietnutie, a preto členské štáty v zmysle čl. 4 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/4/ES písm. a), d), f), g) a h) nesmú umožniť zamietnutie žiadosti, keď sa žiadosť týka informácií o emisiách do životného prostredia.

V. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2003/4/ES ani Aarhuský dohovor nezakladajú prístup verejnosti k informáciám o životnom prostredí v neobmedzenom rozsahu. Oba predpisy zakotvujú princíp, podľa ktorého možno utajiť iba konkrétne informácie, ktorých zverejnenie by naozaj mohlo ohroziť bezpečnosť, pričom zostávajúce informácie sa majú sprístupniť.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. júna 2015, sp.zn. 3 SŽi 22/2014)63

- 105. Dopravný priestupok – predbežná otázka** - Pokiaľ vodič motorového vozidla vedie svoje motorové vozidlo bez vodičského oprávnenia a po tomto zistení dopravnou políciou bol následne uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a bola mu uložená peňažná pokuta a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo, tak správny súd nie je oprávnený v preskúmvacom

konaní skúmať prejudiciálnu otázku, či žalobcovi bol oprávnené zadržaný vodičský preukaz na základe príslušného exekučného príkazu z dôvodu, že mal mať dlh na výživnom na maloleté dieťa. Námietky žalobcu, že správny súd v tomto smere nezistil riadne skutkový stav veci, hoci mu mal dať žalobca príslušné dôkazy o tom, že nemá dlh na výživnom na maloleté dieťa, sú potom právne irelevantné.
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. júna 2015, sp.zn. 3 Sžo 96/2015).....73

106. Oboznámenie účastníka konania s dôkazmi vykonanými odvolacím správnym orgánom

Pokiaľ odvolací správny orgán účastníčku konania ním novo vykonanými dôkazmi, ktoré zabezpečil v štádiu odvolacieho konania, neoboznámil a nedal jej ani príležitosť vyjadriť sa k takto novo vykonaným dôkazom, tvrdiac, že takúto povinnosť nemá a že účastníčka konania o nahliadnutie do administratívneho spisu nežiadala, porušil potom svojim postupom právo na spravodlivý proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorého podstatou je garancia zachovania právnych požiadaviek v priebehu konania i pred orgánmi verejnej moci, a to predovšetkým, keď novo vykonané dôkazy vyhodnotil v neprospech účastníčky konania.

Atribúty spravodlivého procesu, ktoré by nebolo možné i z objektívnych dôvodov zaručiť v správnom konaní (hlavne nestrannosť a nezávislosť rozhodujúceho orgánu), musia byť v plnej miere zabezpečené v konaní, v ktorom je rozhodnutie správneho orgánu preskúmané súdom, a to obzvlášť v prípadoch, kedy orgán verejnej moci formalistickým postupom vrchnostensky zasahuje do procesných práv účastníka konania.

Žalobkyňa ako účastníčka konania mala mať za danej skutkovej a právnej situácie v posudzovanej veci príležitosť predložiť i na odvolacom správnom orgáne svoje argumenty bez toho, aby bola znevýhodnená, a to zvlášť v procesnej situácii, keď žalovaný správny orgán doplnil v priebehu odvolacieho konania dokazovanie novými dôkazmi, s ktorými žalobkyňu neoboznámil a ktoré navyše vyhodnotil ako dôkazy svedčiace v jej neprospech.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. júla 2015, sp.zn. 3 Sžo 56/2014).....76

107. Poskytovanie informácií z operatívno-pátracej činnosti orgánov činných v trestnom konaní

I. Výsledky operatívno-pátracej činnosti môžu obsahovať informácie o formách práce kriminálnej polície a o vyšetrovaní a ich zverejnenie by mohlo mať vplyv na činnosť polície. V takomto prípade existuje potom legitímny záujem na odopretí poskytnutia informácií.

II. Nie je vhodné, aby boli zverejnené informácie o činnosti orgánov činných v trestnom konaní, či iných pracovníkov Policajného zboru SR, a to aj v tých prípadoch, ak nebolo začaté trestné konanie, ak by tým boli ohrozené práva tretích osôb alebo schopnosť orgánov činných v trestnom konaní predchádzať trestnej činnosti, vyhľadávať alebo odhaľovať trestnú činnosť, stíhať trestné činy alebo zabezpečovať bezpečnosť Slovenskej republiky. Utajovanosť operatívno-pátracej činnosti má slúžiť aj na zamedzenie úniku informácií z Policajného zboru Slovenskej republiky.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. apríla 2015, sp .zn. 3 Sži 16/2014).....80

108. Verejné obstarávanie - priame rokovacie konanie

Inštitút priameho rokovacieho konania v oblasti verejného obstarávania svojím procesným postupom zvyšuje predovšetkým transparentnosť zadávacieho procesu ako celku zo strany verejného obstarávateľa, a preto je potrebné ho chápať ako výnimočný inštitút vo vzťahu k iným postupom aplikujúcim sa vo verejnom obstarávaní v zmysle zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Preukázanie existencie zákonných dôvodov na aplikáciu tohto výnimočného inštitútu spočíva na verejnom obstarávateľovi, ktorý sa rozhodne aplikovať inštitút priameho rokovacieho konania. Navyše, verejný obstarávateľ musí preukázať, že existujú zákonné podmienky na použitie tohto inštitútu už vo vzťahu k Úradu pre verejné obstarávanie, a to v príslušnom oznámení verejného obstarávateľa, ktorým informuje Úrad o príslušnom zámere.

Zákonné dôvody na použitie inštitútu priameho rokovacieho konania musia existovať už v čase, keď sa verejný obstarávateľ rozhodne pre realizáciu tohto výnimočného inštitútu. Ak by sa totiž preukázalo, že verejný obstarávateľ postupoval pri použití tohto inštitútu v rozpore so zákonom o verejnom obstarávaní, dopustil by sa svojím konaním správneho deliktu a za také konanie by mu Úrad mohol uložiť finančnú pokutu vo výške 5% zmluvnej ceny.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. júna 2013, sp.zn. 2 Sžf 37/2012)88

96.

ROZHODNUTIE

Pozemok, ktorý je v katastri nehnuteľností vedený ako orná pôda, ale je územným plánom obce, resp. zóny, určený na zastavanie, je podľa zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov stavebným pozemkom, a preto je stavebným pozemkom aj pre účely zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. januára 2015, sp. zn. 8 Sžf 5/2014)

Krajský súd v K. napadnutým rozsudkom zo dňa 11. septembra 2013 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 23. mája 2012, ktorým zmenil rozhodnutie Daňového úradu K. – dodatočný platobný výmer zo dňa 6. februára 2012 tak, že znížil vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) zo sumy 1262,86 € na sumu 1061,23 €.

Žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného v rozsahu žalobných bodov dospel k záveru, že rozhodnutie i postup žalovaného bol v súlade so zákonom.

Súd prvého stupňa zhodne so žalovaným dospel k záveru, že pozemky zapísané v Katastri nehnuteľností, Správa katastra K. – okolie, kat. územie Č., vedené v katastri nehnuteľností ako orná pôda, boli v čase ich predaja, t. j. v kontrolovanom zdaňovacom období, stavebnými pozemkami. Žalobca považoval prevod predmetných pozemkov na kupujúcich za oslobodený od DPH podľa § 38 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“). Krajský súd konštatoval, že podľa § 38 ods. 2 prvá veta zákona o DPH oslobodenie od dane je dodanie pozemku okrem dodania stavebného pozemku.

Krajský súd ďalej uviedol, že zákon o DPH sa v ustanovení § 38 ods. 1 v súvislosti s definíciou stavebného pozemku odvoláva v poznámke č. 19 na ustanovenie § 43h zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“). Z tohto ustanovenia vyplýva, že stavebným pozemkom je okrem iného aj časť územia určená územným plánom obce na zastavanie. Nezastavaný pozemok, ktorý je súčasťou poľnohospodárskeho pôdneho fondu alebo lesného pôdneho fondu, možno v územnom pláne obce alebo v územnom pláne zóny určiť za stavebný pozemok, ak sú splnené podmienky na jeho trvalé vyňatie z poľnohospodárskeho pôdneho fondu alebo z lesného pôdneho fondu, alebo ak je v zastavanom území.

Súd prvého stupňa poukázal na skutočnosť, že je nepochybné, že predmetné pozemky v kat. území Č. sa nachádzajú v lokalite Juhovýchod územného plánu Obce Č., ktorý bol schválený uznesením obecného zastupiteľstva z 28. mája 2004. V záväznej časti územného plánu sa v bode 1.3. uvádza okrem iných plochy v lokalite Juhovýchod zabezpečiť na funkciu bývania. V bode 7.1. záväznej časti územného plánu je vymedzené zastavané územie obce v zmysle zákona č. 152/1996 Z. z. rozšírené o nové lokality bývania v rodinných domoch v južnej, západnej a východnej časti obce. V tabuľkovej časti priestorového usporiadania nových lokalít bývania sa pre lokalitu Juhovýchod v územnom pláne počítá so 140 bytovými jednotkami.

Súd uviedol, že z ustanovenia § 43h ods. 1 stavebného zákona vyplýva, že stavebným pozemkom sa rozumie časť územia určená územným plánom obce alebo územným plánom zóny, alebo územným rozhodnutím na zastavanie a pozemok zastavaný stavbou. Bolo preukázané, že pred schválením územného plánu Obce Č., Krajský pozemkový úrad v K. dňa 2. marca 2004 udelil podľa § 7 zákona č. 307/1992 Z. z. súhlas na budúce možné použitie poľnohospodárskej pôdy pre nepoľnohospodárske účely v rozsahu návrhu územného plánu Obce Č. spolu vo výmere 75-47-00h, z toho 67-76-00h mimo zastavaného územia a 07-71-00h v zastavanom území, celkovo vrátane nepoľnohospodárskej pôdy 97-03-00h v kat. území Č. v okrese K. – okolie s navrhovaným

obdobím platnosti územného plánu obce do roku 2015 podľa tabuľkových prehľadov, ktoré sú súčasťou udeleného súhlasu.

Napokon žalobnú námietku žalobcu, že územný plán obce Č. územie Juhovýchod kvalifikuje ako plošnú územnú rezervu bez uvedenia konkrétnych pozemkov, ktoré sa opiera o vyjadrenia starostu obce Č., súd tiež sú považoval za nedôvodnú. V územnom pláne obce bola ako rezerva pre bytovú výstavbu označená lokalita Sever.

Záver správcu dane, ako aj žalovaného, že žalobca porušil ustanovenie § 19 ods. 1 zákona o DPH krajský súd považoval na základe zistení v daňovom konaní za správny a súladný so zákonom.

Pokiaľ žalobca v žalobe dal do pozornosti súdu rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžf/47/2011 z 24. novembra 2011 s tým, že v rozsudku bol riešený skutkovo a právne obdobný prípad, súd poukázal na skutočnosť, že nejde o skutkovo zhodné veci. Preto právny názor najvyššieho súdu vyslovený v rozsudku sp. zn. 5Sžf/47/2011 z 24. novembra 2011 nie je relevantný pre vec žalobcu.

Keďže podľa názoru krajského súdu v právnej veci žalobcu bolo rozhodnuté v súlade so zákonom, súd postupujúc podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) žalobu zamietol.

Žalobca podal proti rozsudku v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby odvolací súd bez pojednávania zmenil rozsudok krajského súdu a zrušil rozhodnutie žalovaného z 23. mája 2012 v spojení s rozhodnutím Daňového úradu K. zo dňa 6. februára 2012 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Súčasne žiadal, aby mu súd priznal právo na náhradu trov konania vo výške 393,49 €.

Žalobca namietal, že súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav - § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., vec nesprávne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu. Odôvodnenie rozsudku nemá oporu v logickom výklade základného právneho ustanovenia, t. j. § 43h ods. 1, resp. ods. 2 stavebného zákona. Žalobca zastáva názor, že len pozemky zahrnuté do územnoplánovacích dokumentov prijatých a schválených obcou označené konkrétnym parcelným číslom môžu byť považované za stavebné pozemky. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 3 katastrálneho zákona, ktoré pojem pozemok charakterizuje a toto ustanovenie v odvolaní citoval. Vychádzajúc z citácie tejto zákonnej normy poukázal na to, že žiadny z územnoplánovacích dokumentov prijatých a schválených obcou Č., pozemky s príslušným parcelným číslom ako parcely neobsahuje. Namietal, že tvrdenie krajského súdu, že rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžf/47/2011 z 24. novembra 2011 vychádzal z odlišného skutkového stavu veci neobstojí. Je toho názoru, že najvyšší súd v danom prípade jasne deklaroval, že v prípade, že územný plán obce neobsahuje parcelné čísla pozemkov je nekonkrétnym dokumentom, čiže právne irelevantným čo do zmeny pozemku na stavebný pozemok. Vychádzajúc z tohto tvrdenia poukázal na ústavne zakotvený princíp právnej istoty, na základe ktorého sú súdy povinné na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dávať rovnakú odpoveď. Iný postup by bol v rozpore s princípom právneho štátu.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. Správca dane na základe daňovej kontroly a vykonaného dokazovania dospel k jednoznačnému záveru, že pozemky už v čase predaja boli stavebnými pozemkami a žalobcovi vznikla daňová povinnosť podľa § 19 ods. 1 zákona o DPH. V súlade s platnou právnou úpravou - § 43h stavebného zákona boli predmetné pozemky nachádzajúce sa v lokalite Juhovýchod posudzované ako stavebné pozemky, a to aj pre účely zákona o DPH. Na stavebné pozemky sa nevzťahuje oslobodenie podľa § 38 zákona o DPH, a preto bol žalobca povinný uplatniť k cene pozemkov daň z pridanej hodnoty v súlade s ustanovením § 19 ods. 1 zákona o DPH. Žalovaný v ďalšom poukázal na písomné vyjadrenie k žalobe z 13. augusta 2012.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2, §

214 ods. 2 O.s.p. s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29. januára 2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Z o d ô v o d n e n i a :

Odvolačný súd zistil, že v obdobnej veci už rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 8SŽf/25/2013 zo dňa 13. februára 2014, ktorým rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/159/2012-44 zo dňa 24. januára 2013 potvrdil. Predmetom súdneho prieskumu v uvedenej veci bolo rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky zo dňa 24. mája 2012, ktorým rozhodnutím Finančné riaditeľstvo SR zmenilo rozhodnutie Daňového úradu K. zo dňa 6. februára 2012 tak, že znížilo vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty zo sumy 12 548,76 € na sumu 10 545,42 €.

Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 250ja ods. 7 O.s.p. poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8SŽf/25/2013 zo dňa 13. februára 2014, ktorého text uvádza nasledovne:

Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky je Slovenská republika zvrchovaným, demokratickým a právnym štátom. Neoddeliteľným atribútom právneho štátu je aj správne súdnictvo.

Ochrana verejných subjektívnych práv fyzických a právnických osôb zo strany správnych súdov má subsidiárny charakter vo vzťahu k ochrane, ktorú poskytujú orgány verejnej správy. Preto fyzická alebo právnická osoba, ktorej práva boli porušené alebo ohrozené, má sa prioritne domáhať ochrany svojich práv na správnom orgáne. Ak nedošlo k náprave a ochrane zo strany orgánov verejnej správy, je možné, aby fyzická alebo právnická osoba sa domáhala ochrany svojich práv na správnom súde. Vyplyva to z historicky daného a v Slovenskej republike ústavne garantovaného postavenia správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahrádzanie kompetencií orgánov verejnej správy, ale zabezpečenie ich kontroly nezávislou súdnou mocou.

Podľa čl. 142 ods. 1 Ústavy SR súdy preskúmajajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Preskúvanie zákonnosti rozhodnutia orgánov verejnej správy v intenciách čl. 46 ods. 2 Ústavy SR sa uskutočňuje podľa ustanovení druhej a tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 O.s.p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Na rozdiel od súdu konajúceho v občianskoprávných veciach, správny súd nie je súdom skutkovým.

Podľa § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa ustálenej judikatúry správny súd vykonáva dokazovanie iba výnimočne, a to spravidla na verifikáciu už vykonaných dôkazov.

Preto neobstoí podľa názoru odvolacieho súdu námietka žalobcu, že krajský súd vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci. Napokon žalobca ani v odvolaní neuviedol v akom smere mal prvostupňový súd doplniť dokazovanie.

Odvolací súd sa oboznámil so spisom v predmetnej veci, pričom zistil nasledovné skutočnosti:

Daňový úrad K. I. vykonal u žalobcu daňovú kontrolu na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január – december 2007. Správca dane pri daňovej kontrole zistil, že žalobca v zdaňovacom období apríl 2007 uzavrel tri kúpne zmluvy, ktorých predmetom boli pozemky uvedené v kat. území Č. V čase uzavretia kúpnych zmlúv boli všetky tri parcely vedené v katastri nehnuteľností ako orná pôda. Pozemky boli predané za dohodnutú kúpnu cenu spolu v sume 1 989 750 Sk bez dane z pridanej hodnoty. Z obsahu kúpnych zmlúv bolo zrejmé, že išlo o odpredaj pozemkov za účelom výstavby rodinných domov. Žalobca predával pozemky s technickou vybavenosťou na hraniciach pozemkov. Konateľ žalobcu do zápisnice správcovi dane uviedol, že pozemky kúpil od reštituentov bez DPH. Pozemky projekčne rozčlenili na chodníky a komunikácie a tieto pozemky žalobca daroval obci Č. Pozemky, ktoré ostali žalobcovi, boli predávané bez technickej vybavenosti, pričom prípojky sa nachádzali 1 – 2 metre od jednotlivých pozemkov, t. j. v ceste. Kupujúci boli upozornení, že jednotlivé prípojky si musia realizovať na svoje náklady, pričom sa musia riadiť predpísanými požiadavkami jednotlivých majiteľov sietí. Pokiaľ ide o pozemky pod budúcou zástavbou musia sami požiadať o vyňatie z pôdneho fondu. V článku IV. osobitné dojednania bod 6 sa kupujúci zaviazali, že na svojom pozemku zrealizujú výstavbu rodinného domu podľa vlastného výberu projektu a nebudú na ňom vykonávať inú činnosť, ktorá je neprípustná v obytnej zóne.

Správca dane v priebehu daňovej kontroly ďalej zistil, že Obecné zastupiteľstvo obce Č. dňa 28. mája 2004 schválilo územný plán obce Č. uznesením č. 4/2004/b. Z územného plánu zistil, že preverované pozemky nachádzajúce sa v lokalite Juhovýchod sú v územnom pláne obce zaznačené vnútri riešeného územia, a tiež vnútri hranice zastavaného územia podľa zákona č. 237/2000 Z. z. Starosta obce Č. sa správcovi dane vyjadril, že lokalita Juhovýchod je v územnom pláne obce ako územná rezerva pre možnosť riešenia výstavby rodinných domov. Správca dane ďalej v priebehu daňovej kontroly zistil, že vlastníkom pozemkov, ktoré boli predmetom preverovaných kúpnych zmlúv, boli vydané v spojenom územnom a stavebnom konaní stavebné povolenia na výstavbu rodinných domov.

Správca dane vykonal dňa 19. decembra 2011 miestne zisťovanie na krajskom stavebnom úrade. V zápisnici o miestnom zisťovaní sa konštatuje, že územný plán obce bol schválený uznesením miestneho zastupiteľstva č. 4/2004 z 28. mája 2004 a v tomto územnom pláne bola zahrnutá aj lokalita Juhovýchod, ktorá riešila funkčne výstavbu rodinných domov. Táto lokalita nebola riešená ako územná rezerva, ale bola navrhovaná na zástavbu rodinných domov. Krajský pozemkový úrad pred schválením územného plánu udelil súhlas na budúce možné využitie pozemkov pre nepoľnohospodárske účely, a to rozhodnutím z 2. marca 2004. Obvodné pozemkové úrady vydali súhlas na vyňatie poľnohospodárskej pôdy na účel výstavby rodinných domov pri jednotlivých parcelách, na ktorých boli vydané stavebné povolenia na jednotlivé rozparcelované pozemky. Správca dane z týchto zistení dospel k záveru, že pozemok, ktorý je v katastri nehnuteľností vedený ako orná pôda, ale je územným plánom obce, resp. zóny určenej na zastavanie, je podľa stavebného zákona stavebným pozemkom a je preto stavebným pozemkom aj pre účely zákona o DPH.

Daňový úrad K. dodatočným platobným výmerom zo 6. februára 2012 vyrubil žalobcovi na základe výsledkov kontroly dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia január – december 2007 rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2007 vo výške 12 548,76 €. Žalovaný ako odvolací orgán rozhodnutím z 24. mája 2012 zmenil dodatočný platobný výmer Daňového úradu K. tak, že znížil vyrubený rozdiel dane zo sumy 12 548,20 € na sumu 10 545,42 €.

Krajský súd v Košiciach preskúmal v intenciách žalobných bodov napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj postup žalovaného a dospel k záveru, že správca dane zabezpečil dôkazy v spolupráci s inými správnymi orgánmi a tieto dôkazy vyhodnotil každý samostatne a potom všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Súd prvého stupňa záver správcu dane, ako aj žalovaného, že žalobca porušil ustanovenie § 19 ods. 1 zákona o DPH,

považoval na základe zistení v daňovom konaní za správny a súladný so zákonom o DPH. Preto postupujúc podľa § 250ja ods. 1 O.s.p. žalobu žalobcu zamietol. Pretože žalobca nebol v konaní úspešný, súd mu nepriznal právo na náhradu trov konania. Rozhodol v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p.

Pokiaľ žalobca v žalobe poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžf/47/2011 z 24. novembra 2011 s tým, že riešil skutkovo aj právne obdobný prípad, súd uviedol, že v preskúmanom prípade nie je možné sa opierať o právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý vyslovil v spomínanom rozsudku, pretože v ňom riešil skutkovo iný prípad, v ktorom správca dane rozhodol o tom, že ide o stavebný pozemok iba na základe informácie Magistrátu hlavného mesta SR Bratislava. Preto právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v spomínanom rozsudku nepovažoval za relevantný pre túto preskúmanú vec.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia krajského súdu a dôvody v ňom uvedené si osvojil ako vlastné s poukazom na ustanovenie § 246c ods. 1 veta práv v spojení s § 219 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd konštatuje, že dôvody odvolania sa neodlišovali od dôvodov podanej žaloby, s ktorými sa súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku v plnom rozsahu vypořiadal.

Daňové úrady a Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky chránia fiskálne záujmy štátu. Ich úlohou je vykonávať zisťovanie, či daňové subjekty si splnili v súlade s hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu.

Podľa § 19 ods. 1 prvá, druhá a tretia veta zákona o DPH daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastníak. Pri prevode alebo prechode nehnuteľnosti je v dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností.

Podľa § 38 ods. 2 prvá veta zákona o DPH oslobodené od dane je dodanie pozemku okrem dodania stavebného pozemku.

Podľa § 43h ods. 1 stavebného zákona stavebným pozemkom sa rozumie časť územia určená územným plánom obce, alebo územným plánom zóny, alebo územným rozhodnutím na zastavanie a pozemok zastavaný stavbou.

Podľa § 43h ods. 2 stavebného zákona nezastavaný pozemok, ktorý je súčasťou poľnohospodárskeho pôdneho fondu alebo lesného pôdneho fondu, možno v územnom pláne obce alebo v územnom pláne zóny určiť za stavebný pozemok, ak sú splnené podmienky na jeho trvalé vyňatie z poľnohospodárskeho pôdneho fondu, alebo z lesného pôdneho fondu, alebo ak je v zastavanom území.

Podľa § 12 ods.1 vyhlášky č. 55/2001 Z. z. o územno-plánovacích podkladoch a územno-plánovacej dokumentácii dokumentácia územného plánu obce sa člení na textovú časť a grafickú časť; obsahuje smernú časť a záväznú časť.

Záväzná časť obsahuje návrh regulatívov územného rozvoja a s presne formulovanými zásadami priestorového usporiadania a funkčného využívania územia vyjadrených vo forme regulatívov obsahujúcich záväzné pravidlá, ktoré stanovujú opatrenia v území, podmienky využitia územia a umiestnenia stavieb (§ 12 ods.6 prvá veta citovanej vyhlášky).

Podľa § 7 ods. 2 zákona č. 307/1992 Zb. o ochrane poľnohospodárskeho pôdneho fondu v znení neskorších predpisov možné využitie poľnohospodárskej pôdy na nepoľnohospodárske účely sa posudzuje spravidla pri návrhoch územno-plánovacej dokumentácie, územno-plánovacích podkladov a pri návrhoch projektov pozemkových úprav.

Dokumenty uvedené v odseku 2 musia byť pred schválením podľa osobitných predpisov odsúhlasené orgánom ochrany poľnohospodárskeho pôdneho fondu. Súhlas sa vydáva podľa zásad uvedených v odseku 1 a môžu v ňom byť určené podmienky na jej zabezpečenie. Pre vydanie súhlasu a určení podmienok je rozhodujúci celkový konečný rozsah zamýšľaného odňatia poľnohospodárskej pôdy z poľnohospodárskeho pôdneho fondu (§ 7 ods. 3 zákona č. 307/1992 Zb. v znení neskorších predpisov).

Zákon o DPH sa v ustanovení § 38 ods. 1 v súvislosti s definíciou stavebného pozemku odvoláva v poznámke č. 19 na ustanovenie § 43h stavebného zákona. Z tohto ustanovenia vyplýva, že stavebným pozemkom je okrem iného aj časť územia určená územným plánom obce na zastavanie. Nezastavaný pozemok, ktorý je súčasťou poľnohospodárskeho pôdneho fondu alebo lesného pôdneho fondu, možno v územnom pláne obce alebo v územnom pláne zóny určiť za stavebný pozemok, ak sú splnené podmienky na jeho trvalé vyňatie z poľnohospodárskeho pôdneho fondu alebo z lesného pôdneho fondu, alebo ak je v zastavanom území.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací skúmal žalobcom namietané porušenie práv interpretáciou a aplikáciou ustanovenia § 43h ods. 1, 2 stavebného zákona.

Ústavný súd Slovenskej republiky pokiaľ ide o interpretáciu ustanovení zákonov judikoval, že zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy je nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahrňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov. Realizuje sa uplatňovaním jednotlivých metód výkladu práva. Ide spravidla o taký spôsob objasňovania zmyslu interpretovaného textu, v rámci ktorého sa jednotlivé metódy výkladu uplatňujú vo vzájomnom prepojení, pričom žiadna z nich nemá mať absolútnu prednosť. Jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Východiskom v procese interpretácie a aplikácie práva je síce gramatický výklad textu právneho predpisu, interpret však musí zohľadniť účel zákona, systematickú súvislosť a logické väzby medzi jednotlivými normami zákona. Jednou zo základných interpretačných metód ústavného súdu je príkaz ústavne konformnej interpretácie jednoduchého práva. (nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 70/09-54 z 2. júna 2009).

V intenciách ústavným súdom judikovaného postupu pri interpretácii právnych noriem postupoval aj odvolací súd.

Podľa názoru odvolacieho súdu zákonodarca s cieľom jednoznačne vymedziť pozemky oslobodené od dane z pridanej hodnoty zvolil odkaz na ustanovenie § 43h ods. 1, 2 stavebného zákona, keďže zákon o DPH nedefinuje pojem stavebný pozemok.

Z ustanovenia § 43h stavebného zákona vyplýva, že obec si môže určiť časť územia na zastavanie alternatívne tromi spôsobmi, a to buď územným plánom obce alebo územným plánom zóny, alebo územným rozhodnutím. Stavebným pozemkom je aj pozemok zastavaný stavbou. V danom prípade obec Č. schválila územný plán obce, v ktorom označila lokalitu Juhovýchod na funkčnú výstavbu rodinných domov. Náležitosti územného plánu obce upravuje vyhláška Ministerstva životného prostredia č. 55/2001 Z. z. o územno-plánovacích podkladoch a územno-plánovacej dokumentácie.

Podľa § 12 ods. 4 písm. a) tejto vyhlášky riešenie územného plánu obce obsahuje vymedzenie riešeného územia (územie jednej obce alebo viacerých obcí na základe údajov z katastra nehnuteľností) a jeho geografický opis. V zmysle citovanej vyhlášky územný plán obce nemusí obsahovať konkrétne označenie pozemkov aj s parcelnými číslami. Takéto podrobné označenie by mohol obsahovať len územný plán zóny, ktorý však obec Č. nevypracovala a v stavebných povoleniach sa odvoláva na územný plán obce z 28. mája 2004. S poukazom na citovanú právnu úpravu a územný plán obce pozemok vedený na LV nachádzajúci sa v lokalite Juhovýchod kat. územie Č. bol už v čase predaja, t. j. v roku 2007 stavebným pozemkom napriek tomu, že v katastri nehnuteľností bol zapísaný ako orná pôda. Žalobca teda aj podľa názoru odvolacieho súdu porušil ustanovenie § 19 ods. 1 zákona o DPH, keď k cene pozemku nevyčíslil daň z pridanej hodnoty.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu z vykonaných dôkazov nemožno mať pochybnosti o tom, že pozemky vedené na LV kat. územia Č. sa nachádzajú v lokalite Juhovýchod územného plánu obce Č., ktorý bol schválený uznesením obecného zastupiteľstva č. 4/2004/b z 28. mája 2004. V záväznej časti územného plánu sa v bode 1.3. uvádza okrem iných plochy v lokalite Juhovýchod zabezpečiť na funkciu bývania. V bode 7.1. záväznej časti územného plánu je vymedzené zastavané územie obce v zmysle zákona č. 152/1996 Z. z. rozšírené o nové lokality bývania v rodinných domoch v južnej, západnej a východnej časti obce. V tabuľkovej časti priestorového usporiadania nových lokalít bývania sa pre lokalitu Juhovýchod v územnom pláne počíta so 140 bytovými jednotkami.

Z ustanovenia § 43h ods. 2 stavebného zákona vyplýva, že nezastavaný pozemok, ktorý je súčasťou poľnohospodárskeho pôdneho fondu, možno v územnom pláne obce určiť za zastavaný pozemok, ak sú splnené podmienky na jeho trvalé vyňatie z poľnohospodárskeho pôdneho fondu alebo ak je v zastavanom území. Bolo preukázané, že pred schválením územného plánu obce Č. Krajský pozemkový úrad v K. dňa 2. marca 2004 udelil podľa § 7 zákona č. 307/1992 Z. z. súhlas na budúce možné použitie poľnohospodárskej pôdy pre nepoľnohospodárske účely v rozsahu návrhu územného plánu Obce Č. spolu vo výmere 75-47-00h, z toho 65-76-00h mimo zastavaného územia a 07-71-00h v zastavanom území, celkovo vrátane nepoľnohospodárskej pôdy 97-03-00h v kat. území Č. v okrese K. - okolie s navrhovaným obdobím platnosti územného plánu obce do roku 2015 podľa tabuľkových prehľadov, ktoré sú súčasťou udeleného súhlasu.

Stavebný zákon v ustanovení § 43h ods. 1 obsahuje alternatívne štyri definície stavebného pozemku. Stavebným pozemkom je preto časť územia, ktoré je určené na zastavenie územným plánom. V prípade, že nezastavaný pozemok je súčasťou poľnohospodárskeho pôdneho fondu, pred schválením územného plánu je potrebné, aby príslušný špeciálny orgán štátnej správy súhlasil s využitím takého pozemku na nepoľnohospodárske účely. Aj odvolací súd dospel k záveru, že v preskúvanom prípade tieto podmienky splnené boli.

Preto zhodne so súdom prvého stupňa námietky žalobcu, že predmetné pozemky v čase predaja neboli zastavené stavbou, že nebolo na ne vydané právoplatné územné rozhodnutie na ich zastavenie, v relevantnom čase nebol vypracovaný a ani schválený územný plán zóny, ktorý by predmetné pozemky riešil a že tieto pozemky sa nachádzajú mimo zastavaného územia, nepovažuje za dôvodné. Ako to vyplýva z ustanovenia § 43h ods. 1, 2 stavebného zákona stavebným pozemkom je časť územia určená na zastavenie územným plánom obce, a preto nemusí spĺňať aj ďalšie znaky charakterizujúce stavebný pozemok alternatívnym spôsobom.

Taktiež námietku žalobcu, že územný plán obce Č. územie Juhovýchod kvalifikuje ako plošnú rezervu bez uvedenia konkrétnych pozemkov, ktoré sa opiera o vyjadrenie starostu obce Č., súd nepovažuje za opodstatnenú, pretože záväzná časť územného plánu obce upravuje funkčné využitie územia Juhovýchod na bývanie. Ani textová časť územného plánu obce neobsahuje údaj o tom, že lokalita Juhovýchod je považovaná na územnú rezervu pre možnosť riešenia výstavby rodinných domov. Za takúto rezervu územný plán považuje lokalitu Sever.

Odvolací súd súhlasí s názorom žalobcu, že princíp právnej istoty je implicitne obsiahnutý v čl. 1 Ústavy SR. Súčasťou tohto princípu je princíp legitímneho očakávania.

Ústavný súd SR definoval účel legitímneho očakávania ako garanciu čitateľnosti správania sa orgánov verejnej moci a ochrany súkromných osôb pred nepredvídateľným mocenským zásahom do ich právnej situácie, na vyústenie ktorej do určitého výsledku sa spoliehali (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL ÚS 10/06 z 24. júna 2009). Podobne aj uznesenie Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 499/2011-25 z 22. novembra 2011, na ktorý sa odvolával žalobca.

Od orgánov verejnej moci, t. j. aj od súdov sa vyžaduje, aby dodržiavali kontinuitu rozhodnutia. V praxi to znamená, že súd je povinný pri rozhodovaní o skutkovo zhodných prípadoch rozhodovať podľa ustálenej judikatúry, resp. aj v intenciách predtým prijatých rozhodnutí.

Pokiaľ sa žalobca odvolával na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. novembra 2011, sp. zn. 5Sžf/47/2011, ktorý mali súde aplikovať v právnej veci žalobcu, odvolací súd po oboznámení sa s predmetným rozsudkom, zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že v prípade žalobcu boli skutkové zistenia a dôkazy odlišné, ako v prípade, o ktorom rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 5Sžf/47/2011.

Správca dane pri vydaní svojho rozhodnutia vychádzal z územného plánu obce schváleného obecným zastupiteľstvom uznesením z 28. mája 2004, podľa ktorého je lokalita Juhovýchod, v ktorej sa nachádzajú pozemky zapísané na LV, určená na funkčnú výstavbu rodinných domov. Územný plán zóny, ktorý by územný plán obce konkretizoval, obec nevypracovala ani ku dňu prevodu pozemkov, ani následne. V stavebných povoleniach sa obec odvoláva len na územný plán obce, ktorý sa tak stal základným územno-plánovacím dokumentom na komunálnej úrovni. Aj ďalšie zistenia správcu dane, a to súhlas krajského pozemkového úradu daný pred schválením územného plánu na budúce možné využitie pozemkov pre nepoľnohospodárske účely, obsah kúpnych zmlúv uzavretých medzi žalobcom ako predávajúcim a kupujúcimi, preukazuje, že pozemky už v čase prevodu boli stavebnými pozemkami, a preto právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v spomínanom rozsudku nie je možné aplikovať na daný prípad.

Ústavný súd SR už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa § 46 ods. 1 ústavy (i práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Obdobne čl. 6 ods. 1 Dohovoru zahŕňa „právo na súd“, to znamená právo začať konanie na súde v „občianskoprávných veciach“ ako jeden z jeho aspektov. K nemu pristupujú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 Dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu, zloženie súdu a vedenie procesu. Kvalita procesu zahrnutá v práve na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru je zabezpečená zárukami procesného a inštitucionálneho charakteru (III. ÚS 136/03).

Ústavný súd SR tiež judikoval, že reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súde preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predpokladá účastník konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich (III. ÚS 369/2010-12).

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu z ústavy ani Dohovoru nemožno vyvodzovať, že dôvody uvedené súdom sa musia zaoberať zvlášť každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať za zásadný pre svoju argumentáciu (mutatis mutandis I. ÚS 56/01).

Aj Európsky súd pre ľudské práva, napr. v rozsudku z 21. januára 1999 vo veci Garcia Ruiz v. Španielsko konštatoval, že podľa štandardnej judikatúry súdu reflektujúcej princíp riadneho chodu spravodlivosti musia súdne rozhodnutia v dostatočnej miere obsahovať dôvody, na ktorých sú založené: Povinnosť odôvodňovať rozhodnutie nemôže byť ponímaná v takom zmysle, že je potrebné vyporiadať sa s každým argumentom. Podľa rozsudku tohto súdu vo veci Helle v. Fínsko z 19. decembra 1998 sa odvolací súd pri potvrdení prvostupňového rozhodnutia (zamietnutí odvolania) v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia súdu nižšieho stupňa.

Podľa názoru odvolacieho súdu, z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vyporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Preto, ak krajský súd dospel k právnemu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vypořiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v K. ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

97.

ROZHODNUTIE

Ak má podanie nedostatky, táto skutočnosť sama o sebe nie je dôvodom pre odmietnutie podania správnym orgánom, keďže by to bolo v rozpore s princípom súčinnosti (§ 3 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov), podľa ktorého sú správne orgány povinné poskytovať pomoc a poučenia, aby účastníci konania pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. augusta 2014, sp. zn. 8 Sžo 41/2013)

Krajský súd v B. rozsudkom podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol ako nedôvodnú žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného zo dňa 2. apríla 2012, ktorým tento zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie riaditeľa Personálneho úradu ozbrojených síl Slovenskej republiky zo dňa 13. decembra 2011 o nepovolení obnovy konania vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplynul záver, že správne orgány oboch stupňov v preskúmvanej veci postupovali v intenciách citovaných právnych noriem, preto ich rozhodnutia treba považovať za správne a v súlade so zákonom, pričom námietky žalobcu neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia. Ďalej uviedol, že medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že žalobca svoj návrh opiera o § 62 ods. 1 písm. e/ zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) (ďalej len „správny poriadok“), pričom z obsahu rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/18/2011, 3Sžo/19/2011, 3Sžo/20/2011 zo dňa 2. júna 2011 vyplýva, že dôvodom zrušenia personálnych rozkazov zo dňa 26. januára 2009, ktorým žalobcovi ukončili dočasné vyčlenenie na plnenie úloh Vojenskej polície dňom 20. januára 2009, personálneho rozkazu riaditeľa Vojenskej polície zo dňa 27. januára 2009, ktorým žalobcu odvolali z funkcie vedúceho staršieho dôstojníka – špecialistu dňom 28. januára 2009 a personálneho rozkazu riaditeľa Personálneho úradu zo dňa 27. januára 2009, ktorým mu zmenili miesto výkonu štátnej služby z T. do T. a bol zaradený do zálohy pre prechodne nezaradených profesionálnych vojakov, bolo, že žalovaný v ich odôvodnení nerozviezol dostatočne východiská odôvodňujúce úvahu ministra obrany prípadne vedúceho služobného úradu, ktoré by umožnilo riadne preskúmať jeho postup v zmysle § 82 ods. 3 písm. b/ a § 82 ods. 4 písm. g/ zákona č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Konštatoval, že z uvedeného nevyplýva, že by predmetné personálne rozkazy boli vydané na základe nepravdivých dôkazov, alebo že by sa rozhodnutie dosiahlo trestným činom. Rovnako mal za nesporné, že personálny rozkaz zo dňa 15. júna 2009 o ukončení služobného pomeru profesionálneho vojaka bezprostredne logicky nadväzoval na vyššie uvedené personálne rozkazy. Preto súd prvého stupňa zhodne s názorom žalovaného považoval za moment začatia plynutia trojmesačnej subjektívnej lehoty deň po dni právoplatnosti rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/18/2011, 3Sžo/19/2011, 3Sžo/20/2011 zo dňa 2. júna 2011, ktoré právoplatnosť nadobudlo dňom 22. júna 2011, teda o obnovu konania bolo možné sa uchádzať najneskôr do 23. septembra 2011, ale len za podmienok stanovených podľa § 62 ods. 1 správneho poriadku, ktorých hmotnoprávne naplnenie nijako žalobca nepreukázal.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu včas odvolanie z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. a/, b/, d/ a f/ O.s.p., navrhujúc, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. Namietal nesprávnosť záveru krajského súdu, že dňom po dni doručenia rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/18/2011, 3Sžo/19/2011, 3Sžo/20/2011 zo dňa 2. júna 2011 začala plynúť subjektívna trojmesačná lehota na podanie návrhu na obnovu konania, nakoľko uvedeným rozsudkom podľa žalobcu došlo len k zrušeniu vydaných nezákonných rozhodnutí. Mal za to, že samotné zrušenie rozhodnutí nemožno považovať za meritórne rozhodnutie vo veci, z čoho vyplýva, že ako také nemôže zakladať dôvod pre podanie návrhu na obnovu konania. Poukázal na skutočnosť, že účastník konania až do vydania a doručenia nového rozhodnutia, nemá možnosť vedieť, akým spôsobom správny orgán rozhodne, a či sú dané dôvody pre podanie návrhu na obnovu konania. Doplnil, že subjektívna lehota pre podanie návrhu na obnovu konania v súlade s § 63 ods. 3 správneho poriadku preto jednoznačne začína plynúť až po doručení nových rozhodnutí. Za začiatok plynutia lehôt „pre

jednotlivé rozhodnutia“ pokladal dni doručenia rozhodnutia zo dňa 13. októbra 2011, rozhodnutia riaditeľa Vojenskej polície zo dňa 23. septembra 2011 a rozhodnutia riaditeľa Personálneho úradu ozbrojených síl Slovenskej republiky zo dňa 23. septembra 2011. Zdôraznil, že z uvedeného dôvodu, aj ak by bolo posúdené, že až deň postúpenia návrhu na obnovu konania, teda 14. novembra 2011, treba považovať za deň doručenia návrhu, bola by subjektívna trojmesačná lehota na podanie návrhu na obnovu konania zachovaná, avšak ani s takýmto posúdením podľa žalobcu nie je možné sa stotožniť, keďže podanie podané v lehote aj na nepríslušný orgán je potrebné považovať za podanie včas. Taktiež namietal, že odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu je nedostatočné, nakoľko právne úvahy a závery súdu sú v ňom veľmi stručné. Preto je podľa žalobcu možné rozhodnutie súdu prvého stupňa považovať za nepreskúmateľné. V uvedenom videl porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol rozsudok Krajského súdu v B. zo dňa 22. marca 2013 ako vecne správny potvrdiť, nakoľko prvostupňový súd postupoval v predmetnej veci v súlade so zákonom a vydal vecne správny a zákonný rozsudok. Súhlasil s názorom krajského súdu, že z priebehu konania nijako nevyplýva a žalobca ani doposiaľ nijako nepreukázal, že by zrušené rozhodnutia boli vydané na základe nepravdivých dôkazov, alebo že by sa rozhodnutie dosiahlo trestným činom. Zdôraznil, že zrušené rozhodnutia nemožno v žiadnom prípade považovať za nepravdivé dôkazy, pričom pri posudzovaní podmienok na splnenie obnovy konania musí konať orgán, a aj súd, vychádzať zo skutkového a právneho stavu v čase vydania rozhodnutia. Pokladal za evidentné, že zrušené rozhodnutia vychádzali zo skutkového stavu existujúceho v čase rozhodovania o jednotlivých personálnych opatreniach, ktoré sú obsahom týchto rozhodnutí. Súčasne poukázal na znenie § 63 ods. 3 správneho poriadku, s ohľadom na ktoré uviedol, že žalobca sa o dôvodoch obnovy konania dozvedel nadobudnutím právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/121/2009-40, 1S/122/2009-40, 1S/123/2009-40 zo dňa 10. februára 2011 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/18/2011, 3Sžo/19/2011, 3Sžo/20/2011 zo dňa 2. júna 2011, teda 22. júna 2011, keď uvedenými rozsudkami boli personálne rozkazy zrušené. Ďalej uviedol, že rozhodnutím o zastavení konania zo dňa 23. septembra 2011 len riaditeľ Personálneho úradu konštatoval, že nakoľko žalobca nie je v služobnom pomere profesionálneho vojaka, vo vzťahu k nemu už v ďalšom konaní nemôže byť realizované ani jedno zo súdom zrušených personálnych opatrení. Dodal, že uvedené rozhodnutie vecne nič neriešilo, a teda sa z neho nemohol žalobca nič nové dozvedieť a od jeho vydania nemohli ani začať plynúť lehoty. Mal za to, že lehota na podanie návrhu na obnovu konania začala plynúť dňom nasledujúcim po dni právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/121/2009-40, 1S/122/2009-40, 1S/123/2009-40 zo dňa 10. februára 2011 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/18/2011, 3Sžo/19/2011, 3Sžo/20/2011 zo dňa 2. júna 2011, teda 23. júna 2011. Z uvedeného vyvodil, že návrh na obnovu konania mal žalobca podať vecne príslušnému správnomu orgánu najneskôr do 23. septembra 2011.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 20. augusta 2014 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Z o d ô v o d n e n i a :

V správnom súdnictve súdy preskúmajú na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.). Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia; súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1, ods. 3 O.s.p.).

Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné,

najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúvaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2SžoKS/92/2006 z 20. júna 2006, sp. zn. 2Sžo/83/2007 z 25. júna 2008, sp. zn. 2Sžo/133/2007 z 1. augusta 2008).

Predmetom odvolacieho konania v preskúvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného zo dňa 2. apríla 2012, ktorým tento zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie riaditeľa Personálneho úradu ozbrojených síl Slovenskej republiky zo dňa 13. decembra 2011 o nepovolení obnovy konania vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru.

Najvyšší súd preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal s námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúvacieho konania v danej veci sú rozhodnutia a postup správnych orgánov, ktorými bolo rozhodnuté s konečnou platnosťou o nepovolení obnovy konania vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru profesionálneho vojaka.

Dňa 28. októbra 2011 bolo Ministerstvu obrany Slovenskej republiky doručené podanie žalobcu zo dňa 25. októbra 2011, označené ako „Žiadosť o navodenie právneho stavu“, v ktorom tento uvádza, že akceptuje rozhodnutie zo dňa 13. októbra 2011 o zastavení konania vo veci odvolania žalobcu z funkcie vedúceho staršieho dôstojníka – špecialistu oddelenia logistiky Ekonomicko-technického odboru riaditeľstva Vojenskej polície. Ďalej uviedol, že rozhodnutie riaditeľa Personálneho úradu ozbrojených síl Slovenskej republiky zo dňa 23. septembra 2011 vo veci zmeny miesta výkonu štátnej služby z doterajšieho miesta výkonu štátnej služby T. do miesta výkonu štátnej služby T., ktorým bolo toto konanie zastavené, vníma tak, že právne je na pôvodnej funkcii v štruktúre riaditeľstva Vojenskej polície. Doplnil, že pokladá za protizákonné akceptovať personálne rozkazy, ktoré boli vydané po odvolaní žalobcu z uvedenej funkcie, nakoľko tieto obsahovo a aj významovo nadväzovali na zrušené personálne rozkazy. Vychádzajúc z uvedeného považoval aj ukončenie služobného pomeru žalobcu ako profesionálneho vojaka dňom 30. júna 2009 za protizákonné, dávajúc súčasne do pozornosti, že vo veci rozhodol nekompetentný orgán, teda riaditeľ Personálneho úradu ozbrojených síl Slovenskej republiky personálnym rozkazom zo dňa 15. júna 2009. S ohľadom na uvedené žiadal o prijatie opatrení, ktoré povedú k „nastoleniu právneho stavu“ v súvislosti s ukončením služobného pomeru žalobcu.

Správny orgán prvého stupňa dňa 13. decembra 2011 rozhodnutím o podaní žalobcu zo dňa 25. októbra 2011 rozhodol tak, že obnovu konania vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru profesionálneho vojaka na základe právoplatného personálneho rozkazu riaditeľa Personálneho úradu zo dňa 15. júna 2009 nepovoľuje, nakoľko dospel k záveru, že žalobca podal návrh na obnovu konania, doručený správne orgánu dňa 14. novembra 2011, po márnom uplynutí trojmesačnej subjektívnej lehoty. Preto v zmysle § 63 ods. 3 správneho poriadku nebolo možné obnovu konania povoliť. Konštatoval, že trojmesačná lehota na podanie návrhu na obnovu konania začala plynúť odo dňa právoplatnosti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/18/2011, 3Sžo/19/2011, 3Sžo/20/2001 zo dňa 2. júna 2011, ktorým tento zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S/21/2009, 1S/22/2009, 1S/23/2009 zo dňa 10. februára 2011 v napadnutej časti tak, že zrušil personálny rozkaz ministra obrany Slovenskej republiky zo dňa 26. januára 2009 a personálny rozkaz riaditeľa Personálneho úradu zo dňa 27. januára 2009 a veci vrátil žalovaným na ďalšie konanie.

Rozhodnutím zo dňa 2. apríla 2012 rozhodol žalovaný o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa tak, že podané odvolanie zamietol a rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdil.

Vo vzťahu k námietke žalobcu, že riaditeľ Personálneho úradu nesprávne určil začiatok plynutia trojmesačnej lehoty, a to od právoplatnosti vyššie uvedeného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, uviedol, že návrh na obnovu konania mal žalobca podať vecne príslušnému správne orgánu najneskôr do 23. septembra 2011, teda dňom nasledujúcim po dni právoplatnosti označeného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, nakoľko výlučne tento rozsudok zakladal dôvod pre vydanie nových rozhodnutí.

Žalobca predovšetkým namietal nesprávnosť záveru žalovaného, ako aj súdu prvého stupňa, že dňom rozhodujúcim pre začiatok plynutia lehoty na podanie návrhu na obnovu konania je deň právoplatnosti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/18/2011, 3Sžo/19/2011, 3Sžo/20/2001 zo dňa 2. júna 2011, pričom uvedeným rozsudkom došlo len k zrušeniu vydaných rozhodnutí, ktorá skutočnosť samotná však nemôže byť podľa žalovaného považovaná za meritórne rozhodnutie vo veci, a teda ako také nemôže zakladať dôvod pre podanie návrhu na obnovu konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi krajského súdu a správnych orgánov oboch stupňov, ktoré poukázali na to, že dňom rozhodujúcim pre začiatok plynutia lehoty na podanie návrhu na obnovu konania je deň právoplatnosti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/18/2011, 3Sžo/19/2011, 3Sžo/20/2001 zo dňa 2. júna 2011, nakoľko výlučne tento rozsudok zakladal dôvod pre vydanie nových rozhodnutí.

Z administratívneho spisu odvolací súd zistil, že správny orgán nepostupoval v súlade s § 19 ods. 3 v spojitosti s § 63 ods. 2 správneho poriadku, keď opomenul žalobcu vyzvať, aby odstránil nedostatky podania zo dňa 25. októbra 2011, v ktorom absentovala základná náležitosť podania, teda z neho nebolo zrejmé, čo žalobca navrhuje. Správny orgán sa následne, posudzujúc podanie podľa jeho obsahu ako návrh na obnovu konania vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru profesionálneho vojaka, v rozpore s cit. ustanoveniami správneho poriadku nezaoberal absenciou zákonných náležitostí návrhu na obnovu konania v zmysle § 62 a nasl. správneho poriadku, keďže uvedené podanie žalobcu neobsahuje dôvody obnovy konania a skutočnosti svedčiacie o tom, že návrh je podaný včas.

Podľa čl. 47 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi a orgánmi verejnej správy od začiatku konania a za podmienok ustanovených zákonom. Túto pomoc poskytujú súdy, orgány verejnej správy a na zmluvnom základe aj advokáti. Uvedená ústavná zásada je premietnutá v § 3 ods. 3 ako jedno zo základných pravidiel konania. Podľa citovaného ustanovenia sú správne orgány povinné poskytovať pomoc a poučenia fyzickým osobám a právnickým osobám, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu. Ustanovenie § 19 ods. 3 správneho poriadku predstavuje špecifickú formu pomoci účastníkovi správneho konania. Jej podstata spočíva v odstraňovaní nedostatkov podania, ak nemá predpísané náležitosti.

Rozsah pomoci poskytovanej správnym orgánom v súvislosti s nedostatkami podania nie je absolútny. Jeho relativizácia spočíva v tom, že

- táto pomoc sa poskytuje účastníkovi konania, t. j. až po začatí konania,
- obsahom pomoci sú predovšetkým procesné práva a povinnosti, ktorých uplatňovanie má vplyv na postavenie účastníka konania a jeho správny procesný postup,
- rozsah poučenia musí byť taký, aby účastník v konaní neutrpel ujmu, avšak nemá nahrádzať pomoc poskytovanú na zmluvnom základe advokátom.

Odstraňovanie nedostatkov podania je konkretizáciou zásady úzkej súčinnosti správneho orgánu s fyzickými osobami a právnickými osobami. Táto súčinnosť nemôže mať charakter formálnosti. Jej cieľom je vybaviť vec efektívne, zodpovedne a bez zbytočných prietahov.

Zákon vychádza z predpokladu aktívnej spolupráce účastníkov konania pri odstraňovaní nedostatkov podania. Ak nejde o konanie, v ktorom sa uplatňuje aj ochrana verejných záujmov, treba vychádzať z prezumpcie priority záujmov účastníka.

V jednoduchých prípadoch správny orgán v súčinnosti s účastníkom konania odstráni nedostatky podania bezodkladne. V ostatných prípadoch na ich odstránenie vyzve, pričom mu na tento účel určí primeranú lehotu. Zároveň ho poučí, aké dôsledky môže mať neodstránenie nedostatkov pre ďalší priebeh konania.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd v danej veci dospel k záveru, že žalovaný správny orgán nepostupoval v súlade so zákonnými predpismi, keď neprihliadol na námietku žalobcu vznesenú v odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu, spočívajúcu v jeho tvrdení, že „za začiatok plynutia lehôt pre jednotlivé rozhodnutia pokladá dni doručenia rozhodnutia zo dňa 13. októbra 2011, rozhodnutia riaditeľa Vojenskej polície zo dňa 23. septembra 2011 a rozhodnutia riaditeľa Personálneho úradu ozbrojených síl Slovenskej republiky zo dňa 23. septembra 2011“. Nie je možné stotožniť sa s postupom žalovaného, ktorý v rozpore s § 19 ods. 3 správneho poriadku, v situácii kedy v podaní účastníka konania absentuje označenie dôvodu obnovy konania a skutočností svedčiacich o tom, že návrh je podaný včas, bez súčinnosti s účastníkom sám tieto náležitosti vymedzil a konštatoval, že trojmesačná lehota na podanie návrhu na obnovu konania začala plynúť odo dňa právoplatnosti rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžo/18/2011, 3Sžo/19/2011, 3Sžo/20/2001 zo dňa 2. júna 2011. Preto dospel k predčasnému záveru, že návrh žalobcu na obnovu konania je oneskorene podaný a obnovu konania vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru nepovolil. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo napadnuté rozhodnutie žalovaného zaťažené vadou nezákonnosti postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, na ktorú skutočnosť bol odvolací súd povinný prihliadnuť.

Odvolací súd po oboznámení sa s predloženým kompletným spisovým materiálom krajského súdu, vrátane administratívneho spisu žalovaného, zistil, že v priebehu správneho konania došlo zo strany správnych orgánov k závažným pochybeniam, pretože správne orgány v rozpore s § 19 ods. 2 správneho poriadku opomenuli odstrániť vady podania žalobcu zo dňa 25. októbra 2011, v konaní postupovali bez súčinnosti s účastníkom konania. Rovnako tak sa nevysporiadali s jeho námietkou, týkajúcou sa nesprávneho určenia začiatku plynutia lehoty na podanie návrhu na obnovu konania.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti je Najvyšší súd Slovenskej republiky toho názoru, že rozhodnutie žalovaného je nezákonné, pretože tento svojím postupom odňal možnosť žalobcovi konať pred správnym orgánom.

Úlohou správneho orgánu bude v ďalšom konaní dostatočne zistiť skutočný stav, najmä bude za týmto účelom potrebné postupom v súlade s § 19 ods. 2 v spojitosti s § 63 ods. 2 správneho poriadku odstrániť vady podania zo dňa 25. októbra 2011 a následne na tomto základe rozhodnúť, či sú v prejednávanej veci splnené zákonné predpoklady na obnovu konania vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru profesionálneho vojaka. Ďalej bude povinnosťou žalovaného zistené skutočnosti a z nich plynúce závery, za dôsledného dodržania procesného postupu v zmysle správneho poriadku, podrobne uviesť v odôvodnení rozhodnutia a riadne odôvodniť.

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného správneho orgánu zo dňa 2. apríla 2012 podľa § 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý mal úspech v konaní priznal náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby, a to za prevzatie a prípravu zastúpenia a za podanie žaloby zo dňa 6. júna 2012 vo výške 2 x 127,16 € podľa § 11 ods. 4 v spojení s § 14 ods. 1 písm. a/, b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len vyhláška č. 655/2004 Z. z.) vo výške 1/6 výpočtového základu, ktorý v roku 2012 bol vo výške 763,00 € a režijný paušál 2 x 7,63 €.

Taktiež bola právnomu zástupcovi žalobcu, ktorý je platiteľom DPH, priznaná uplatnená DPH zo základu 269,58 € podľa § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. vo výške 20% v sume 53,92 €.

Celkom boli priznané žalobcovi na náhradu trovy konania vo výške 323,50 € (269,58 € + 53,92 €), ktoré je žalovaný povinný zaplatiť právnomu zástupcovi žalobcu.

98.
ROZHODNUTIE

Skutočnosť, že daňové orgány majú povinnosť dbať na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ďalších osôb, nie je v žiadnom rozpore s ich povinnosťou chrániť záujmy štátu.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. marca 2015, sp. zn. 8 Sžf 6-7/2014)

Krajský súd v B. B. napadnutým rozsudkom zamietol žaloby žalobcu, ktorými žiadal súd o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného zo dňa 12.04.2013, ktorým potvrdil rozhodnutie správcu dane - Daňového úradu B. B. – pobočka Z. zo dňa 13.12.2012, za zdaňovacie obdobie september 2011 v sume 6613,56 € a rozhodnutie žalovaného zo dňa 12.04.2013, ktorým potvrdil rozhodnutie správcu dane – Daňového úradu B.B. - pobočka Z. zo dňa 13.12.2012, za zdaňovacie obdobie august 2011 v sume 25 246,61 € a účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že po preskúmaní napadnutých rozhodnutí žalovaného, ako aj postupu žalovaného, vrátane postupu správcu dane v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobách, dospel k záveru, že uvedené rozhodnutia plne korešpondujú s právnou úpravou a plne sa stotožnil so závermi dokazovania vykonaného na základe tuzemského i medzinárodného šetrenia správcu dane, z ktorého vyplynulo, že k zdaniteľnému plneniu (dodaniu tovaru) tak, ako predpokladá ustanovenie § 43 ods. 1 zákona o DPH, nedošlo, a preto vec správne právne posúdil. V podrobnostiach súd poukázal na skutkové i právne závery žalovaného.

Krajský súd uviedol, že aby išlo o v danom prípade o intrakomunitárny obchod, ktorý je oslobodený od dane, musia byť splnené zákonné podmienky, a to jednak, že tovar bol prepravený do iného členského štátu, a že tovar bol dodaný osobe identifikovanej pre daň. Pojem „osoba identifikovaná pre daň v inom členskom štáte“ treba vykladať tak, aby bol naplnený účel európskej úpravy, t.j. prenos daňových príjmov do štátu spotreby, osobou povinnou odviesť daň za intrakomunitárnu dodávku bude len tá osoba, ktorá je platiteľom DPH. Nestačí, že táto osoba je formálne registrovaná, ale musí mať aj reálnu možnosť odvieť daň. Je na dodávateľovi, v danom prípade žalobcovi, aby sa uistil, že dodávka bude vnútri spoločenstva zdanená (inak by to mohlo viesť k daňovému úniku), čo vyplýva aj z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-409/04. Cieľom je zamedziť dvojité zdanenie, a preto sa zaviedlo zdaňovanie nadobudnutia tovaru v členskom štáte miesta konečnej spotreby.

Krajský súd poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 06.09.2012 vo veci C-273/11, z ktorého vyplývajú závery, že predávajúcemu nemožno zamietnuť oslobodenie od dane v prípade dodania v rámci spoločenstva v zmysle čl. 138 ods. 1 Smernice 206/112 zo dňa 28.11.2008 o spoločnom systéme DPH zmenenej a doplnenej Smernicou 2010/88 zo dňa 07.10.2010 len z dôvodu, že daňový orgán iného členského štátu vymazal z registra daňové identifikačné číslo pre DPH nadobúdateľa síce až po dodaní tovaru, ale so spätnou účinnosťou k dátumu, ktorý predchádzal tomuto dodaniu, a že čl. 138 ods. 1 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby sa za okolností, ako sú tie, o ktoré ide vo veci samej, zamietlo priznanie práva na oslobodenie od dane v prípade dodania v rámci spoločenstva, ak sa s ohľadom na objektívne skutočnosti preukáže, že tento predávajúci si nesplnil povinnosti, ktoré mu boli uložené v oblasti dokazovania, alebo vedel, alebo mal vedieť, že plnenie, ktoré uskutočnil, bolo súčasťou podvodu, ktorý spáchal nadobúdateľ a neprijal všetky opatrenia, ktoré od neho bolo možné rozumne požadovať na zabránenie jeho vlastnej účasti na tomto podvode.

Krajský súd zastáva stanovisko, že na základe výsledkov vykonaného dokazovania v predmetom prípade u žalobcu prichádzalo do použitia ustanovenie 2. bodu, ktorý pojednáva o tom, kedy možno zamietnuť priznanie práva na oslobodenie od dane.

Krajský súd konštatoval, že žalobné námietky týkajúce sa spôsobu vykonávania dokazovania, rozsahu dokazovania a hodnotenia dôkazov, ako aj k tvrdeniu o nedostatočne zistenom skutkovom stave veci a

nerespektovaniu zásady materiálnej pravdy, sú neopodstatnené, nakoľko správca dane v súlade s ustanovením § 29 ods. 2 zákona o správe daní vykonal rozsiahle tuzemské i medzinárodné šetrenia, čím dbal, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, pričom daňový subjekt bol, či už v priebehu výkonu daňovej kontroly, alebo vo vyrubovacom konaní, vyzývaný na predloženie dôkazov k svojim tvrdeniam.

Podľa krajského súdu žalobca nepredložil také relevantné dôkazy, ktoré by preukazovali materiálnu podstatu veci, t.j. reálne dodanie tovaru tak, ako bolo deklarované v predložených listinných dôkazoch. Žalobcom nebolo preukázané dodanie tovaru deklarovánu maďarskému odberateľovi z dôvodov, na ktoré poukázal žalovaný, a ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania. Vierohodné dôkazy o vykonanej preprave deklarovánu maďarskému odberateľovi predložené neboli. Faktúra je dôkazným listinným materiálom, ktorým daňový subjekt preukazuje, že došlo k nejakej skutočnosti vo väzbe na daň z pridanej hodnoty k zdaniteľnému obchodu. Skutočnosť, že faktúra má požadované náležitosti, ešte neznamená, že údaje v nej uvedené odrážajú aj materiálne, reálne naplnenie písomnej informácie. Podpornými dôkazmi, ktorými sa dá preveriť, či skutočne došlo k zdaniteľnému obchodu, sú ďalšie doklady, napr. zmluvy, dodacie listy, doklady o preprave a podobne. V danom prípade žalobca síce predkladal listinné doklady, ktorými deklaroval, že k dodaniu tovaru došlo tak, ako je v nich uvedené, avšak šetrením správcu dane sa deklarované tvrdenie žalobcu v listinných dôkazoch nepotvrdilo, lebo nebolo preukázané, že tovar bol skutočne dodaný maďarskému odberateľovi, ako kupujúcemu, uvedenému na faktúrach a CMR.

Súd sa plne stotožnil so záverom Súdneho dvora EÚ vo veci C-273/11 (ktorý si osvojil pri rozhodovaní) o nemožnosti zamietnuť uplatnené oslobodenie od dane v dôsledku spätného odňatia IČ DPH u maďarského odberateľa. Preto žalobné námietky v tejto časti považoval za opodstatnené, ktoré však nemohli relevantné privodiť zrušenie napadnutých rozhodnutí, keďže tieto boli vydané v súlade s právnou úpravou v dôsledku nepreukázania splnenia aj ďalších zákonných podmienok pre priznanie uplatneného nároku - oslobodenia od dane.

Podľa krajského súdu žalobca tým, že si splnil formálnu povinnosť predložiť faktúry s prílohami, dodacie listy, prepravné doklady (CMR) nepreukázal, že došlo k splneniu zákonných podmienok na uplatnené oslobodenie od dane v zmysle § 43 ods. 1 a ods. 5 zákona o DPH, pretože podľa súdu nestačilo byť len držiteľom takýchto listinných dôkazov a tieto predložiť daňovým orgánom, ale bolo potrebné preukázať obsah skutočností uvedených v týchto listinách, pričom daňové orgány boli oprávnené a zároveň povinné vierohodnosť a pravdivosť údajov uvedených v týchto dôkazoch preverovať.

Správca dane upozorňoval daňový subjekt už v priebehu daňovej kontroly na povinnosť predkladať všetky dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia v zmysle § 15 ods. 6 zákona o správe daní ako aj na povinnosť preukazovať skutočnosti majúce vplyv na správne určenie dane v zmysle ustanovenia § 29 ods. 8 zákona o správe daní, pričom žalobca žiadnym spôsobom nevyvrátil pochybnosti daňového orgánu a tieto neboli odstránené žiadnymi ním produkovanými dôkazmi a preto správca dane nepochybil, ak pri rozhodovaní vychádzal z dôkazov, ktoré získal.

Súd poukázal na to, že pokiaľ daňový subjekt požadoval od štátu vrátenie nadmerného odpočtu, bolo jeho základnou povinnosťou preukázať, že má na jeho vrátenie dane právny nárok a ak daňové orgány spochybnili deklarované zdaniteľné obchody, bolo na daňovom subjekte, aby túto pochybnosť odstránil (vyvrátil), inak nebolo možné priznať nárok na vrátenie dane. Podľa súdu daňové orgány rozhodli v súlade so zákonom o DPH, ak dodatočne vyrubili žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty, v prípade nepreukázania skutočností, že boli splnené zákonom stanovené podmienky pre uznanie uplatneného oslobodenia od dane podľa § 43 zákona o DPH, čo viedlo k záveru, že daňový subjekt si neoprávnene uplatnil oslobodenie od dane. Posudzujúc vec z hľadiska daňového práva nebolo možné priznať daňovému subjektu právny nárok, ak nepreukázal splnenie zákonných podmienok na uplatnenie oslobodenia od dane pri dodaní tovaru do iného členského štátu EÚ. Relevantným pre daňové orgány bolo preukázanie nesplnenia týchto zákonných podmienok a nie dôvodov, prečo tomu tak je.

Podľa krajského súdu takýto záver je aj v súlade s rozsudkom Súdneho dvora EÚ C-273/11, v zmysle ktorého čl. 138 ods. 1 Smernice 2006/112 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby sa zamietlo priznanie práva na oslobodenie od dane v prípade dodania v rámci spoločenstva, ak sa s ohľadom na objektívne skutočnosti preukáže, že predávajúci si nespĺnil povinnosti, ktoré mu boli uložené v oblasti dokazovania. To, že žalobca nevyvrátil pochybnosti správcu dane a nepredložil vierohodné, relevantné dôkazy, ktoré by jednoznačne preukazovali oprávnenosť ním uplatneného nároku, znamená v podstate neunesenie dôkazného bremena ním samotným na preukázanie skutočností, ktoré majú vplyv na správne určenie dane, a preto podľa rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-273/11 je možné zamietnuť priznanie práva na oslobodenie od dane aj v prípade (jedná sa o alternatívnu situáciu), ak predávajúci vedel, alebo mal vedieť, že plnenie, ktoré uskutočnil, bolo súčasťou podvodu, ktorý spáchal nadobúdateľ. Súd mal za to, že k zamietnutiu priznania práva na oslobodenie od dane v prípade intrakomunitárneho obchodu postačuje, ak si predávajúci nespĺnil povinnosti, ktoré mu boli uložené v oblasti dokazovania (z dôvodov vyššie uvedených nepostačuje len ich formálne splnenie), t.j. ak neunesol dôkazné bremeno na preukázanie oprávnenosti ním uplatneného nároku a splnenie ďalšej podmienky, že vedel alebo mal vedieť, že plnenie, ktoré uskutočnil bolo súčasťou podvodu, ktorý spáchal nadobúdateľ, je ako alternatíva už irelevantnou.

Žalobcovi, ktorý v konaní nemal úspech, súd náhradu trov konania nepriznal podľa § 250k ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalobca, pričom poukázal na to, že prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil, pokiaľ rozhodoval o zákonnosti postupu a zákonnosti rozhodnutí žalovaného. Vzhľadom na nesprávne právne východiská, z ktorých vychádzali napadnuté rozhodnutia a ich rozpor správnymi predpismi SR a EÚ/ES, mal súd napadnuté rozhodnutia nepochybne zrušiť. Ďalej namietal, že v konaní žalovaného, ako aj v konaní pred prvostupňovým správnym orgánom boli porušené procesné práva žalobcu, ako ďalší dôvod pre zrušenie napadnutých rozhodnutí. Podľa žalobcu prvostupňový súd pochybil v zmysle vyššie uvedených odvolacích dôvodov, pričom podľa jeho názoru mal súd napadnuté rozhodnutia zrušiť z niekoľkých dôvodov, a to podľa § 250j ods. 2 písm. a/, b/, c/, d/ a e/ O.s.p.

Žalobca poukázal na to, že v podaných správnych žalobách napádal nezákonnosť rozhodnutí žalovaného, ktoré boli odôvodnené zásadnými dôvodmi, a to, že maďarský odberateľ nebol osobou identifikovanou pre daň z pridanej hodnoty a nebolo preukázané dodanie tovaru maďarskému odberateľovi.

Podľa žalobcu zásadnou otázkou, ktorú žalovaný nesprávne vyhodnotil, bolo to, či môže byť skutočnosť, že dodanie tovaru je oslobodené od DPH spochybnené tým, že daňové orgány iného členského štátu vymazali daňové identifikačné číslo kupujúceho so spätným účinkom, čiže k dátumu pred dodaním tovaru, pričom túto otázku riešil aj Súdny dvor Európskej únie v rozsudku vo veci C-273/11 zo dňa 06.09.2012, pričom v odôvodnení predmetného rozsudku Súdny dvor Európskej únie konštatoval *„Keďže povinnosť overiť postavenie zdaniteľnej osoby má vnútroštátny súd ešte pred tým, než jej prideli identifikačné číslo pre DPH, prípadná nezrovnalosť postihujúca tento register však nemôže mať za následok to, že subjekt, ktorý sa spoliehal na údaje uvedené v registri, bude pozbavený oslobodenia od dane, na ktoré by mal právo a že predávajúcemu nemožno zamietnuť oslobodenie od dane v prípade dodania v rámci Spoločenstva v zmysle článku 138 ods. 1 Smernice 2006/112 len z toho dôvodu, že daňový orgán iného členského štátu vymazal z registra daňové identifikačné číslo pre DPH nadobúdateľa síce až po dodaní tovaru, ale so spätnou účinnosťou k dátumu, ktorý predchádzal tomuto dodaniu.“*

Napriek tomu, že prvostupňový súd priznal žalobcovi dôvodnosť žalobných námietok v tejto zásadnej otázke, v ktorej žalobca poukázal na nemožnosť zamietnutia oslobodenia od dane z dôvodu spätného odňatia IČ DPH maďarského partnera (čo žalovaný nesprávne vyhodnotil), prvostupňový súd tieto námietky nepovažoval za dostatočné na to, aby privodili zrušenie napadnutých rozhodnutí. Odvolával sa pritom na údajné nepreukázanie skutočného dodania tovaru deklarovanému odberateľovi (druhý dôvod).

Žalobca poukázal na to, že v prvom rade správca dane v daňovom konaní namietal len skutočnosť, že maďarský odberateľ nebol osobou identifikovanou pre DPH, čo potvrdil aj výsledok daňovej kontroly za zdaňovacie obdobie august a september 2011, podľa ktorej dôvodom na krátenie nadmerného odpočtu bola skutočnosť, že maďarský obchodný partner nebol podľa názoru Daňového úradu Z. osobou identifikovanou pre daň v inom členskom štáte. Celá obrana žalobcu v daňovom konaní preto spočívala vo vyvracaní nesprávneho právneho názoru správcu dane, ktorý nesprávne právne posudzoval spätné zrušenie IČ DPH spoločnosti B., pričom v týchto intenciách využíval žalobca svoje procesné práva a navrhoval dôkazy, keďže za rozhodujúci právny spor legitímne považoval výlučne spätné odňatie IČ DPH maďarského odberateľa. Uplatnenie procesných práv žalovaného a dokazovanie bolo teda zamerané na IČ DPH odberateľa, a to tak v konaní pred správnym orgánom, ako aj v konaní pred súdom prvého stupňa.

Podľa žalobcu neobstojí zdôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu, že dôvodnosť námietok (ohľadne retroaktívneho odňatia IČ DPH) nie je taká, aby privodila zrušenie napadnutých rozhodnutí v dôsledku údajného nepreukázania skutočného dodania tovaru, nakoľko nesprávnym právnym posúdením spätného zrušenia IČ DPH správnym orgánom, bol žalobca výrazným spôsobom ukrátený na svojich právach.

Podľa žalobcu (do 19.11.2012), t.j. celý rok, jediným argumentom žalovaného bolo, že maďarský odberateľ nie je osobou identifikovanou pre DPH. Daňový úrad B. B. o necelý mesiac (dňa 13.12.2012) vydal dodatočné platobné výmery, v ktorom už okrem identifikácie maďarského odberateľa ako platcu DPH, namietal aj dodanie tovaru do zahraničia. Až na základe medzinárodnej výmeny informácií vyhodnotil žalovaný dodanie tovaru za nepreukázané. Neprihliadol pritom na všetky doposiaľ predložené a vykonané dôkazy, ani na predložené plnomocenstvo, ktoré vysvetľovalo skutočnosti uvedené vo výsledku medzinárodnej výmeny informácií. Z procesného hľadiska teda nevykonal riadne dokazovanie, najmä nevykonal ďalšie úkony potrebné na overenie platnosti plnomocenstva a nijako sa nevyporiadal s tvrdeniami svedkov, ktorí objektívne dodávku reziva zahraničnému partnerovi potvrdili a preto na základe spôsobu vedenia konania pred prvostupňovým orgánom trvá na tom, že žalobca sa oprávnene mohol domnievať o existencii len jediného podstatného dôvodu pre vydanie dodatočného platobného výmeru a to, že maďarský odberateľ nebol platcom DPH. Tento právny názor žalovaného pritom sám prvostupňový súd vyhodnotil ako nesprávny.

Podľa žalobcu ďalšie dokazovanie, ktoré malo ozrejmiť nesúlad predloženého plnomocenstva a ďalších dôkazov svedčiacich v prospech žalobcu s výsledkom medzinárodnej výmeny informácií, žalovaný nepovažoval za potrebné vykonať. Porušenie práv žalobcu spočíva práve v tom, že ak by Daňový úrad B. B. ako prvostupňový orgán spätné odňatie IČ DPH (identifikáciu maďarského odberateľa ako platcu DPH) na začiatku správne právne posúdil, správca dane by vyhovel daňovníkovi a konanie by sa skončilo pre žalobcu úspešne, alebo by sa dokazovanie v konaní sústredilo na dodanie tovaru do zahraničia (čo sa v potrebnom rozsahu neuskutočnilo).

Tým, že správca dane si bol vedomý, že argumentuje jednak odňatím identifikácie platiteľa DPH maďarského odberateľa a dodatočne aj údajným nedodaným tovaru príjemcovi, nebol motivovaný ozrejmováť nezrovnalosti vo vykonanom dokazovaní. Na túto skutočnosť mal prihliadnuť aj prvostupňový súd, ktorý však nedostatočné zistenie skutkového stavu zo strany žalovaného prehliadol, pričom podľa žalobcu ide pritom o zásadnú vec, nakoľko v jednej časti je žaloba v celom rozsahu dôvodná (retroaktívne odňatie IČ DPH). Napriek týmto skutočnostiam považoval prvostupňový súd rozhodnutia žalovaného za zákonné, hoci z iných dôvodov, čo považuje žalobca za neprijateľné, pričom úlohou správneho súdu pritom nebolo meniť, či dopĺňať odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia správneho orgánu.

V druhej časti existuje rozpor medzi predloženými dôkazmi (plnomocenstvom, dokladmi o preprave a výsluchmi svedkov) na strane jednej a výsledkom medzinárodnej výmeny informácií na strane druhej. Tento rozpor nebol vyriešený nevyhnutným doplnením dokazovania a bol posúdený nesprávne - ignorovaním množstva dôkazov svedčiacich v prospech tvrdení žalobcu.

Žalobca je zároveň presvedčený, že ak by správca dane vec správne právne posúdil, voči žalobcovi by sa nevedelo žiadne ďalšie konanie, nakoľko dodávka tovaru na základe predložených dokladov nebola vtom čase vôbec spochybňovaná a žalovaný poukázal na protokol Daňového úradu Z. zo dňa 29.11.2011, ktorý na str. 7 konštatoval: „*Kontrolou predložených dokladov neboli zistené porušenia zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov.*“

Podľa žalobcu na základe uvedených skutočností predstavuje nesprávne právne posúdenie spätného zrušenia IČ DPH správny orgánom (ktoré spôsobilo, že voči žalobcovi sa ďalej viedlo konanie a neboli vykonané dôležité dôkazy pre posúdenie pravdivosti výmeny informácií) významný zásah do práv žalobcu odôvodňujúce zrušenie napadnutých rozhodnutí. Navyše, nesprávne právne posúdenie veci je jedným zo žalobných dôvodov podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p., a aj preto ho žalobca považuje za dostatočný dôvod na zrušenie napadnutých rozhodnutí.

Námietky prvostupňového súdu a žalovaného, že žalobca nepreukázal dodanie tovaru maďarskému odberateľovi - považuje žalobca za neopodstatnené. V napadnutom rozhodnutí prvostupňový súd neustále opakuje to isté tvrdenie, že nebolo preukázané dodanie tovaru určenému odberateľovi, pričom sa žiadnym spôsobom nevyporiadava s námietkami žalobcu, najmä s dôkazmi svedčiacimi v prospech žalobcu. Žalobca poukazuje na to, že riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR vyžaduje, aby sa súd *jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS14/07)*. Žalobca je presvedčený, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nespĺňa predmetné požiadavky, nakoľko na mnohé z námietok žalobcu súd vôbec nereagoval a trvá na tom, že dodanie tovaru maďarskému obchodnému partnerovi prebehlo podľa bežných zvyklostí, ktoré zahŕňali obchodný kontakt, objednávku, vyskladnenie hotových výrobkov, preprava prepravnou spoločnosťou pre kupujúceho - dodanie do Maďarska, fakturácia, úhrada faktúry v hotovosti k rukám prepravcu a následne odovzdanie faktúr s dokladom o ich zaplatení zodpovednej osobe na prevádzke daňového subjektu, pričom realizáciu plnenia potvrdil p. P. F. (zamestnanec žalobcu), ktorý obchod za žalobcu dojednával, ktorý na vypočutí vykonanom správcom dane dňa 10.05.2012 uviedol, že žalobca obchodoval so spoločnosťou z Maďarska, na základe telefonickej objednávky p. L. S., (vystupoval v mene maďarskej spoločnosti), zabezpečil obchodný styk s maďarskou spoločnosťou, p. L. S. bol niekoľkokrát prítomný priamo na prevádzke žalobcu (píla v M.). Podľa žalobcu realizáciu plnenia potvrdila aj výpoveď svedka p. A. K., ktorý na vypočutí vykonanom správcom dane dňa 10.05.2012 uviedol, že v auguste a septembri 2011 vykonal prepravu drevenej hmoty pre žalobcu, pričom príjemcom bol maďarský subjekt, prepravu si objednal p. P. F. (zamestnanec žalobcu), nakládka tovaru sa uskutočnila na píle M., miesto vykládky je uvedené v Medzinárodnom náklade liste (CMR), svedok predložil záznam o prevádzke vozidla nákladnej dopravy preukazujúci, že k preprave nákladu do Maďarska skutočne došlo a pri vykládke mu odberateľ v Maďarskej republike uhradil peniaze za prepravu aj za tovar. Hotovosť následne odovzdal pri nasledujúcej nakládke na píle M. Pri tomto preverovaní neboli zistené žiadne objektívne pochybenia. Dopravca mal personálne aj technické vybavenie na prepravu tovaru a prepravu tovaru aj reálne vykonal. O vykonanej preprave dopravca predložil doklady daňovému úradu (žalobca tak urobil už pri prvej kontrole). Podľa žalobcu nespochybniteľným dôkazom preukazujúcim, že dodanie tovaru maďarskému obchodnému partnerovi sa uskutočnilo, boli aj príjemcom potvrdené Medzinárodné nákladné listy (CMR). V tejto súvislosti námietka prvostupňového súdu a žalovaného, že medzinárodné nákladné listy sú „*nedôveryhodný dôkaz, pretože u prepravcu nie sú potvrdené podpisom príjemcu tovaru, kým kópie predložené daňovým subjektom podpísané sú*“, vychádza z absolútneho nepochopenia spôsobu administrácie medzinárodných nákladných listov. CMR listy sa totiž pri naložení tovaru prepravcovi vyhotovujú v 5 rovnopisoch, t.j. v 5 origináloch.

Podľa žalobcu prvostupňový súd v rámci preskúmania zákonnosti napadnutých rozhodnutí nevzal do úvahy, že žalovaný pri posúdení, či došlo k skutočnej realizácii intrakomunitárneho obchodu, nezohľadnil listinné dôkazy, a to faktúry vystavené odberateľovi, medzinárodné nákladné listy (CMR) vo dvoch rovnopisoch, pričom v jednom rovnopise boli potvrdené odberateľom, príjmové pokladničné doklady preukazujúce jednotlivé platby, záznamy o prevádzke vozidla nákladnej dopravy, preukazujúce, že došlo k preprave tovaru a výsluch

svedkov, ktorí zhodne potvrdili pravdivosť uskutočnených dodávok tovaru a zaplataenia kúpnej ceny za tovar, teda výsluch žalobcu, výsluch zamestnanca žalobcu a sprostredkovateľa v predmetnej veci, p. P. F., výsluch p. A. K., ako nezávislého prepravcu tovaru.

Podľa žalobcu žalovaný opiera svoje tvrdenia výlučne o výsledok medzinárodnej výmeny informácií. Zistený výsledok medzinárodnej výmeny informácií považuje aj žalobca za závažný, avšak akým titulom ho žalovaný považuje za rozhodujúci a za jediný dôkaz, mu nie je známe. Všetky dovtedy vykonané dôkazy vo vzájomných súvislostiach preukazujú dodanie tovaru. Treba mať pritom na zreteli, že vo výsledku medzinárodnej výmeny informácií sa nenachádza nič iné, len výpoveď konateľa maďarskej spoločnosti. Dôkazom takej istej sily je aj úradne overené plnomocentvo, ktorým p. A. T. (konateľ spoločnosti v Maďarsku) splnomocnil p. L. S. na zastupovanie spoločnosti vo všetkých transakciách, ktoré žalobca predložil šesť dní po tom, čo bol oboznámený s výsledkom medzinárodnej výmeny informácií (t.j. 6 dní odo dňa, čo prvýkrát bola spochybnená osoba p. S. ako osoby oprávnenej konať za maďarského odberateľa).

Podľa žalobcu konštatovanie, že predložené plnomocentvo, ktoré vyvracia skutočnosti uvedené vo výsledku medzinárodnej výmeny informácií je irelevantné, nakoľko nebolo predložené v rámci daňovej kontroly, je nemiestne. Ani výsledok medzinárodnej výmeny informácií nebol známy v čase daňovej kontroly a žalovaný ho napriek tomu považoval za rozhodujúci dôkaz. Daňová kontrola sa rok zaoberala len otázkou, či je spoločnosť platiteľom DPH alebo nie. Žalovaný povýšil jediný dôkaz nad všetky ostatné, či už listinné dôkazy alebo výpovede ďalších svedkov, ktorí zhodne vypovedali o existencii realizovaného obchodu.

Žalobca má za to, že žalovaný bol povinný vykonať dokazovanie, či tvrdenia osoby, ktorá je údajne vo väzení (nevieme ako dlho, od kedy, do kedy, či ide o väzbu alebo výkon trestu a z akého dôvodu), sú pravdivé. Nemožno opomenúť fakt, že žalovaný sa na jednej strane opiera o výpoveď osoby, ktorá sa možno chráni pred ďalším trestným stíhaním a na strane druhej dôkazy, ktoré predmetné tvrdenia konateľa maďarskej spoločnosti vyvracajú, považuje za irelevantné. Žalovaný okrem jednoduchého konštatovania, že dôkaz je irelevantný, sa s úradne overeným plnomocentvom vôbec nevysporiadal. Tento nedostatok neodstránil ani prvostupňový súd. Pokiaľ žalovaný vykonával dopyt do zahraničia, za účelom riadneho zistenia skutkového stavu mal uskutočniť v predmetnej veci minimálne dva ďalšie úkony. Prvým je overenie pravdivosti tvrdení o splnomocnení výsluchom osoby L. S. Druhým je overenie pravdivosti osvedčovacej doložky notára na plnej moci predloženej žalobcom. Ide predsa o úkon verejnej moci, ktorý má právnu relevanciu a jeho pravosť je možné overiť dožiadaním príslušných maďarských orgánov. Vzhľadom na to, že správca dane sa neobťažoval s vykonaním takéhoto dôkazu, sme presvedčení, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav. Ak mal správca dane pochybnosti o hodnovernosti úradne overeného plnomocenstva, bol povinný dožiadaním overiť jeho autentickosť. V opačnom prípade sa žalovaný nemohol vypořiadat' s tvrdeniami žalobcu a predloženými listinnými dôkazmi tak, že ich relevanciu arbitrárne poprel.

V tejto súvislosti poukazuje aj na judikatúru, podľa ktorej *„hodnotenie dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov nemôže byť ľubovoľné. Podľa názoru odvolacieho súdu môže správny orgán pristúpiť k hodnoteniu dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov len potom, ak vykonal všetky úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch.* Tým, že žalovaný neodstránil rozpory medzi zásadnými dôkazmi, pričom svoje rozhodnutie svojvoľne oprel len o jeden z nich (druhý považoval za irelevantný), významným spôsobom porušil zásadu voľného hodnotenia dôkazov v správnom konaní. *Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia v konkrétnej právnej veci sa musí obmedziť len na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorého pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel.*

Prvostupňový súd ďalej tvrdil, že žalobca nerozporoval skutočnosť, že dodanie tovaru deklaruje len vystavenými faktúrami s prílohami a predloženým účtovníctvom. Je však dôležité si uvedomiť, že počas celého daňového konania dodanie tovaru nespochybňoval ani správca dane. Žalobca svoju obranu orientoval na jedinú výhradu správcu dane vtom čase a síce, že maďarský odberateľ nebol osobou identifikovanou pre DPH. Boli

porušené procesné práva žalobcu, ktorý sa k dôvodom pre vydanie napadnutých rozhodnutí nemohol v konaní vyjadriť a navrhovať dôkazy. Až keď sa žalobca dozvedel, že dodanie tovaru môže byť spochybňované (04.12.2012), okamžite reagoval a dňa 10.12.2012 predložil plnomocenstvo, ktoré pochybnosti vyvracia. Napriek uvedenému, žalovaný tieto skutočnosti žiadnym spôsobom neobjasnil. Podľa judikatúry, „*ak daňové orgány nezistili v náležitom rozsahu skutkový stav veci, je záver žalovaného, že žalobca nemal nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty predčasný. Nedostatočné zistenie skutkového stavu je dôvodom, aby súd podľa § 250j ods. 2 OSP rozsudkom zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného*“

V daňovom konaní bolo dostatočne preukázané výpoveďami žalobcu a p. F., že obchod sa realizoval prostredníctvom sprostredkovateľa (p. F.), ktorý predmetný obchod dojednal. Pán F. sa jednoznačne vyjadril, že pri dojednávani obchodu jednal s p. L. S., ktorý vystupoval ako osoba oprávnená konať za maďarského partnera. Takéto tvrdenie plne korešponduje so zisteným skutkovým stavom a s predloženým plnomocenstvom konateľa maďarskej spoločnosti.

Napriek tomu, že žalobca podrobne vysvetlil aj okolnosti, za akých žalobca na prvom vypočutí dňa 07.11.2011 uviedol, že si nie je istý, či faktúry vystavil na správnu spoločnosť, prvostupňový súd ich vôbec nevzal do úvahy, ani na ne v žiadnej časti odôvodnenia nepoukázal. Navyše v odôvodnení rozsudku na strane 5 bod 7) súd nesprávne uvádza, že „*Následne sa žalobca spýtal, či sú faktúry vystavené na správnu spoločnosť*“. Po správnosti sa na uvedené pýtal žalovaný a nie žalobca.

Žalobca potvrdil, že správca dane upozorňoval daňový subjekt už v priebehu daňovej kontroly na povinnosť predkladať všetky dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia. Opäť však zdôrazňujeme, že až do času doručenia výsledku medzinárodnej výmeny informácií (t.j. do 19.11.2012), žalovaný žiadnym spôsobom nespochybňoval dodanie tovaru maďarskému odberateľovi. Plnomocenstvo predložené dňa 10.12.2012 reaguje práve na výsledok medzinárodnej výmeny informácií, s ktorým bol žalobca oboznámený až 04.12.2012. Samozrejme, že žalobca bol prekvapený výsledkami medzinárodnej výmeny informácií. Žalobca však vedel, že v predmetnom prípade jednal s p. S., ktorý vystupoval ako osoba oprávnená konať v mene maďarského odberateľa. Preto žalobca až následne, keď sa dozvedel, že konanie maďarskej spoločnosti prostredníctvom p. S. môže byť spochybnené (čo z dovedy vykonaných dôkazov nemohlo vyplývať a ani to nikto nenamietal), predložil žalovanému predmetné plnomocenstvo.

Prvostupňový súd uvádza „*to, že správca dane vychádzal z faktov, ktoré získal z rôznych zdrojov v rámci vykonaného dokazovania, svedčí o objektivite vykonaného dokazovania a z neho vyplývajúcich logických záverov správcu dane.*“ Tvrdenie, že závery správcu dane sú logické paradoxne žiadnu logiku nemajú. Na jednej strane existujú listinné dôkazy (faktúry, CMR, príjmové pokladničné doklady, záznamy o prevádzke vozidla) a svedecké výpovede (žalobcu, p. F., p. A. K.), ktoré vo vzájomných súvislostiach preukazujú dodanie tovaru a na strane druhej existuje výsledok medzinárodnej výmeny informácií, ktorého závery jednoznačne nevylučujú dodanie tovaru spoločnosti z Maďarska. Žalovaný a prvostupňový súd síce po formálnej stránke tvrdia, že všetky dôkazy hodnotili vo vzájomných súvislostiach, z ich záverov je však zrejmé, že rozhodujúcim a jediným dôkazom, o ktorý sa mohli opierať, je výsledok medzinárodnej výmeny informácií. Považujeme to za zaujaté a neobjektívne hodnotenie dôkazov, čo potvrdzuje aj odôvodnenie hodnotenia predloženého plnomocenstva zo strany žalovaného, ktorý uvádza, že toto nebolo predložené v rámci daňovej kontroly.

Podľa žalobcu absentovalo v medzinárodnej výmene informácií overenie pravosti plnej moci konateľa a jej notárskeho osvedčenia podpisu, výsluch pána L. S. o realizovaných obchodoch, overenie plnenia na samotných miestach dodania.

Podľa žalobcu, v rámci daňovej kontroly dokladov predložených žalobcom neboli zistené porušenia zákona o DPH. Žalobca správcovi dane podrobne opísal, ako prebehol obchod s maďarským partnerom, tieto tvrdenia žalobca doložil listinnými dôkazmi a svedeckými výpoveďami, čo správca dane nenamietal. Vzhľadom na to, že žalovaný a súd neakceptovali tieto dôkazy ako relevantné, vykazuje rozhodnutie znaky svojvôle a arbitrárnosti. Ak by sme predsa pripustili argumentáciu prvostupňového súdu, tak potom by správca dane mohol

v každom jednotlivom prípade jednoduchým vyhlásením tvrdiť, že dôkazy nepovažuje za dostatočné, čím by neprimerane nad rámec obchodných zvyklostí zaťažoval daňový subjekt.

S poukazom na predložené dôkazy (listinné, ako aj svedecké výpovede), máme za to, že žalobca dostatočne preukázal dodanie tovaru (reziva) do Maďarskej republiky v zmysle v spise uvedených faktúr, medzinárodných nákladných listov (CMR) a ďalšej dokumentácie. Žalovaný a prvostupňový súd okrem výsledku medzinárodnej výmeny informácií, ktorého závery nie sú preskúmané, neuvádza žiadne ďalšie skutočnosti, ktoré by mali spochybniť dôkazy svedčiace v prospech žalobcu, nanajvýš môžu byť dôvodom pre doplnenie dokazovania. Na základe uvedených skutočností možno konštatovať, že Krajský súd v B. B. vec nesprávne vyhodnotil tak skutkovo, ako aj právne, nakoľko žalovaný sa riadil najmä subjektívnymi úvahami, ktoré nezaložil na jednoznačných dôkazoch.

Žalovaný sa vyjadril k podanému odvolaniu žalobcu a navrhol rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. Uviedol, že stotožňuje sa so závermi Krajského súdu v B. B. uvedenými v predmetnom rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámené verejné vyhlásenie rozhodnutia na úradnej tabuli najvyššieho súdu a na jeho internetovej stránke www.nsud.sk, najmenej päť dní vopred, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Z o d ô v o d n e n i a :

V správnom súdnictve preskúmajajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

Súd v intenciách § 244 ods. 1 O.s.p. preskúmava aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi.

Zákon SNR č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov (ďalej len „ZSDP“) v ustanovení § 2 zakotvuje základné zásady daňového konania. Jednou z týchto zásad je zásada zákonosti. Podľa citovaného ustanovenia pri správe daní postupuje správca dane v konaní o daniach v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chráni záujmy štátu a obcí a dbá pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených na daňovom konaní.

Zásada zákonosti daňového konania vyplýva z ústavného princípu zákonosti ukladania daní, ktorý je vyjadrený v čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Keďže daňové konanie, pre ktoré je zákonom ustanovené, že účastník konania sa proti určaniu dane správcom dane môže odvolať, končí až vydaním rozhodnutia odvolacieho daňového orgánu, je zásadou zákonosti viazaný v konaní o odvolaní aj odvolací daňový orgán. Z dikcie ustanovenia upravujúceho zásadu zákonosti teda vyplýva, že daňové orgány v daňovom konaní nemôžu chrániť len fiškálne záujmy štátu ako prioritné, ale sú súčasne povinné zachovávať práva a oprávnené záujmy daňových subjektov. To znamená, že zásada zákonosti daňového konania predstavuje významnú garanciu právnej istoty daňových subjektov.

Skutočnosť, že daňové orgány majú povinnosť dbať na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ďalších osôb, nie je v žiadnom rozpore s ich povinnosťou chrániť záujmy štátu. Vo vzťahu k zachovávaniu práv a právom chránených záujmov daňových subjektov je síce záujem štátu nadradený, avšak nemôže to byť v zmysle toho, aby sa výnos daní ako príjmov rozpočtu dosiahol na úkor nedodržania práva. Daňové orgány môžu aplikovať pri vyrubení daní iba právne prostriedky, ktoré priamo ustanovuje zákon, alebo ktoré uplatnia daňové orgány v rámci svojho oprávnenia vyplývajúceho zo zákona. Povinnosťou daňových orgánov v daňovom konaní je teda dodržiavať všeobecne záväznú právne predpisy (a to

hmotnoprávne ako aj procesné), ktoré sú podľa § 1 zákona č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky zverejnené v Zbierke zákonov.

Podľa § 2 ods. 3 ZSDP správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Podľa § 2 ods. 6 ZSDP pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Podľa § 15 ods. 1 ZSDP daňovou kontrolou zamestnanec správcu dane zisťuje, alebo preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti a to u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie účelu podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Za daňovú kontrolu sa považuje aj kontrola oprávnenosti vrátenia dane alebo kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona, alebo kontrola uplatnenia daňového bonusu podľa osobitného zákona, alebo kontrola použitia tovaru oslobodeného od dane podľa osobitných zákonov.

Podľa § 15 ods. 5 ZSDP daňový subjekt, u ktorého sa vykonáva daňová kontrola (ďalej len „kontrolovaný daňový subjekt“), má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane právo: a) na predloženie služobného preukazu zamestnancom správcu dane a písomného poverenia zamestnanca správcu dane na výkon daňovej kontroly, b) byť prítomný na rokovaní so svojimi zamestnancami, c) predkladať v priebehu daňovej kontroly dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety, d) nahliadnuť do zápisnice z miestneho zisťovania vykonaného u iného daňového subjektu v súvislosti s daňovou kontrolou vykonávanou u kontrolovaného daňového subjektu, e) klásť svedkom a znalcom otázku pri ústnom pojednávaní, f) vyjadriť sa ku skutočnostiam zisteným pri daňovej kontrole, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť, aby v protokole boli uvedené jeho vyjadrenia k nim, g) nahliadnuť do zapožičaných dokladov u správcu dane v jeho obvyklej úradnej dobe.

Podľa § 15 ods. 6 ZSDP kontrolovaný daňový subjekt má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane tieto povinnosti: a) umožniť poverenému zamestnancovi správcu dane vykonať daňovú kontrolu, b) zabezpečiť vhodné miesto a podmienky na vykonanie daňovej kontroly, c) poskytovať požadované informácie sám alebo ním určenou osobou, d) predkladať účtovné a iné doklady, ktoré preukazujú hospodárske operácie a účtovné prípady v písomnej forme alebo v technickej forme vrátane evidencie a záznamov, ktorých vedenie bolo správcom dane uložené, a podávať k nim ústne alebo písomné vysvetlenia, e) predkladať v priebehu daňovej kontroly všetky dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety, f) umožňovať vstup do sídla kontrolovaného daňového subjektu a do jeho prevádzkových priestorov a umožňovať rokovanie s jeho zamestnancom, g) zapožičať doklady a iné veci mimo sídla alebo prevádzkových priestorov kontrolovaného daňového subjektu alebo poskytnúť výpisy, prípadne kópie (§ 14 ods. 3).

Podľa § 15 ods. 16 ZSDP ustanovenia prvej časti a § 32, 34 a 41 sa primerane použijú aj na daňovú kontrolu.

Podľa § 15 ods. 17 ZSDP správca dane ukončí daňovú kontrolu do šiestich mesiacov odo dňa jej začatia. Orgán najbližšie nadriadený správcovi dane môže lehotu uvedenú v prvej vete v zložitých prípadoch pred jej uplynutím primerane predĺžiť, najviac však o šesť mesiacov a ak ide o daňovú kontrolu zahraničných závislých osôb, ktoré vyčíslujú rozdiel základu dane podľa osobitného zákona, najviac o 12 mesiacov. Ak vykonáva daňovú kontrolu orgán podľa odseku 15, príslušným orgánom na predĺženie lehoty je ministerstvo.

Podľa § 15 ods. 18 ZSDP ak správca dane alebo orgán podľa odseku 15 nemôže daňovú kontrolu ukončiť do šiestich mesiacov odo dňa jej začatia a ak bola lehota predĺžená podľa odseku 17, je povinný o tom s uvedením dôvodov písomne upovedomiť kontrolovaný daňový subjekt.

Z ustanovení § 29 ods. 1 a ods. 2 ZSDP vyplýva, že dokazovanie vedie správca dane, ktorý vedie daňové konanie, pričom dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 ZSDP ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti, a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 ZSDP daňový subjekt preukazuje všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 48 ods. 2 ZSDP odvolací orgán preskúma odvolaním napadnuté rozhodnutie vždy v rozsahu požadovanom v odvolaní. Ak vyjdú pri preskúmaní najavo skutkové, či právne okolnosti odvolávajúcim sa neuplatnené, ktoré majú podstatný vplyv na výrok rozhodnutia, možno na ne pri rozhodovaní prihliadnúť.

Podľa § 43 ods. 1 zákona o DPH v znení účinnom v rozhodnom čase, oslobodené od dane je dodanie tovaru, ktorý je odoslaný alebo prepravený z tuzemska do iného členského štátu predávajúcim alebo nadobúdateľom tovaru alebo na ich účet, ak nadobúdateľ je osobou identifikovanou pre daň v inom členskom štáte.

Podľa § 43 ods. 5 zákona o DPH platiteľ je povinný preukázať, že sú splnené podmienky oslobodenia od dane podľa odsekov 1 až 4. Platiteľ je povinný preukázať dodanie tovaru do iného členského štátu kópiou faktúry, a

- a) ak prepravu tovaru zabezpečí dodávateľ alebo odberateľ inou osobou, prepravným dokladom alebo iným dokladom o odoslaní, v ktorom je uvedené miesto určenia,
- b) ak prepravu tovaru vykoná dodávateľ, písomným potvrdením prijatia tovaru odberateľom alebo osobou ním poverenou,
- c) ak prepravu tovaru vykoná odberateľ, písomným vyhlásením odberateľa alebo ním poverenej osoby, že tovar prepravil do iného členského štátu,
- d) inými dokladmi, ako napríklad zmluvou o dodaní tovaru, dodacím listom, dokladom o prijatí platby za tovar.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu predloženého súdneho a administratívneho spisu zistil skutkový stav tak, ako je podrobne popísaný v rozsudku krajského súdu, preto skutočnosti účastníkom známe nebude nadbytočne opakovať, s jeho odôvodnením, ktoré považuje za úplné, vyčerpávajúce a dostatočne výstižné sa stotožňuje v celom rozsahu, a len na doplnenie a zdôraznenie správnosti dodáva:

Predmetom súdneho preskúmacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým bol znížený nadmerný odpočet DPH za mesiace august a september 2011 uplatnený žalobcom z dôvodu, že žalobca nevedel preukázať skutočné dodanie tovaru odberateľovi so sídlom v inom členskom štáte Európskej únie, konkrétne v Maďarsku a taktiež z dôvodu, že v daňovom konaní sa nepreukázalo, že predmetný tovar bol v tomto inom štáte aj skutočne zdanený.

Odvolačný súd z obsahu súdneho spisu zistil, že krajský súd sa náležite a v súlade so zákonom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu ako i s tvrdeniami žalovaného a dal odpoveď na výklad a aplikáciu použitých zákonných ustanovení v napádaných rozhodnutiach, a preto sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia krajského súdu tak, ako ich uviedol aj v tomto svojom rozsudku a na potvrdenie jeho správnosti považuje za potrebné doplniť, že účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Odvolačný súd považuje za potrebné uviesť, že z rozhodovacej činnosti SD EÚ, napr. v rozsudku vo veci Mahagében (C-80/11 a C-142/11) SD EÚ v prvom rade pripomenul boj proti podvodom, daňovým únikom a prípadným zneužitiam, ktorý je uznaný a podporovaný Smernicou Rady 2006/112/ES (bod 41). Z tohto dôvodu prináleží vnútroštátnym orgánom a súdom zamietnuť priznanie práva na odpočet, ak sa s ohľadom na objektívne skutočnosti preukáže, že toto právo sa uplatňuje podvodne. V predmetnej veci položené prejudiciálne otázky vychádzali z predpokladu, že zdaniteľné plnenie, ktoré zakladá nárok na odpočet dane, sa uskutočnilo tak, ako to vyplýva z príslušnej faktúry, a že faktúra obsahuje všetky údaje požadované smernicou 2006/112/ES (bod 44).

V prejednávanej právnej veci však nebolo preukázané, že by sa zdaniteľné plnenie uskutočnilo, nakoľko žalobca nevedel preukázať, kto tovar preberal za spoločnosť z Maďarska, a teda vôbec nepreukázal, že sa tento dostal do dispozície ním označeného odberateľa. Nebola teda splnená jedna z podmienok, za ktorých došlo k položeniu prejudiciálnej otázky vo veci Mahagében; zároveň v predmetnej právnej veci nebolo preukázané splnenie vecných a formálnych podmienok vzniku práva na odpočet dane upravené v smernici 2006/112/ES.

Na tomto mieste odvolací súd pripomína, že z judikatúry SD EÚ vyplýva, že členské štáty sú povinné overovať daňové priznania zdaniteľných osôb, ich účtovné závierky a ostatné relevantné dokumenty (medzi inými pozri *rozsudky SD EÚ zo 17.07.2008 vo veci Komisia vs. Taliansko, C-132/06, Zb. s. I-5457, bod 37*; *z 29.07.2010 Profaktor Kulesza, Frankowski, Józwiak, Orłowski, C-188/09, Zb. s. I-7639, bod 21*; *z 21.06.2012 Mahagében, C-C-80/11, C 142/11, body 63, 64*). Každá zdaniteľná osoba je povinná viesť dostatočne podrobné účtovníctvo s cieľom umožniť uplatnenie DPH a jej kontrolu daňovým orgánom. Určenie opatrení, ktoré možno požadovať od zdaniteľnej osoby uplatňujúcej si nárok na odpočet DPH na zabezpečenie, aby jej plnenia neboli poznačené podvodom zo strany predchádzajúceho subjektu, závisí predovšetkým od okolností uvedeného prípadu vo veci samej.

Zákon o DPH stanovuje striktné podmienky na uplatnenie práva na odpočítanie DPH. Pre odpočet DPH je podmienkou, aby uskutočnenie zdaniteľného plnenia, ktoré je deklarované účtovným dokladom, faktúrou so všetkými zákonnými náležitosťami, bolo zároveň reálne materiálne preukázané. Navyše, v prejednanom prípade, keďže žalobca si nadmerný odpočet DPH uplatňoval v súvislosti s oslobodením od platenia dane podľa § 43 zákona o DPH, bolo predpokladom takéhoto postupu aj preukázanie, že nadobudnutý tovar bol v Čechách aj zdanený, čo sa však nepreukázalo (medzi inými *rozsudok SD EÚ C-409/04 vo veci Teleos*). K splneniu zákonných podmienok na odpočet DPH bol preto žalobca povinný predložiť doklad o uskutočnenom obchode – reálne dodanie tovaru spoločnosti v Maďarsku. Namiesto toho žalobca uplatnil právo na odpočítanie dane na základe predložených faktúr z obchodu, ktorý reálne nevedel zdokladovať. Je zarážajúce, že L. S., uviedol, že je spoločníkom maďarskej spoločnosti hoci ním nebol, nakoľko majiteľom spoločnosti mal byť iba p. A. T., ktorý však uviedol, že spoločnosť nemala žiadnych zamestnancov a nevykonávala žiadnu medzinárodnú obchodnú činnosť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zhodne so záverom daňových orgánov, ako aj so záverom krajského súdu konštatuje, že zákon o DPH vyžaduje na vznik nároku na odpočítanie dane súčasné splnenie tak materiálnej

ako aj formálnej podmienky, teda daňový subjekt musí preukázať, že faktúry, CMR listy, na základe ktorých si uplatňuje odpočet dane, sa presne zhodujú so skutočne realizovanými plneniami.

V danom prípade jadrom problému je tá skutočnosť, že podvodom je poznačené priamo plnenie, ktoré mal uskutočniť žalobca, t.j. žalobca nevedel v danom prípade preukázať, že tovar bol skutočne dodaný platiteľovi dane v inom členskom štáte. Z CMR listov totiž nevyplýva, kto prevzal tovar v mene maďarskej spoločnosti - podpis p. L. S. na plnomocenstve nie je po vizuálnej kontrole totožný s podpisom na CMR listoch a už vôbec nie na pokladničnom doklade (výdavkový) v mene maďarskej spoločnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že dôkazné bremeno o reálnom dodaní tovarov a služieb zaťažuje daňový subjekt – žalobcu. Samotné preukázanie dodávok tovaru a služieb len faktúrami a iným listinným dôkazom nie je podľa súdu postačujúce. Faktúra, resp. CMR je relevantným dokladom, len ak je nepochybné, že sú v nej uvedené údaje odrážajúce skutočne reálne plnenie. To, že určitý doklad má všetky náležitosti účtovného dokladu a je riadne zaučtovaný v zmysle zákona o účtovníctve, ešte nie je dôkazom o tom, že daňový subjekt je oprávnený uplatniť si odpočítanie dane z tohto dokladu.

Splnenie podmienok na uplatnenie práva na odpočítanie dane preukazuje platiteľ, pričom splnenie uvedených podmienok nespočíva len v ich formálnej deklarácii, predložení dokladov s predpísaným obsahom. Doklady musia mať povahu faktu, musia byť vystavené na materiálnom podklade a ako právna skutočnosť aj preukázané. Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 2Sžf/4/2009 z 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 78/2011-17 z 23.02.2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona o DPH). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania DPH), a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet DPH uznaný ako oprávnený“.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak, ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti a ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Preto, ak krajský súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní, a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v B. B., ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ustanovení § 224 ods. 1 a § 250k OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanému právo na náhradu trov zo zákona neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

99.

R O Z H O D N U T I E

I. Ak ide o zodpovednosť fyzickej osoby podnikateľa za správny delikt, ide o objektívnu zodpovednosť a subjektívna stránka tohto deliktu v zákonoch nie je založená na báze zavinenia. Pre správny orgán je relevantná len existencia protiprávneho stavu, spôsobená činnosťou alebo nečinnosťou fyzickej osoby podnikateľa.

II. Liberačné dôvody, pri preukázaní ktorých dochádza k redukcii, prípadne k zániku zodpovednosti fyzickej osoby podnikateľa za správny delikt, ktoré sa uplatnia vo výške sankcie alebo upustenia od jej uloženia, musia byť zakotvené vo všeobecnej rovine priamo v zákone, podľa ktorého sa uskutočňuje potrestanie za správny delikt správnym orgánom.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. januára 2015, sp. zn. 8 Sžf 111/2013)

Krajský súd v K. rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia bývalého Colného riaditeľstva Slovenskej republiky zo dňa 01.04.2011. Týmto rozhodnutím bolo potvrdené rozhodnutie Colného úradu K. zo dňa 01.10.2009, ktorým podľa § 41 ods. 2 písm. a/ zákona č. 106/2004 Z. z. o spotrebnej dani z tabakových výrobkov v znení neskorších predpisov bola uložená žalobcovi pokuta vo výške 331,93 € za spáchanie správneho deliktu podľa § 41 ods. 1 písm. a/ cit. zákona, ktorého sa žalobca dopustil tým, že dňa 23.06.2006 pri miestnom zisťovaní vykonanom v rámci výkonu daňového dozoru Colným úradom K. v prevádzke daňového subjektu „U M.“, skladoval 160 ks cigariet zn. SOHO na spotrebiteľskom balení cigariet označených falzifikátmi slovenských kontrolných známkov. Krajský súd v rozsudku dospel k záveru, že prvostupňové rozhodnutie ako aj rozhodnutie Colného riaditeľstva SR boli vydané v súlade so zákonom. Podľa názoru krajského súdu v konaní bol náležite zistený skutkový stav veci a rozhodnutia majú zákonom stanovené formálne náležitosti. Žalobcovi nebolo priznané právo na náhradu trov konania.

Proti rozsudku žalobca podal odvolanie a žiadal, aby odvolací súd zrušil prvostupňový rozsudok a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a žalobcovi priznal náhradu trov konania. V odvolaní zopakoval námietky uplatnené už v podanej žalobe. Nesúhlasil s tým, že bol postihnutý sankciou za správny delikt na základe objektívnej zodpovednosti. Pri kontrole predložil doklad o nadobudnutí tovaru. Namietal colnú expertízu. Bola mu odňatá možnosť konať pred súdom a to tým, že nemohol navrhovať vykonanie dôkazov a uplatniť tak právo vyjadriť sa k skutkovým zisteniam a právnej stránke veci. Súd sa tiež náležite nevyporiadal s jeho námietkou ohľadne preklúzie.

Žalovaný orgán vo vyjadrení k odvolaniu zopakoval skutočnosti uvedené v rozhodnutiach a vyjadrení k žalobe. Navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Správca dane uplatnil pri vydaní rozhodnutia o pokute princíp objektívnej zodpovednosti, pretože správne delikty uvedené v § 41 zákona č. 10/2004 Z. z. sa začleňujú medzi správne delikty právnických osôb a fyzických osôb podnikateľov. Rozhodnutie Colného riaditeľstva SR bolo vydané a nadobudlo právoplatnosť za účinnosti zákona č. 511/1992 Zb.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.), preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2, § 214 ods. 2 O.s.p. s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29.01.2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Z o d ŏ v o d n e n i a :

Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy SR je Slovenská republika zvrchovaným, demokratickým a právnym štátom. Neoddeliteľným atribútom právneho štátu je aj správne súdnictvo.

Ochrana verejných subjektívnych práv fyzických a právnických osôb zo strany správnych súdov má subsidiárny charakter vo vzťahu k ochrane, ktorú poskytujú orgány verejnej správy. Preto fyzická alebo právnická osoba, ktorej práva boli porušené alebo ohrozené má sa prioritne domáhať ochrany svojich práv na správnom orgáne. Ak nedošlo k náprave a ochrane zo strany orgánov verejnej správy, je možné, aby fyzická alebo právnická osoba sa domáhala ochrany svojich práv na správnom súde. Vyplýva to z historicky daného a v Slovenskej republike ústavne garantovaného postavenia správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahrádzanie kompetencií orgánov verejnej správy, ale zabezpečenie ich kontroly nezávislou súdnou mocou.

Podľa čl. 142 ods. 1 Ústavy SR súde preskúmajajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Preskúvanie zákonnosti rozhodnutia orgánov verejnej správy v intenciách čl. 46 ods. 2 Ústavy SR sa uskutočňuje podľa ustanovení druhej a tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 O.s.p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Na rozdiel od súdu konajúceho v občianskoprávných veciach, správny súd nie je súdom skutkovým.

Podľa § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa ustálenej judikatúry správny súd vykonáva dokazovanie iba výnimočne, a to spravidla na verifikáciu už vykonaných dôkazov.

Preto neobstojí podľa názoru odvolacieho súdu námietka, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, keď nemohol súdu navrhnúť vykonanie dôkazov.

Senát najvyššieho súdu sa oboznámil so spisom správcu dane ako aj bývalého Colného riaditeľstva SR, napadnutými rozhodnutiami, spisom krajského súdu, rozsudkom krajského súdu, odvolaním a vyjadrením k odvolaniu, pričom zistil nasledovné skutočnosti:

Dňa 23.03.2006 v rámci daňového dozoru vykonali zamestnanci colného úradu v prevádzke odvolateľa „U M.“ miestne zisťovanie, o čom bola spísaná zápisnica. V priestoroch tejto prevádzky boli nájdené cigarety zn. SOHO v celkovom množstve 160 ks, na baleniach označené slovenskými kontrolnými známami, pričom tieto kontrolné známky nevykazovali všetky grafické prvky v zmysle vyhlášky Ministerstva financií SR č. 182/2004 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o vyhotovovaní kontrolnej známky na označovanie spotrebiteľského balenia cigariet a o jej grafických prvkoch a údajoch. Žalobca, ktorý bol prítomný pri miestnom zisťovaní uviedol, že k predmetnému tovaru vie predložiť originálny doklad od dodávateľa GT Slovakia, s.r.o., R.. Colný úrad cigarety zabezpečil rozhodnutím zo dňa 23.03.2006. Dňa 01.04.2006 zamestnanci správcu dane zo zabezpečených cigariet odobrali vzorku kontrolných známk za účelom preverenia ich pravosti. Vzorky boli zaslané colnému laboratóriu na vykonanie odbornej expertízy. Vo výsledku odbornej expertízy – protokole

o skúške zo dňa 14.12.2006, ktorý bol Colnému úradu K., SCÚ J. nad T. doručený dňa 21.12.2006 sa uvádza, že predložené kontrolné známky boli falzifikátmi kontrolných známk.

Rozhodnutím zo dňa 1.04.2011, č. 41593/2009 Colné riaditeľstvo SR podľa § 48 ods. 5 zákona SNR č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov potvrdilo rozhodnutie Colného úradu K. zo dňa 01.10.2009, ktorým podľa § 41 ods. 2 písm. a/ zákona č. 106/2004 Z. z. o spotrebnej dani z tabakových výrobkov v znení neskorších predpisov bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 331,93 € za spáchanie správneho deliktu podľa § 41 ods. 1 písm. a/ cit. zákona, ktorého sa žalobca dopustil tým, že dňa 23.06.2006 pri miestnom zisťovaní vykonanom v rámci výkonu daňového dozoru Colným úradom K. v prevádzke daňového subjektu - „U M.“, skladoval 160 ks cigariet zn. SOHO na spotrebiteľskom balení cigariet označených falzifikátmi slovenských kontrolných známk.

Podľa § 44d ods. 1 zákona č. 106/2004 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2008, konanie o uložení pokuty právoplatne neukončené k 31.12.2007 sa ukončí podľa ustanovení zákona v znení účinnom od 1. januára 2008 a na pokuty sa vzťahuje § 41 a § 41a zákona v znení účinnom od 01.01.2008, ak je to pre právnickú osobu alebo fyzickú osobu priaznivejšie.

Podľa § 9 ods. 5 cit. zákona, v znení účinnom v čase spáchania správneho deliktu, ak tento zákon neustanovuje inak (ods. 30), spotrebiteľské balenie cigariet označené poškodenou kontrolnou známkou, falzifikátom kontrolnej známky alebo kontrolnou známkou, ktorá nie je v súlade s týmto zákonom a všeobecne záväzným právnym predpisom vydaným podľa odseku 32, a spotrebiteľské balenie cigariet, ktorého označenie nie je v súlade s týmto zákonom a všeobecne záväzným právnym predpisom vydaným podľa odseku 32, sa na účely tohto zákona považuje za neoznačené.

Podľa § 41 ods. 3 cit. zákona v znení účinnom do 31.12.2007, ak colný úrad zistí v daňovom voľnom obehú predaj, ponúkajúce na predaj, skladovanie alebo prepravu spotrebiteľského balenia cigariet, ktoré nie je označené v súlade s týmto zákonom a osobitným predpisom, uloží právnickej osobe alebo fyzickej osobe, ktorá takéto spotrebiteľské balenie cigariet predala, ponúkala na predaj, skladovala alebo prepravovala, pokutu vo výške 50% dane pripadajúcej na zistené množstvo neoznačených tabakových výrobkov, najmenej však 331,93 €; základom dane pri cigaretách, ktoré nie sú označené kontrolnou známkou a ktoré sa nedodávajú pod rovnakým obchodným názvom na daňové územie, je počet kusov cigariet v spotrebiteľskom balení cigariet a najpredávanejšia cenová kategória cigariet (§ 40 ods. 4) prepočítaná na počet kusov cigariet v spotrebiteľskom balení cigariet.

Podľa § 41 ods. 1 písm. a/ cit. zákona v znení účinnom od 01.01.2008 správneho deliktu sa dopustí právnická osoba alebo fyzická osoba oprávnená na podnikanie, ak predá, ponúkne na predaj, skladuje alebo prepravuje spotrebiteľské balenie cigariet, ktoré nie je označené v súlade s týmto zákonom a osobitným predpisom.

Podľa § 41 ods. 2 písm. a/ cit. zákona v znení účinnom od 01.01.2008 colný úrad uloží pokutu za správny delikt podľa odseku 1 písm. a/ vo výške 50% dane pripadajúcej na množstvo cigariet v spotrebiteľskom balení cigariet, ktoré nie je označené v súlade s týmto zákonom a osobitným predpisom, najmenej však 331,93 €, a také spotrebiteľské balenie cigariet zabezpečí.

Subjektívna stránka správneho deliktu právnickej osoby a fyzickej osoby – podnikateľa nie je založená na báze zavinenia. Zavinenie sa teda neskúma, relevantná je len existencia protiprávneho stavu.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu v správnom konaní bolo nepochybne preukázané, že zo strany žalobcu došlo k spáchaní správneho deliktu.

Odvolací súd nemohol akceptovať námietku žalobcu, že mal byť zbavený spod objektívnej zodpovednosti za správny delikt na základe liberácie. K tejto námietke súd poznamenáva, že liberáčne dôvody

musia byť zakotvené priamo v zákone. Zákon č. 106/2004 Z. z. o spotrebnej dani z tabakových v znení neskorších predpisov neupravuje inštitút liberácie.

Daňový subjekt v zmysle cit. zákona zodpovedá za výsledok, ktorý je protiprávny a ktorý vznikol hoci jeho neúmyselným konaním. Colné orgány v zmysle cit. zákona z úradnej povinnosti musia pristúpiť k uplatneniu zodpovednosti, ak zistia porušenie zákona č. 106/2004 Z. z.

Preto sa odvolací súd stotožnil so záverom krajského súdu, že žalobca nesie plnú zodpovednosť za to, že sa v jeho prevádzke v deň, keď bolo vykonané miestne zisťovanie, nachádzali spotrebiteľské balenia cigariet, ktoré v zmysle § 9 ods. 5 zákona č. 106/2004 Z. z. sa považujú za neoznačené, bez ohľadu na to, že žalobca preukázal spôsob ich nadobudnutia. Aj podľa názoru odvolacieho súdu okolnosti posudzovanej veci boli zo strany colných orgánov zohľadnené pri ukladaní pokuty, ktorá bola uložená v minimálnej výške stanovenej zákonom.

Odvolací súd nepovažuje za právne relevantnú ani ďalšiu námietku žalobcu, že súd sa nedostatočne vypořiadal s jeho námietkou preklúzie jeho zodpovednosti a aplikácie zákona SNR č. 511/1999 Zb. na jeho prípad. V danom prípade Colné riaditeľstvo SR vydalo ako odvolací orgán rozhodnutie dňa 01.04.2011, pričom predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 05.04.2011. Rozhodnutie bolo vydané za platnosti a účinnosti zákona SNR č. 511/1992 Zb., ktorý bol účinný do 31.12.2011. Zákon č. 563/2009 Z. z. nadobudol platnosť a účinnosť od 01.01.2012.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu, v danej veci nedošlo k preklúzii, pretože 5-ročná prekluzívna lehota uplynula podľa § 41 ods. 2 písm. b/ cit. zákona až 31.12.2011.

K námietke žalobcu, že mu bola odňatá ako účastníkovi konania možnosť konať pred správnymi orgánmi, túto námietku tiež považuje odvolací súd za irelevantnú. Colné laboratórium je Slovenskou akreditačnou službou akreditované na skúšanie. V zmysle osvedčenia SNAS č. S-132 Colné laboratórium je o.i. spôsobilé na grafickú diagnostiku kontrolných známok.

Je nevyhnutné uviesť, že dôkazné bremeno znáša daňový subjekt. Žalobca mal od 13.04.2006 vedomosť o tom, že kontrolné známky boli zaslané na expertízne skúmanie. Žalobca nepožiadala colný úrad ani Colné riaditeľstvo SR o vydanie kontrolnej známky za účelom vypracovania znaleckého posudku, ktorý si mohol zaobstarat' a predložiť ako dôkaz colným orgánom.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu z vykonaných dôkazov nemožno mať pochybnosti o tom, že rozhodnutia colných orgánov o postihu žalobcu za správny delikt sú v súlade so zákonom.

Ústavný súd SR už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa § 46 ods. 1 ústavy (i práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Obdobne čl. 6 ods. 1 Dohovoru zahŕňa „právo na súd“, to znamená právo začať konanie na súde v „občianskoprávných veciach“ ako jeden z jeho aspektov. K nemu pristupujú záruky ustanovení čl. 6 ods. 1 Dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu, zloženie súdu a vedenie procesu. Kvalita procesu zahrnutá v práve na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru je zabezpečená zárukami procesného a inštitucionálneho charakteru (III. ÚS 136/03).

Ústavný súd SR tiež judikoval, že reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predpokladá účastník konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich (III. ÚS 369/2010-12).

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu z ústavy ani Dohovoru nemožno vyvodzovať, že dôvody uvedené súdom sa musia zaoberať zvlášť každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať za zásadný pre svoju argumentáciu (mutatis mutandis I. ÚS 56/01).

Aj Európsky súd pre ľudské práva, napr. v rozsudku z 21.01.1999 vo veci Garcia Ruiz v. Španielsko konštatoval, že podľa štandardnej judikatúry súdu reflektujúcej princíp riadneho chodu spravodlivosti musia súdne rozhodnutia v dostatočnej miere obsahovať dôvody, na ktorých sú založené: Povinnosť odôvodňovať rozhodnutie nemôže byť ponímaná v takom zmysle, že je potrebné vyporiadať sa s každým argumentom. Podľa rozsudku tohto súdu vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1998 sa odvolací súd pri potvrdení prvostupňového rozhodnutia (zamietnutí odvolania) v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia súdu nižšieho stupňa.

Podľa názoru odvolacieho súdu, z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vyporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Preto, ak krajský súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vyporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovел a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v K. ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ustanovení § 224 ods. 1 a § 250k O.s.p. tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanému ich náhrada nepatrí zo zákona.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

100. R O Z H O D N U T I E

Účelom ustanovenia § 36 ods. 1 písm. b) v spojení s § 33 ods. 4 písm. e) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov pri jeho doslovnom výklade je sankcia – zrušenie prechodného pobytu tomu žiadateľovi, ktorý predloží falošné alebo pozmenené doklady.

Pokiaľ zo strany žiadateľa nedošlo k žiadnej nepoctivosti pri predkladaní dokladov ani len vo forme nevedomej nedbanlivosti, nesprávnosť v postupe prekladateľiek, na ktorej nemal žiadateľ žiaden podiel viny, nemôže viesť k zrušeniu prechodného pobytu cudzincovi na účel zlúčenia rodiny podľa § 36 ods. 1 písm. b) v spojení s § 33 ods. 4 písm. e) zákona o pobyte cudzincov.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. apríla 2015, sp. zn. 10 Sža 13/2015)

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 10 Sža 13/2015 zo dňa 15. apríla 2015 potvrdil rozsudok Krajského v Bratislave zo dňa 12. novembra 2014, č.k. 2S 84/2014-34, ktorým bolo podľa § 250j ods. 2 písm. a), d) O.s.p. zrušené rozhodnutie žalovaného zo dňa 17.02.2014 a vec vrátená žalovanému na ďalšie konanie.

Z o d o v o d n e n i a :

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 15. apríla 2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.). Orgánmi verejnej správy sa rozumejú orgány štátnej správy, orgány územnej samosprávy, orgány záujmovej samosprávy a ďalšie právnické osoby a fyzické osoby, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 2 O.s.p.). Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (§ 244 ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 36 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov (v znení platnom do 31.12.2013) policajný útvar zruší prechodný pobyt, ak zistí skutočnosti, ktoré sú dôvodom na zamietnutie žiadosti o udelenie prechodného pobytu podľa § 33 ods. 4 alebo ods. 5.

Podľa § 33 ods. 4 písm. e) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie prechodného pobytu, ak štátny príslušník tretej krajiny uvedie nepravdivé alebo zavádzajúce údaje, alebo predloží falošné alebo pozmenené doklady alebo doklad inej osoby.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie žalovaného zo dňa 17.02.2014, (ktorý bolo potvrdené rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície B. zo dňa 11.11.2013 o zrušení prechodného pobytu žalobcovi na účel zlúčenia rodiny) a vec bola vrátená žalovanému na ďalšie konanie.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal odvolacie dôvody žalovaného najmä z toho pohľadu, či boli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Žalovaný sa nestotožnil so závermi krajského súdu, že preskúmané rozhodnutia oboch správnych orgánov vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa žalovaného je nesporné, že žalobca v konaní predložil falošné doklady a tým sa snažil zavádzať správny orgán. Práve z dôvodu, že správny orgán nemá inú možnosť, ako pobyť štátnemu príslušníkovi tretej krajiny zrušiť, keď v konaní uvedie nepravdivé alebo zavádzajúce údaje alebo predloží falošné alebo pozmenené doklady, nebolo zo strany správneho orgánu potrebné zaoberať sa skutočnosťou, či o tom, že predmetný doklad je falošný žalobca, resp. jeho splnomocnený zástupca skutočne vedel. Podľa žalovaného nie je dôležité, či žalobca predložil falošné doklady úmyselne alebo nie.

Uvedená odvolacia námietka nebola spôsobilá spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že tento obsahuje žiadosť žalobcu o udelenie prechodného pobytu zo dňa 27.03.2013 spolu s dokladmi - plnomocenstvom na jeho zastupovanie, kópiou cestovného dokladu, rodným listom a jeho prekladom spolu s prekladateľskou doložkou opatrenou pečiatkou prekladateľky PhDr. L. B. s tým, že úkon je zapísaný v prekladateľskom denníku 1/2013 pod poradovým číslom 0220/4, čestnými vyhláseniami, výpismi z účtu, potvrdením o zabezpečení ubytovania, vyhodnotení žiadosti o udelenie prechodného pobytu, lekársnym potvrdením, hlásením začiatku pobytu zo dňa 16.05.2013, vyhodnotením žiadosti o udelenie prechodného pobytu na účel zlúčenia rodiny zo dňa 27.04.2013, ktorým bolo navrhnuté udeliť žalobcovi prechodný pobyt do 02.10.2014.

Spis ďalej obsahuje predbežné zistenia z neplánovanej kontroly na Oddelení cudzineckej polície Policajného zboru B., návrh na začatie konania vo veci zrušenia prechodného pobytu žalobcovi podľa § 36 ods. 1 písm. b) s poukazom na § 33 ods. 4 písm. e) zákona o pobyte cudzincov z dôvodu predloženia falošných alebo pozmenených dokladov zo dňa 27.08.2013, odborné posúdenie zo dňa 03.09.2013, oznámenie o začatí správneho konania vo veci zrušenia prechodného pobytu žalobcovi zo dňa 04.09.2013, zápisnice o vyjadrení účastníka konania zo dňa 17.09.2013 JUDr. L. S. - splnomocneného zástupcu žalobcu, zápisnicu o trestnom oznámení zo dňa 12.09.2013 podanú JUDr. L. S. spolu s potvrdením o podaní trestného oznámenia na neznámeho páchatel'a, podanie žalobcu zo dňa 20.09.2013, ktorým doložil preklad rodného listu vypracovaný súdnym tlmočníkom a prekladateľom pre jazyk nemecký a ruský JUDr. J. Z., zápisnicu o vyjadrení účastníka konania zo dňa 21.10.2013 spísanú s Ing. N. K., zápisnicu o podaní vyjadrenia z 22.10.2013 spísanú s PhDr. L. B., zápisnicu o podaní vyjadrenia účastníka konania zo dňa 23.10.2013 spísanú s Ing. N. K., zápisnicu o vyjadrení účastníka konania - zákonného zástupcu žalobcu zo dňa 29.10.2013.

Následne prvostupňový správny orgán vydal rozhodnutie o zrušení prechodného pobytu žalobcovi na účel zlúčenia rodiny a to dňa 11.11.2013 podľa § 36 ods. 1 písm. b) s poukazom na § 33 ods. 4 písm. e) zákona o pobyte cudzincov.

Úlohou odvolacieho súdu bolo posúdiť, či v danom prípade prichádzal do úvahy postup, ktorý zvolil správny orgán, keď zrušil žalobcovi prechodný pobyt na území Slovenskej republiky z dôvodu, že žalobca predložil k žiadosti o udelenie prechodného pobytu za účel zlúčenia rodiny falošný doklad, najmä, keď z ustanovenia § 33 ods. 4 písm. e) zákona o pobyte cudzincov explicitne nevyplýva, že by sa pre aplikáciu tohto ustanovenia vyžadoval úmysel predložiť falošné alebo pozmenené doklady.

Právny záver správneho orgánu, ktorým zrušil prechodný pobyt žalobcovi zodpovedal jazykovému zneniu citovaného ustanovenia § 36 ods. 1 písm. b) v spojení s § 33 ods. 4 písm. e) zákona o pobyte cudzincov, ale napriek tomu nie je správny.

I keď doslovný výklad ustanovenia § 36 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov je taký, že umožňuje policajnému útvaru zrušiť prechodný pobyt, ak tento zistí skutočnosť, ktoré sú dôvodom na zamietnutie žiadosti o udelenie prechodného pobytu podľa § 33 ods. 4 alebo ods. 5, v danom prípade bolo nutné sa odkloniť od doslovného znenia citovaného ustanovenia, pretože z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca nemal žiaden podiel viny na tom, že takýto falošný doklad bol správny orgán predložený, a to nepopiera ani žalovaný.

Účelom ustanovenia § 36 ods. 1 písm. b) v spojení s § 33 ods. 4 písm. e) zákona o pobyte cudzincov pri jeho doslovnom výklade je v podstate sankcia – zrušenie prechodného pobytu tomu žiadateľovi, ktorý predloží falošné alebo pozmenené doklady.

Ide v podstate o sankciu za to, že žiadateľ o predĺženie prechodného pobytu oklamal správny orgán. V danom prípade na strane žalobcu nedošlo k žiadnej nepoctivosti ani len vo forme nevedomej nedbanlivosti.

Žalobcovi nebolo možné vytýkať, že by nekonal obozretne (resp. že by nebol obozretným primerane opatrného človeka).

Ani najvyššiemu súdu s poukazom na obsah administratívneho spisu neboli známe žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že žalobca sa dopustil konania, ktoré by bolo možné označiť za podvodné alebo za zneužitia práva. Preto podľa najvyššieho súdu neprichádzalo do úvahy ho sankcionovať vo forme zrušenia prechodného pobytu na účel zlúčenia rodiny.

Doslovná interpretácia citovaného ustanovenia je s poukazom na okolnosti daného prípadu podľa najvyššieho súdu neutržateľná, lebo by odporovala spravodlivosti.

Otázky práva a spravodlivosti sú vždy aktuálne a otázka, či aplikácia doslovného znenia ustanovenia zákona o pobyte cudzincov bez ohľadu na jeho obsah a účel prichádzala do úvahy je na mieste najmä v prípadoch, keď aktom správneho orgánu pri aplikácii zákonného ustanovenia dochádza do zásahu do práva na súkromný a rodinný život.

Naviac ak zrušenie prechodného pobytu sa týka maloletého dieťaťa a správny orgán nedal jednoznačnú odpoveď na otázku, prečo v danom prípade povýšil verejný záujem nad záujmom súkromným, keď dôsledne nevyhodnotil, či takýto zásah je adekvátny možnému porušeniu práv vyplývajúcich z článku 8 Dohovoru.

Krajský súd si preto dôvodne položil otázku, či aplikácia ustanovenia § 36 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov s poukazom na § 33 ods. 4 písm. e) tohto zákona prichádzala do úvahy v prípade žalobcu, keď bolo preukázané, že žalobca a jeho rodinní príslušníci nemali vedomosť o skutočnosti, že preklad jeho rodného listu predložený k žiadosti o udelenie prechodného pobytu za účel zlúčenia rodiny bol falošný.

Inými slovami krajský súd položil otázku, či autoritatívne stanovené právo je aplikovateľné na prípad, keď jeho uplatnenie vedie k nespravodlivým dôsledkom a je v rozpore s jeho účelom.

S odpoveďou krajského súdu na ním položenú otázku sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje, pretože za daných okolností by bolo aj podľa názoru odvolacieho súdu krajne nespravodlivé, aby nesprávnosť v postupe prekladateľiek, na ktorej nemal žalobca žiaden podiel viny, viedla k zrušeniu prechodného pobytu a tým k zásahu do práva na súkromný a rodinný život účastníka konania.

Podľa odvolacieho súdu v danom prípade preto neprichádzala do úvahy aplikácia ustanovenia § 36 ods.1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov v spojení s § 33 ods. 4 písm. e), ktorého doslovné znenie v spojení na prípad žalobcu správny orgán aplikoval, ale bolo nutné pristúpiť k aplikácii právnych princípov (tieto princípy sa nazývajú prirodzené právo alebo právo rozumu), ktoré majú väčšiu váhu ako akýkoľvek legislatívny akt, takže zákon, ktorý im odporuje nebolo možné uplatniť pre krajinu nespravodlivosť vo vzťahu k žalobcovi, ktorý nemal vedomosť o skutočnosti, že preklad jeho rodného listu predložený k žiadosti o udelenie prechodného pobytu za účel zlúčenia rodiny bol falošný.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že správne orgány nevenovali pozornosť aj tej skutočnosti, že ešte pred vydaním prvostupňového rozhodnutia disponovali doloženým riadnym prekladom rodného listu žalobcu, ktorý bol totožný s falošným prekladom. Žalobca najneskôr dňa 07.10.2013 predložil v konaní všetky doklady (spolu s ich overeným prekladom) o pravosti ktorých prekladov nemal ani žalovaný ani prvostupňový orgán žiadne pochybnosti. Pokiaľ totiž žiadateľ predloží do vydania odvolacieho správneho rozhodnutia úradné preklady dokladov, o ktorých pravosti z hľadiska formy aj obsahu niet pochybností, je správny orgán v konaní o odvolaní, v súlade so zásadami správneho konania, najmä zásadou rýchlosti a hospodárnosti, povinný na ne prihliadnuť a zohľadniť ich vo svojom rozhodnutí.

Odvolací súd vyhodnotil za nedôvodnú napokon aj odvolaciu námietku žalovaného, podľa ktorej brojil proti názoru krajského súdu, že rozhodnutie správnych orgánov trpí vadami, ktoré spočívali v jeho nepreskúmateľnosti pre neodôvodnenie povýšenia verejného záujmu nad záujmom súkromným, keď dôsledne nevyhodnotil, či takýto zásah je adekvátny možnému porušeniu práv vyplývajúcich z článku 8 Dohovoru.

Jediným argumentom žalovaného totiž bolo, že prihliadal na súkromný a rodinný život žalobcu. Pre posúdenie dôvodnosti tejto námietky nebolo rozhodujúce, či správny orgán prihliadal na súkromný a rodinný život žalobcu, ale rozhodujúce bolo ako vyhodnotil kolíziu dvoch práv, a to práva žalobcu navyiac maloletého na rodinný a súkromný život garantovaný v čl.8 ods. 1 Dohovoru a práva štátneho orgánu zasiahnuť do tohto práva podľa čl. 8 ods. 2 Dohovoru.

Ani podľa odvolacieho súdu z vydaných rozhodnutí správnych orgánov nevyplýva dôvod, pre ktorý by v danom prípade mal byť verejný záujem povýšený nad záujem jednotlivca, najmä keď v danom prípade ide o maloletého a zrušenie prechodného pobytu je závažným zásahom do rodinného a súkromného života žalobcu a ostatných členov rodiny.

Pokiaľ teda krajský súd z uvedeného dôvodu vytkol preskúmanému rozhodnutiu jeho nepreskúmateľnosť, odvolací súd sa s takýmto záverom stotožnil a odvoláciu námietku žalovaného vyhodnotil za nedôvodnú.

Odvolací súd v tejto súvislosti odkazuje na závery rozsudku Súdneho dvora (Európskej únie) ve veci C-540/03 *Európsky parlament proti Rade Európskej únie* (zb. rozh. 2006, s. I-5769, rozhodnutie dostupné na <http://curia.europa.eu>), v ktorom Súdny dvor uviedol, že z práva žiť so svojimi blízkymi príbuznými vyplývajú pre členské štáty povinnosti, ktoré môžu byť negatívne, ak je niektorý z nich povinný nevyhostiť osobu, alebo pozitívne, ak je povinný nechať osobu vstúpiť a umožniť pobyt na svojom území (viď bod 52 rozsudku). S odkazom na judikatúru ESĽP zdôraznil, že je treba zohľadniť spravodlivú rovnováhu, ktorú je treba nastoliť medzi protichodnými záujmami jednotlivcov a celej spoločnosti.

Podľa odvolacieho súdu akcentácia práva na rodinný život sa taktiež nutne prejavuje v tom, že dôvody zásahu do rodinného a súkromného života cudzincovi, ktorému už bol udelený prechodný pobyt na území Slovenskej republiky a po splnení zákonných podmienok dochádza k jeho zrušeniu, musia byť skutočne veľmi závažné.

Výklad a aplikácia pojmu „neprimeraný zásah do rodinného a súkromného života“ by preto mali byť meritórne preskúmateľné. Požiadavku na riadny súdny prieskum takéhoto rozhodnutia vo vzťahu k čl. 8 Dohovoru vyjadril ESĽP napr. v rozsudku zo dňa 27.9.2011 *Alim proti Rusku*, sťažnosť č. 39417/07.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto skúmal, či správne orgány a následne aj krajský súd pri posudzovaní primeranosti dopadov rozhodnutí o zrušení prechodného pobytu žalobcovi do súkromného a rodinného života žalobcu popri požiadavkách vyplývajúcich z vnútroštátnych predpisov postupovali v intenciách Dohovoru a judikatúry ESĽP.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s názorom krajského súdu, že žalovaný adekvátne a komplexne nevyhodnotil námietku žalobcu, ktorá sa nepochybne týka porušenia záväzkov Slovenskej republiky vyplývajúcich nielen z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ale aj Dohovoru o právach dieťaťa.

Na základe uvedeného dospel k zhodnému záveru so záverom krajského súdu, že okrem nesprávneho právneho posúdenia bolo možné správnym orgánom vyčítať nepreskúmateľnosť ich rozhodnutí pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, a to z hľadiska zdôvodnenia postupu správnych orgánov pri posudzovaní dopadu rozhodnutia na súkromný a rodinný život žalobcu v intenciách čl. 8 Dohovoru.

Pokiaľ teda krajský súd rozhodnutie žalovaného zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, odvolací súd sa právnym názorom vysloveným v rozsudku krajského súdu plne stotožnil a napadnutý rozsudok podľa §219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý mal úspech vo veci, priznal náhradu trov odvolacieho konania, podľa vyčíslenia jeho právneho zástupcu v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, vo výške 177,86 € titulom trov právneho zastúpenia. Náhrada trov konania pozostáva z náhrady za 1 úkon právnej služby (písomné vyjadrenie k odvolania žalovaného) 1 x 139,83 €, 1 x 8,39 € režijný paušál a 20% DPH spolu 177,86 €.

101. ROZHODNUTIE

Príjmy daňovníka nezriadeného na podnikanie, plynúce z činnosti, na ktorej účel daňovník vznikol (hlavná činnosť daňovníka), sú od dane oslobodené. Preto nie je možné daňové výdavky súvisiace s príjmami z hlavnej činnosti priradovať k príjmom, ktoré dani podliehajú.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 2. decembra 2014, sp. zn. 4 Sžf 12/2014)

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v N. (ďalej aj „krajský súd“, príp. „prvostupňový súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu R. na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 13. decembra 2012, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu N., pobočka K. (ďalej len „správca dane“) zo dňa 02. 07. 2012, ktorým správca dane podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom v čase vydania napadnutých administratívnych rozhodnutí (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) v nadväznosti na § 165 ods. 2 a ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) vyrubil rozdiel dane z príjmu právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2010 v sume 52 641,67 €. Dôvodom vyrubenia vyššej, ako žalobcom priznanej daňovej povinnosti, bola úprava základu dane z príjmov žalobcu podľa § 17 ods. 2 písm. a/ zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení účinnom do 31.12.2010 (ďalej len „zákon o dani z príjmov“), pretože na základe výsledkov daňovej kontroly bolo správcom dane zistené, že žalobca, ako právnická osoba nezriadená na podnikanie, dosiahol príjem z prenájmu nehnuteľného majetku – poľovných revírov (§ 12 ods. 2 zákona o dani z príjmov), ktorého základ však pre účely určenia výšky daňovej povinnosti znížil v rozpore s ustanovením § 19 ods. 1 v spojení s § 21 ods. 1 zákona o dani z príjmov o náklady nesúvisiace s dosiahnutým príjmom žalobcu z prenájmu poľovných revírov (náklady prevažne slúžiace na zabezpečenie réžie a hlavného predmetu činnosti žalobcu).

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zhrnul skutkové zistenia, ktoré boli podkladom na vydanie napadnutých rozhodnutí daňových orgánov oboch stupňov. Za meritum sporu v preskúmvanej veci vymedzil výklad ustanovenia § 12 zákona o dani z príjmov, upravujúci predmet dane. Poukazujúc na zákonnú úpravu základu dane, ustanovenia § 2 písm. i/, § 17 ods. 2, § 19 ods. 1, § 21 ods. 1 zákona o dani z príjmov, § 2 ods. 1, 2, 3, § 29 ods. 1, 2 a ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb., ako i na charakter žalobcu, posudzovaného ako účelové zariadenie cirkvi a náboženskej spoločnosti v zmysle § 6 ods. 1 písm. h/ a k/ zákona č. 308/1991 Zb. o slobode náboženskej viery a postavení cirkvi a náboženských spoločností v znení neskorších predpisov, ktorého predmetom činnosti je predovšetkým rozvoj a ochrana duchovných hodnôt, krajský súd prijal záver, že žalobca ako daňovník nebol zriadený, ani založený na podnikanie a jediným príjmom, ktorý evidoval vo svojej účtovnej evidencii, bol príjem za prenájom pôdy v sume 277 954,92 € a nákladom súvisiacim so zabezpečením a udrжанím tohto deklarovaného príjmu, ako priama väzba medzi príjmami zahŕňanými do základu dane a výdavkami, ktoré možno v príslušnom zdaňovacom období uplatniť, bol výdavok zaplatenej dane z nehnuteľností na rok 2010, vyrubenej obcou D. platobným výmerom č. 857 v sume 893,47 €.

V ostatnej výške žalobcom uplatnené daňové náklady v sume 412 923,21 €, konkrétne pozostávajúce z platieb vynaložených na spotrebu materiálu v sume 4519,69 €, spotrebu energií v sume 13 209,47 €, opravy a udržiavanie v sume 29 747,77 €, cestovné v sume 26 103,79 €, ostatné služby v sume 301 560,74 €, mzdové náklady v sume 27 353,54 €, zákonné sociálne poistenie v sume 6088,50 €, ostatné dane a poplatky v sume 181,50 €, odpisy DNM a DHM v sume 1630 €, ostatné finančné náklady v sume 2503,16 € a splatnú daň z príjmov BC v sume 25,06 €, nie je možné podľa krajského súdu považovať za náklady vynaložené podľa § 2

písm. i) zákona o dani z príjmov na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov, v danom prípade na dosiahnutie príjmov z prenájmu poľovných revírov. Preto tieto žalobcom uvádzané náklady možno považovať za výdavky nesúvisiace so zdaniteľným príjmom, aj keď tieto výdavky (náklady) žalobca účtoval (§ 21 ods. 1 zákona o dani z príjmov).

Podľa krajského súdu výdavky, ktoré si žalobca v zdaňovacom období uplatnil, sú výdavkami vynaložené žalobcom na činnosti, z ktorých príjmy nie sú predmetom dane z príjmov, ale súčasne mohli súvisieť aj s činnosťami, z ktorých príjmy sú predmetom dane, napr. prenájom nebytových priestorov, ktoré žalobca mal v nájme od nadácie A., avšak príjem z tohto titulu žalobca preukázať nevedel. Z daňovej kontroly vyplýva, že účastníci zmlúv o budúcich nájomných zmluvách na tieto priestory potvrdili iba ich uzatvorenie, ale nie zaplatenie nájomného v kontrolovanom zdaňovacom období. Samotná skutočnosť o vzniku zmluvy na nebytové priestory, bez reálneho plnenia zo zmluvy, t. j. bez zdaniteľného príjmu, na ktoré priestory žalobca vynaložil náklady ako subjekt nezriadený na podnikanie, nie je možné akceptovať ako náklady (výdavky) podľa § 2 písm. i) zákona o dani z príjmov. Podľa krajského súdu išlo o výdavky podľa § 21 ods. 1 zákona o dani z príjmov, teda výdavky, ktoré nesúviseli so zdaniteľným príjmom, a preto ich nemožno zahrnúť do základu dane. Obdobne i iné uplatnené výdavky zahrnuté do základu dane žalobcom, ako napr. výdavky na cestovné spojené s kontrolou pozemkov, výdavky na kúpu ošatenia, výdavky na elektrinu, energiu, účtovné výdavky a podobne, nesúvisia so zdaniteľným príjmom žalobcu podľa § 12 zákona o dani z príjmov.

Krajský súd sa nestotožnil s námietkou žalobcu, že skutkový stav bol nesprávne zistený a nesprávne právne posúdený. Žalobca nesúc dôkazné bremeno (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb.) sa neriadil ust. § 12 ods. 2 zákona o dani z príjmov a v priebehu daňového konania nevedel v súlade s hmotnoprávnymi podmienkami zákona správcovi dane dostatočne a hodnoverne vysvetliť a preukázať uplatnené náklady v sume 412 923,21 €, t. j. ako tieto náklady súvisia s dosiahnutým príjmom, ktorý mal žalobca iba z prenájmu pôdy, pričom z uvedených celkových vynaložených nákladov účtoval 90 % na administratívne náklady a 10 % na režijné náklady. Krajský súd uviedol, že dôkazné bremeno je na strane daňového subjektu a v daňovom konaní je jeho povinnosťou preukázať všetky tvrdené skutočnosti, pričom správca dane tieto dôkazy posudzuje. V daňovom konaní platí zásada objektívnej pravdy, avšak nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukáže a nepotvrďia tvrdenia daňového subjektu ohľadne ním v daňovom priznaní uvádzaných a správcovi dane preverovaných skutočností. Je na správcovi dane vykonávajúcim dokazovanie a jeho úvaha, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z realizovania dokazovania z nich vyvodí, s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré už má správca dane v priebehu konania k dispozícii (napr. rozhodnutie NS SR 4Sžf/18/2011).

V súvislosti s nedostatočným preukázaním oprávnenosti uplatnenia sporných daňových výdavkov žalobcom, krajský súd zároveň poukázal i na nedostatočné a neprehľadné vedenie účtovnej evidencie žalobcom, ako účtovnej jednotky povinnej viesť účtovníctvo a zostavovať účtovnú závierku podľa § 1 ods. 1 písm. a) bod prvý zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o účtovníctve“), keďže tento v rozpore s ustanovením § 4 ods. 1 písm. g) Opatrenia Ministerstva financií Slovenskej republiky č. MF/24342/2007-74 zo dňa 14.11.2007 (ďalej len „Opatrenie MF SR“) v kontrolovanom zdaňovacom období roku 2010 v účtovníctve osobitne nesledoval dosiahnuté výnosy a vynaložené náklady vstupujúce do základu dane (príjem za prenájom pôdy a výdavok za daň z nehnuteľnosti) a osobitne dosiahnuté výnosy a vynaložené náklady neovplyvňujúce základ dane, teda výdavky, ktoré nesúvisia so zdaniteľným príjmom, aj keď tieto výdavky daňovník účtoval. Krajský súd poukázal na výsledky daňovej kontroly z vykonaného dokazovania a ustálil za nesporne preukázané, že žalobca do výdavkov zaradil všetky svoje náklady, ktoré podľa jeho vyjadrení a predložených listín súviseli napríklad so spotrebou materiálu, spotrebou energií, opravami, údržbou, ako aj cestovné výlohy, ostatné služby a mzdové náklady tak, ako ich správca dane uviedol vo svojom

rozhodnutí, avšak tieto náklady podľa krajského súdu nemali väzbu na deklarovaný príjem zahŕňaný do základu dane, pretože tieto nemožno považovať za výdavky vynaložené na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov, teda príjmov z prenájmu poľovných revírov (§ 2 písm. i/ zákona o dani z príjmov).

Ohľadom poukazu žalobcu na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 3Sžf/43/2009 krajský súd uviedol, že závery tohto rozhodnutia podľa súdu nie je možné aplikovať na prejednávany prípad; uvedené rozhodnutie riešilo občianske združenia a ich príjmy z reklamy u športových klubov. Postavenie žalobcu je zhodné iba v tom, že ide o účelovú organizáciu bez príjmu z podnikania, a preto i náklady, ktoré má takýto subjekt, nemožno považovať za výdavok v zmysle zákona o dani z príjmov, ak nemá priamu väzbu na jeho príjem, ktorý nesporne bol u žalobcu iba príjem z prenájmu pôdy. Nesporne bolo podľa krajského súdu preukázané, že žalobca ako účtovná jednotka podľa zákona o účtovníctve nerešpektoval ust. § 4 ods. 1 písm. g/ Opatrenia MF SR a nevedol analytické účty v zmysle zákona, v nadväznosti na zákon o dani z príjmov, nesledoval osobitne dosiahnuté výnosy a vynaložené náklady, ktoré nevstupujú do základu dane. V zmysle zákona o dani z príjmov nákladom možno rozumieť zníženie ekonomických úžitkov účtovnej jednoty v účtovnom období a výdavkom úbytok peňažných prostriedkov alebo úbytok ekvivalentov peňažných prostriedkov účtovnej jednotky, avšak dôkazné bremeno je na daňovom subjekte, ktorý disponuje svojím právom uplatniť si podľa zákonom stanovených podmienok výdavok tak, ako si ho uplatnil v daňovom priznaní, a preto je jeho povinnosťou preukázať, že účtované náklady si uplatňuje dôvodne a za zákonom stanovených podmienok o dani z príjmov. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží daňové bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na účtovaný výdavok podľa zákona o dani z príjmov uznaný ako oprávnený (napr. nález Ústavného súdu SR č. III. ÚS 78/2011 z 23. 02. 2011). Podľa krajského súdu neobstojí potom ani námietka žalobcu, že správca dane porušil zásadu voľného hodnotenia dôkazov a zásadu súčinnosti so žalobcom (námietka výsluchu pána J. k uzavretej zmluve o nájme), keďže spôsob dokazovania a dôkazný prostriedok určuje správca dane a podľa toho, aká otázka má byť v daňovom konaní zodpovedaná a ako dôkaz použitá. Krajský súd nezistil porušenie ust. § 2 a § 15 zákona č. 511/1992 Zb., keďže povinnosťou žalobcu bolo preukázať hodnovernými dôkazmi svoje tvrdenia o účtovaných nákladoch v súvislosti s jeho zdaniteľnými príjmami.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v N. č. k. 11S/16/2013-90 zo dňa 29. októbra 2013 zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby najvyšší súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi trovy konania.

Žalobca trval na tom, že žalované rozhodnutie je nezákonné, pričom zotrváva na dôvodoch uvedených v žalobe. Zároveň napáda rozsudok súdu prvého stupňa z dôvodu jeho arbitrárnosti a nedostatočného odôvodnenia.

Žalobca uviedol, že ako subjekt, svojím charakterom účelové zariadenie cirkvi a náboženskej spoločnosti, dosiahol v zdaňovacom období roku 2010 príjmy z nájomného z poľnohospodárskych a lesných pozemkov, ktoré vlastní, a ktoré sú v zmysle § 12 ods. 2 zákona o dani z príjmov predmetom dane daňovníkov, ktorí nie sú založení alebo zriadení na podnikanie, nakoľko sa jedná o príjem z činností, ktorými tieto subjekty dosahujú zisk alebo ktorými sa dá zisk dosiahnuť, čo medzi stranami podľa žalobcu nebolo sporné.

Za predmet sporu žalobca označil posúdenie ním vynaložených a preukázaných nákladov vo výške 412 923,21 €.

Rozhodnutie žalovaného je podľa názoru žalobcu arbitrárne z dôvodu, že rovnako ako správca dane, odmietol uznať žalobcovi ním vynaložené režijné náklady, napr. na vedenie účtovníctva, mzdových nákladov na

pracovníkov, u ktorých ich pracovnými náplňami preukázal, že vykonávajú práce priamo súvisiace so zabezpečením prenájmov a komunikácie s nájomcami (administratívna pracovníčka, hospodár), cestovného (s poukazom na potrebu kontroly využívania týchto pozemkov v súlade s nájomnými zmluvami a komunikáciou s nájomcami), atď., iba všeobecným odkazom na ustanovenie § 2 písm. i) zákona o dani z príjmov, pričom žalovaný nevysvetlil, prečo a ako ho aplikoval. Na žalobcovu námietku, prečo napr. mzdové náklady a náklady na účtovníctvo nie sú daňovými výdavkami daňové orgány nedali dostatočnú odpoveď. Žalobca považuje rozhodnutie žalovaného za nedostatočne odôvodnené, hoci na str. 7 síce vyčísľuje žalobcom uplatnené režijné náklady podľa jednotlivých druhov, avšak opätovne bez bližšieho zdôvodnenia uvádza ku všetkým (s výnimkou dane z nehnuteľností), že ich nie je možné považovať za náklady vynaložené v zmysle § 2 písm. i) zákona o dani z príjmov, v danom prípade na dosiahnutie príjmov z prenájmu poľovných revírov.

Žalobca napáda neuznanie daňového výdavku za zaplatené nájomné za prenájom priestorov od nadácie A., z dôvodu, že tieto využíva ako svoje kancelárske priestory, pričom žalobca poukazuje na to, že nájomné na vlastné kancelárske priestory u podnikateľských subjektov nie je v praxi spochybňované ako daňový výdavok. Taktiež žalobca napáda neuznanie výdavkov na prenájom existujúcemu nájomcovi (podnikateľovi J. – poznámka odvolacieho súdu) a tiež budúcim nájomcom, s ktorými mal uzatvorené zmluvy o budúcich nájomných zmluvách. Žalobca má za to, že preukázal vyvíjanie aktivít smerujúcich k dosiahnutiu zdaniteľných príjmov cestou podnájmu týchto nebytových priestorov, a teda že tieto výdavky sú výdavkami daňovými.

Napadnutému rozsudku žalobca vytýka nedostatočné odôvodnenie, krajský súd prevzal argumentáciu žalovaného, ale s námietkami žalobcu sa nevysporiadal, a preto žalobca rozsudok krajského súdu považuje za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. Prvostupňový súd sa plne stotožnil so žalovaným, že u žalobcu bol nesporne daňovým výdavkom, u ktorého bola dodržaná priama väzba medzi príjmom zahrnutým do základu dane (príjem z prenájmu pôdy) a výdavkami, ktoré možno v príslušnom období uplatniť, iba výdavok z titulu zaplataenia dane z nehnuteľností, pričom všetky výdavky uplatnené žalobcom (s výnimkou dane z nehnuteľností) neakceptuje ako daňové s odvolávkou na § 2 písm. i) a § 21 ods. 1 zákona o dani z príjmov. Z napadnutého rozsudku však podľa žalobcu nie je zrejmé, z akého dôvodu nepovažoval súd za dôvodnú právnu argumentáciu žalobcu a prečo subsumoval popísaný skutkový stav pod § 21 ods. 1 zákona o dani z príjmov, resp. označil všetky uvedené výdavky ako nedaňové.

Žalobca s poukazom na účel súdnej ochrany pred svojvôľou v rozhodovaní orgánov daňovej správy o výške daňovej povinnosti uviedol, že bolo povinnosťou krajského súdu dať v odôvodnení rozsudku jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na otázku, prečo napr. výdavky na účtovníctvo, mzdy zamestnancov venujúcim sa kontaktu s nájomcami, cestovné atď., takýmito výdavkami nie sú. Zároveň bol pritom povinný rešpektovať zásadu zákazu neodôvodneného nerovného zaobchádzania, z ktorej, podľa žalobcu, plynie, že aj ak je subjektom nezriadeným na podnikanie, nemôžu byť bezdôvodne všetky jeho režijné náklady považované za nedaňové výdavky. Žalobca, rovnako ako podnikateľské subjekty, má napr. zákonnú povinnosť viesť účtovníctvo. Ani u podnikateľských subjektov vzniknuté náklady nemajú „priamu väzbu“ na konkrétny zdaniteľný príjem, sú však ako súčasť režijných nákladov bezpochyby považované za daňový výdavok. Rovnako tak, nie je zrejmé, prečo mzdové náklady na pracovníkov venujúcich sa nájomným vzťahom a cestovné nemajú podľa názoru súdu „priamu väzbu“ na dosiahnuté zdaniteľné príjmy. Z odôvodnenia krajského súdu vôbec nie je jasné, ako a na základe ktorého zákonného ustanovenia dospel (podobne ako daňové orgány) k právnomu záveru, že u daňovníkov podľa § 12 ods. 2 zákona o dani z príjmov, musí ísť v prípade daňových výdavkov o „priamu väzbu“ na konkrétny dosiahnutý zdaňovaný príjem, aj keď z tejto argumentácie vychádza.

Žalobca trvá na názore, že nájomné zaplatené nadácii A. je daňovým výdavkom, tak ako podnikateľské subjekty, rovnako aj cirkevná organizácia, musí mať zabezpečené priestory pre svoju administratívnu činnosť a pre svoje sídlo. Ak sú takéto výdavky všeobecne akceptovaným daňovým výdavkom u podnikateľských

subjektov (aj keď nemajú „priamu väzbu“ na konkrétny zdaniteľný príjem), nie je zrejmé, prečo sa krajský súd stotožnil s argumentáciou žalovaného, že tieto u žalobcu nesúvisia s jeho zdaniteľným príjmom, a to aj keď tento je dosiahnutý z prenájmu pôdy „(má snáď mať žalobca svoju účtovnú dokumentáciu uloženú na poli a len tu komunikovať s nájomcami a vystavovať im faktúry v lese?)“. Odôvodnenie krajského súdu, že ak žalobca v konkrétnom zdaňovacom období nemal príjem z prenájmu nebytových priestorov, nemožno výdavky súvisiace s nimi považovať za daňové, žalobca považuje za rozpor s platnou právnou úpravou a so zásadou rovnakého zaobchádzania. Podľa názoru žalobcu, rovnako ako u podnikateľských subjektov, tak aj u subjektov podľa § 12 ods. 2 zákona o dani z príjmov, je základom dane rozdiel, o ktorý zdaniteľné príjmy prevyšujú daňové výdavky, a to pri rešpektovaní vecnej a časovej súvislosti zdaniteľných príjmov a daňových výdavkov v príslušnom zdaňovacom období, ak zákon neustanovuje inak (§ 2 písm. j/ zákona o dani z príjmov). Z uvedeného podľa žalobcu okrem iného plynie, že ak zákon neustanovuje inak (čo nie je žalobcov prípad), sú vynaložené výdavky daňovými výdavkami v tom zdaňovacom období, v ktorom bolo o nich účtované (časová súvislosť), a to, aj ak zdaniteľný príjem s nimi súvisiaci bude plynúť v niektorom z budúcich zdaňovacích období. Žalobca poukázal na to, že v danom období mal uzatvorené budúce nájomné zmluvy ako aj platnú nájomnú zmluvu. Výdavky na nájomné teda boli vynakladané v súvislosti so zdaniteľnými príjmami, aj keď budúcimi, ktoré žalobca predpokladal a očakával. Zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva, a prvostupňový súd (rovnako ako žalovaný) neodôvodnil, prečo by sa v prípade daňovníka zdaňujúceho príjem podľa § 12 ods. 2 zákona o dani z príjmov a účtujúceho v sústave podvojného účtovníctva, mal uplatniť iný postup pri vyčíslení základu dane ako u podnikateľských subjektov, a to najmä, ak zákon pre obe tieto skupiny upravuje rovnaké zákonné podmienky pre zisťovanie základu dane upravené v § 17 až § 29 zákona o dani z príjmov.

Žalobca namieta neuznanie ním uvádzaného rozdelenia nákladov v pomere 90% a 10%, pričom krajský súd ignoroval poukaz žalobcu na to, že toto členenie uplatnil iba u niektorých režijných výdavkov, zatiaľ čo iné rozčlenil vo svojom čerpaní rozpočtu a jeho prílohách jednotlivo (napr. mzdové náklady), podrobne, hoci žalobca vysvetlil aj v odvolaní povahu niektorých výdavkov s konkrétnymi odkazmi na predložené dôkazy, čo však daňové orgány oboch stupňov vôbec nebrali do úvahy.

Vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu v priebehu daňovej kontroly žalobca namieta nezákonnosť postupu správcu dane porušením ustanovenia § 2 ods. 2 a § 15 ods. 5 písm. e) zákona č. 511/1992 Zb. tým, že o výsluchu svedka J. nebol žalobca informovaný a bolo tým porušené jeho zákonné právo klásť svedkovi otázky. Tento dôkaz má podľa žalobcu povahu nezákonne získaného dôkazu, s poukazom na judikatúru českých súdov a na ústnom pojednávaní tiež na rozsudok NS SR sp. zn. 6 Sžf/28/2011. Zároveň žalobca už v žalobe poukázal na tendenčné otázky, ktoré boli tomuto svedkovi kladené, z ktorých správca dane i žalovaný vyvodzujú nepriaznivé dôsledky v podobe neuznania daňových výdavkov vynaložených žalobcom na prenájom nebytových priestorov s odôvodnením, že žalobca nepreukázal využívanie prenajatých nebytových priestorov na inú, ako svoju hlavnú činnosť (žalovaný pritom argumentoval tým, že p. J. nebola doručená žiadna faktúra v kontrolovanom období, žalobca neúčtoval o výnosoch a výška záväzku nebola známa a úplne ignoroval, že svedok potvrdil existenciu nájomného vzťahu). Dôkazy, ktoré predložil žalovaný k vyjadreniu k protokolu a ktoré preukazovali úhradu nájomného od p. J. označil žalovaný za nerelevantné dôkazy s odôvodnením, že neboli predložené počas kontroly a zúčastnené strany o úhrade nájomného neúčtovali.

Žalobca taktiež poukázal na ním namietané a správcom dane nevyhodnotené vykonané dôkazy - zápisnice z miestnych zisťovaní u subjektov, s ktorými mal žalobca uzatvorené budúce nájomné zmluvy. Tieto žalovaný označil len ako „podporné dôkazy“, ktoré nemali žiadny vplyv na kontrolné zistenia. Žalobca pritom poukázal na to, že hodnotenie dôkazov nemôže byť aktom ľubovôle a pri hodnotení dôkazov nie je možné preferovať len dôkazy potvrdzujúce žalovaným zvolenú skutkovú verziu, a niektoré dôkazy nevyhodnotiť, len so všeobecným odkazom na ich irelevanciu.

Podľa žalobcu sa krajský súd vôbec nevysporiadal s námietkou žalobcu ohľadne nezákonného výsluchu svedka, ktorého výpoveď je pre konanie veľmi zásadná (hoci sám v odôvodnení uvádza, že išlo o výsluch). Taktiež sa prvostupňový súd nevysporiadal s relevantnou judikatúrou, ktorú k tomu žalobca uviedol. Je síce pravda, že dokazovanie vedie správca dane a môže určiť dôkazy, ktoré vykoná, avšak je pritom povinný rešpektovať zákonné práva daňového subjektu. Ich nerešpektovanie nemôže byť ospravedlňované ani prípadným nesprávnym vedením účtovníctva zo strany daňového subjektu ani jeho primárnym dôkazným bremenom. Krajský súd sa tiež vôbec nevysporiadal s argumentáciou žalobcu týkajúcou sa nevyhodnotenia dôkazov predložených žalobcom týkajúcich sa úhrad nájomného od pána J. a dôkazov získaných z miestnych zisťovaní dožiadanými správcami dane (ktoré tiež v zmysle už ustálenej judikatúry NS SR možno označiť za výsluchy svedkov - napr. už citovaný rozsudok 6Sžf/28/2011, ale aj rozsudok 3Sžf/12/2012), ktoré sú podľa žalobcu zásadné vo vzťahu k preukázaniu očakávaných budúcich príjmov z prenájmu nebytových priestorov.

Podľa názoru žalobcu z rozsudku NS SR, sp. zn. 3 Sžf 43/2009, v ktorom súd zaujal (ako sám uviedol) stanovisko k zásadnej právnej otázke týkajúcej sa zdaňovania príjmov občianskych združení, vyplýva, že aj ním vynaložené náklady, napr. na náboženské predmety, odevy bratov, ale napr. aj nájomné za svoje priestory, v ktorých sídli, sú výdavkami na zabezpečenie činnosti, pre ktorú bol zriadený, sú daňovými výdavkami.

Žalobca namieta, že krajský súd neodôvodnil, prečo žalobca, ako právnická osoba bez príjmu z podnikania, nemôže použiť výdavky vynaložené na svoju duchovnú činnosť ako daňové na zníženie základu dane z príjmu za prenájom nehnuteľností. Žalobca v tejto súvislosti poukazuje na to, že z jeho štatútu výslovne vyplýva, že nemá žiť zo žobrania a podľa možnosti ani z darov a na svoju činnosť má zabezpečiť zdroje práve obohatením vlastného imania.

Žalobca má za to, že s vytýkaným nesprávnym vedením účtovníctva nemožno spájať neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu pri preukazovaní, či ním vynaložené náklady súviseli s dosiahnutým príjmom. Zároveň poukázal na to, že súd sa nevysporiadal so žalobnou námietkou ohľadne nezákonného výkladu § 4 ods. 1 písm. g/ Opatrenia MF SR žalovaným.

Žalobca poukázal na svoju argumentáciu v žalobe, podľa ktorej z citovaného ustanovenia Opatrenia MF SR nevyplýva povinnosť vedenia analytickej evidencie, tak ako to uvádza žalovaný, ale len možný spôsob jej členenia v prípade, ak ju účtovná jednotka vytvára pri zohľadnení svojich potrieb. Keďže uvedené ustanovenie len všeobecne odkazuje na zákon o dani z príjmov, je možné podľa žalobcu toto vykladať aj tak, že túto evidenciu má daňovník vytvárať z hľadiska členia výnosov a k nim prislúchajúcich nákladov na príjmy, ktoré nie sú predmetom dane (napr. dary, dedičstvo a podobne), príjmy od dane oslobodené (napr. dividendy, kostolné zbierky) a príjmy zdaniteľné a k týmto jednotlivým kategóriám príjmov prislúchajúce náklady. Keďže žalobca mal v zdaňovacom období z uvedených kategórií len príjmy zdaniteľné, analytickú evidenciu nemal povinnosť ani dôvod viesť. Pri výklade tohto ustanovenia poukázal na Nález ÚS SR, I. ÚS 241/07, ktorý pri výklade verejného (daňového) práva prikazuje uplatniť zásadu *in dubio mitius*, v prípade ak právo umožňuje rozdielny výklad. Zároveň žalobca argumentoval tým, že na posúdenie výdavku ako daňového alebo nedaňového nemá vplyv to, či a na akom analytickom účte je tento evidovaný.

Je zároveň podľa žalobcu otáznou, či je vôbec vopred, v okamihu účtovania, možné takéto žalovaným požadované členenie výdavkov vykonať, pretože v mnohých prípadoch až následne, po skončení zdaňovacieho obdobia, môžu byť vymedzené režijné náklady určitým pomerom rozdeľované. Daňový subjekt v okamihu ich účtovania predsa nemôže vedieť, akú výšku celkových príjmov dosiahne, aké percento z toho budú príjmy, ktoré nie sú predmetom dane, príjmy oslobodené a aká časť budú príjmy zdaniteľné. Určité režijné náklady však inak, ako percentuálnym pomerom, členiť nemožno.

Žalobca vyjadril presvedčenie, že v preskúvanom konaní došlo k vážnym procesno-právnym pochybeniam, boli porušené zásada zákonnosti, zásada súčinnosti a zásada voľného hodnotenia dôkazov a došlo k nesprávnej aplikácii hmotnoprávných ustanovení zákona o dani z príjmov. Rozsudok krajského súdu je podľa žalobcu arbitrárny a nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, krajský súd sa s niektorými námietkami žalobcu vôbec nevysporiadal, alebo vo vzťahu k niektorým bez dostatočného, jasného a zrozumiteľného odôvodnenia, prevzal argumentáciu žalovaného a tým nesprávne vec posúdil.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil, pričom v ostatnom odkazuje na svoje vyjadrenie k žalobe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Z o d ô v o d n e n i a :

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods.1 O.s.p.).

Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 59 ods. 2 Ústavy SR dane a poplatky možno ukladať zákonom alebo na základe zákona.

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 1a písm. c) zákona č. 511/1992 Zb. správou daní je evidencia a registrácia daňových subjektov a ich vyhľadávanie, overovanie podkladov potrebných na správne a úplné zistenie dane, daňové konanie, daňová kontrola, evidovanie daní a preddavkov vrátane vysporiadania daňových preplatiek a daňových nedoplatkov, daňové exekučné konanie a ďalšie činnosti správcu dane a iných orgánov podľa tohto zákona alebo osobitných zákonov.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní.

Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s

daňovými subjektmi a pri vyžadovaní plnenia ich povinností v tomto konaní použije len také prostriedky, ktoré ich najmenej zaťažujú a umožňujú pritom správne vyrubiť a vybrať daň.

Podľa § 2 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Podľa § 2 ods. 1, 2, 3 zákona č. 511/1992 Zb. v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí, dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní. Správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi a pri vyžadovaní plnenia ich povinností v tomto konaní použije také prostriedky, ktoré ich najmenej zaťažujú a umožňujú pritom správne vyrubiť a vybrať daň. Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, prihliada pritom na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Podľa § 29 ods. 1 a 2 zákona č. 511/1992 Zb. dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie. Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. daňový subjekt preukazuje všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 2 písm. h) zákona o dani z príjmov na účely tohto zákona sa rozumie zdaniteľným príjmom príjem, ktorý je predmetom dane a nie je oslobodený od dane podľa tohto zákona ani medzinárodnej zmluvy.

Podľa § 2 písm. i) zákona o dani z príjmov na účely tohto zákona sa rozumie daňovým výdavkom výdavok (náklad) na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov preukázateľne vynaložený daňovníkom, zaúčtovaný v účtovníctve daňovníka alebo zaevidovaný v evidencii daňovníka podľa § 6 ods. 11 alebo 14, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 2 písm. j) zákona o dani z príjmov na účely tohto zákona sa rozumie základom dane rozdiel, o ktorý zdaniteľné príjmy prevyšujú daňové výdavky (§ 19) pri rešpektovaní vecnej a časovej súvislosti zdaniteľných príjmov a daňových výdavkov v príslušnom zdaňovacom období, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 2 písm. k) zákona o dani z príjmov na účely tohto zákona sa rozumie daňovou stratou rozdiel, o ktorý daňové výdavky prevyšujú zdaniteľné príjmy pri rešpektovaní vecnej a časovej súvislosti zdaniteľných príjmov a daňových výdavkov v príslušnom zdaňovacom období.

Podľa § 3 ods. 1 písm. a) až d) zákona o dani z príjmov predmetom dane fyzickej osoby sú a) príjmy zo závislej činnosti (§ 5), b) príjmy z podnikania, z inej samostatnej zárobkovej činnosti a z prenájmu (§ 6), c) príjmy z kapitálového majetku (§ 7), d) ostatné príjmy (§ 8).

Podľa § 6 ods. 3 zákona o dani z príjmov príjmami z prenájmu, ak nejde o príjmy uvedené v odseku 1 a v § 5, sú príjmy z prenájmu nehnuteľností.

Podľa § 12 ods. 2 zákona o dani z príjmov predmetom dane daňovníkov, ktorí nie sú založení alebo zriadení na podnikanie, sú príjmy z činností, ktorými dosahujú zisk alebo ktorými sa dá zisk dosiahnuť, a to vrátane príjmov z predaja majetku, príjmov z nájomného, príjmov z reklám, príjmov z členských príspevkov a príjmov, z ktorých sa daň vyberá podľa § 43.

Podľa § 12 ods. 3 zákona o dani z príjmov daňovníkmi podľa odseku 2 sú (okrem iných – poznámka odvolacieho súdu) štátom uznané cirkvi a náboženské spoločnosti.

Podľa § 13 ods. 1 písm. a) pred bodkočiarkou zákona o dani z príjmov od dane sú oslobodené príjmy daňovníkov uvedených v § 12 ods. 3 plynúce z činnosti, na ktorej účel títo daňovníci vznikli alebo ktorá je ich základnou činnosťou vymedzenou osobitným predpisom okrem príjmov z činností, ktoré sú podnikaním, a príjmov, z ktorých sa daň vyberá podľa § 43.

Podľa § 17 ods. 2 písm. a) zákona o dani z príjmov pri zisťovaní základu dane alebo daňovej straty sa vychádza, u daňovníka účtujúceho v sústave jednoduchého účtovníctva alebo u daňovníka, ktorý vedie evidenciu podľa § 6 ods. 10 alebo ods. 11 alebo 14, z rozdielu medzi príjmami a výdavkami.

Podľa § 19 ods. 1 zákona o dani z príjmov ak výšku výdavku (nákladu) limituje osobitný predpis, preukázaný výdavok (náklad) možno zahrnúť do daňových výdavkov najviac do výšky tohto limitu. Ak výšku výdavku (nákladu) limituje tento zákon alebo jeho zahrnutie v zdaňovacom období upravuje tento zákon v inej výške ako osobitný predpis, preukázaný výdavok (náklad) možno zahrnúť do daňových výdavkov len v rozsahu a za podmienok ustanovených v tomto zákone. Ak výšku výdavku (nákladu) limituje tento zákon výškou dosiahnutého príjmu alebo výškou príjmu z prijatej úhrady, uplatní sa výdavok (náklad) alebo jeho časť do daňových výdavkov v tom zdaňovacom období, v ktorom bol dosiahnutý príjem alebo prijatá úhrada.

Podľa § 21 ods. 1 zákona o dani z príjmov daňovými výdavkami nie sú výdavky (náklady), ktoré nesúvisia so zdaniteľným príjmom, aj keď tieto výdavky (náklady) daňovník účtoval, výdavky (náklady), ktorých vynaloženie na daňové účely nie je dostatočne preukázané.

Podľa § 24 ods. 5 zákona o dani z príjmov daňovník, ktorý je fyzickou osobou, pri preradení hmotného majetku a nehmotného majetku z osobného užívania do obchodného majetku a daňovník nezaložený alebo nezriadený na podnikanie pri začatí používania majetku na činnosť, z ktorej príjmy sú predmetom dane, odpisujú tento majetok ako v ďalších rokoch odpisovania zo vstupnej ceny ustanovenej v § 25 ods. 1 písm. d).

Podľa § 41 ods. 1 vety prvej a druhej zákona o dani z príjmov daňové priznanie za predchádzajúce zdaňovacie obdobie je povinný podať daňovník v lehote podľa § 49. Daňovník, ktorý nie je založený alebo zriadený na podnikanie, Národná banka Slovenska a Fond národného majetku Slovenskej republiky nemusia podať daňové priznanie, ak majú iba príjmy, ktoré nie sú predmetom dane, a príjmy, z ktorých sa daň vyberá podľa § 43.

Podľa § 1 ods. 1 Opatrenia Ministerstva financií Slovenskej republiky č. MF/24342/2007-74 zo dňa 14. novembra 2007, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o postupoch účtovania a účtovej osnove pre účtovné jednotky, ktoré nie sú založené alebo zriadené na účel podnikania v znení účinnom 01.01.2010 (ďalej len „Opatrenie MF SR“) týmto opatrením sa ustanovujú podrobnosti o postupoch účtovania a účtovej osnove pre politické strany, politické hnutia, občianske združenia, záujmové združenia právnických osôb, cirkvi a náboženské spoločnosti, neziskové organizácie poskytujúce všeobecne prospešné služby, nadácie, neinvestičné fondy a ďalšie právnické osoby, ktoré účtujú v sústave podvojného účtovníctva, a ktorých nezisková činnosť vyplýva z osobitného predpisu, na základe ktorého vznikli (ďalej len „neziskové účtovné jednotky“).

Podľa § 3 ods. 2 Opatrenia MF SR v účtovnom rozvrhu sa analytické účty vytvárajú podľa § 4.

Podľa § 4 ods. 1 Opatrenia MF SR pri vytváraní analytických účtov k syntetickým účtom sa zohľadňujú potreby účtovnej jednotky najmä z hľadiska členenia

- a) majetku podľa umiestnenia, vrátane jeho členenia podľa doby použiteľnosti na dlhodobý a krátkodobý,
- b) cenných papierov podľa druhov a emitentov,
- c) pohľadávok podľa jednotlivých dlžníkov a podľa doby splatnosti, ktorá sa rovná rozdielu medzi zmluvnou dobou splatnosti a dobou splácania zistenou ku dňu, ku ktorému sa zostavuje účtovná závierka (ďalej len „zostatková doba splatnosti“) do jedného roka a zostatkovej doby splatnosti dlhšej ako jeden rok,
- d) záväzkov podľa jednotlivých veriteľov, podľa dohodnutej doby splatnosti a podľa zostatkovej doby splatnosti do jedného roka a zostatkovej doby splatnosti dlhšej ako jeden rok,
- e) na menu euro a cudziu menu pri účtovaní pohľadávok a záväzkov, peňažných prostriedkov, cenín, cenných papierov a vkladov do základného imania, podielov,
- f) podľa položiek účtovnej závierky vrátane požiadaviek na zostavenie poznámok,
- g) podľa osobitných predpisov¹¹⁾
- h) podľa potrieb finančného riadenia účtovnej jednotky,
- i) podľa položiek rozpočtovej klasifikácie, ak tak ustanovuje osobitný predpis¹²⁾, podľa zdrojov financovania a programov,
- j) podľa jednotlivých vytvorených fondov,
- k) podľa iných skutočností neuvedených v písmenách a) až j).

Poznámka pod čiarou č. 11 príkladom uvádza okrem iných aj zákon o dani z príjmov v znení neskorších predpisov.

Podľa § 4 ods. 2 Opatrenia MF SR podľa povahy majetku, záväzkov, nákladov a výnosov sa v účtovníctve vytvára analytická evidencia, ktorá môže obsahovať okrem ocenenia aj ďalšie údaje potrebné pre účtovnú jednotku.

Predmetom súdneho prieskumu bolo zistiť, či daňové orgány oboch stupňov správne určili daňové výdavky žalobcu, ako právnickej osoby nezriadenej na podnikanie, ktoré bolo potrebné odpočítať zo základu dane, tvoriaceho v kontrolovanom zdaňovacom období zdaniteľný príjem žalobcu, plynúci len z prenájmu nehnuteľností – poľovných revírov.

Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom administratívneho a súdneho spisu konštatuje, že vo vzťahu k posúdeniu právnej otázky nákladov právnickej osoby nezriadenej na podnikanie, ovplyvňujúcich základ dane z príjmov, s prihliadnutím na skutkové zistenia vyplývajúce z účtovníctva žalobcu a v spojení s výsledkami vykonaného dokazovania, sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a na zdôraznenie jeho správnosti dopĺňa len nasledujúce dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.):

Z obsahu administratívneho spisu odvolací súd zistil, že správca dane vykonal u žalobcu, ktorý je cirkevnou organizáciou a v kontrolovanom zdaňovacom období vykonával činnosť - prenájom a prevádzkovanie vlastných alebo prenajatých nehnuteľností, kontrolu na dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2010, z ktorej vypracoval protokol o výsledku zistenia z daňovej kontroly zo dňa 21.05.2012 a dodatok k protokolu zo dňa 18.06.2012, ktorý bol so žalobcom prerokovaný dňa 20.06.2012.

Na základe výsledku kontroly vydal správca dane dňa 02.07.2012 dodatočný platobný výmer, ktorým vyrubil žalobcovi rozdiel na dani z príjmu právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2010 v sume 52 641,67 €.

Zistený skutkový stav medzi účastníkmi konania nie je sporný, preto odvolací súd na zhrnutie uvádza, vo vzťahu k meritu veci, k podstatným skutkovým zisteniam nasledovné podrobnosti:

Žalobca v daňovom priznaní k dani z príjmov za zdaňovacie obdobie roku 2010, podanom dňa 25. 03. 2011, vykázal súčet prevádzkových, finančných a mimoriadnych výnosov v sume 278 087,12 €, súčet prevádzkových, finančných a mimoriadnych nákladov v sume 413 816,68 €, hospodársky výsledok pred zdanením v sume - 135 729,56 € a základ dane v sume 0,00 €.

Žalobca predložil správcovi dane dňa 14.09.2011 podanie - Predloženie dokladov ku kontrole DPPO za rok 2010 zo dňa 27.08.2010, ktorého prílohu tvoril rozpočet na rok 2010 zo dňa 08.01.2010 a vyhodnotenie plnenia rozpočtu za rok 2010 zo dňa 30.03.2011. Žalobca v podaní uviedol, že v prípade spoločných nákladov bol pre rok 2010 schválený pomer 90% na zdaňovanú činnosť a 10% na hlavnú (oslobodenú) činnosť.

Správca dane z predloženej účtovnej evidencie a účtovných výkazov zistil, že žalobca nesledoval vo svojej účtovnej evidencii osobitne dosiahnuté výnosy a vynaložené náklady, ktoré vstupujú do základu dane, a osobitne dosiahnuté výnosy a vynaložené náklady, ktoré nevstupujú do základu dane.

Ďalej správca dane prevereními ku kontrole predložených dokladov zistil, že žalobca evidoval vo svojej účtovnej evidencii príjmy za prenájom pôdy vo výške 277 954,92 €, pričom za náklad súvisiaci so zabezpečením a udrжанím predmetných príjmov správca dane uznal daň z nehnuteľnosti na rok 2010, vyrubenú Obcou D. platobným výmerom č. 857 v sume 893,47 €. Ostatné žalobcom uplatnené daňové náklady (žalobcom schválené pomerom 90% na zdaňovanú činnosť a 10% na jeho hlavnú /od dane oslobodenú/ činnosť) správca dane vyhodnotil ako výdavky neovplyvňujúce základ dane z príjmov podľa § 21 ods. 1 zákona o dani z príjmov. Hlavnou činnosťou, z ktorej žalobca dosiahol v kontrolovanom zdaňovacom období dani podliehajúci príjem, bol príjem z prenájmu poľovníčkových revírov v sume 277 954,92 €. K tomuto príjmu (§ 12 ods. 2 zákona o dani z príjmov) žalobca priradil ako daňové náklady, náklady vynaložené na spotrebu materiálu v sume 4519,69 €, spotrebu energií v sume 13 209,47 €, opravy a udržovanie v sume 29 747,77 €, cestovné v sume 26 103,79 €, ostatné služby v sume 301 560,74 €, mzdové náklady v sume 27 353,54 €, zákonné sociálne poistenie v sume 6 088,50 €, ostatné dane a poplatky v sume 181,50 €, odpisy DNM a DHM v sume 1630,00 €, ostatné finančné náklady v sume 2 503,16 € a splatnú daň z príjmov BC v sume 25,06 €, celkom v sume 412 923,21 €.

Vzhľadom k tomu, že z predloženej evidencie daňových dokladov (napr. prílohy k predloženým dokladom č.l. 32 a č.l. 8 administratívneho spisu) vyplýva, že ide o náklady vynakladané na zabezpečenie hlavnej, t. j. neziskovej činnosti žalobcu, čo ani sám nepopiera, odvolací súd tieto hodnotí ako náklady, ktoré nemožno priradiť k jedinému žalobcom vykázanému zdaniteľnému príjmu – príjmu z prenájmu nehnuteľností (§ 3 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 6 ods. 3 a § 12 ods. 2 zákona o dani z príjmov).

Pri odôvodnení právnej argumentácie za účelom obhajovania uplatnených sporných daňových nákladov, žalobca vychádza z tvrdenia, že on ako právnická osoba nezriadená na podnikanie, taktiež ako podnikateľské subjekty, musí určovať základ dane z príjmov postupom podľa ustanovení § 17 až § 29 zákona o dani z príjmov. V tejto súvislosti žalobca vidí priestor na uplatňovanie zásady rovnakého zaobchádzania, keďže rovnako ako podnikateľské subjekty, má aj žalobca zákonnú povinnosť viesť účtovníctvo, pričom ani u podnikateľských subjektov vzniknuté náklady, napr. mzdové náklady na pracovníkov, cestovné, nemajú „priamu väzbu“ na konkrétny zdaniteľný príjem, sú však ako súčasť režijných nákladov bezpochyby považované za daňový výdavok. Tak ako podnikateľské subjekty, rovnako aj cirkevná organizácia, musí mať zabezpečené priestory pre

svoju administratívnu činnosť a pre svoje sídlo, a preto s apelom na rovnosť daňových subjektov, zaplatené nájomné nadácii A. je potrebné posudzovať ako daňový náklad ovplyvňujúci základ dane z príjmov.

S uvedenou argumentáciou žalobcu nemožno súhlasiť.

Zákon o dani z príjmov je koncipovaný tak, že v zmysle čl. 59 ods. 2 Ústavy SR striktne určuje predmet dane, jej základ a spôsob jeho zistenia ako i príjmy oslobodené od dani z príjmov. Hlavnou zásadou pri zisťovaní základu dane odpočítaním daňových výdavkov (nákladov) od zdaniteľných príjmov je požiadavka zákona, aby daňové výdavky boli daňovníkom preukázateľne vynakladané na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie zdaniteľných príjmov (§ 2 písm. i/ zákona o dani z príjmov), a to v ich vzájomnej vecnej a časovej súvislosti v príslušnom zdaňovacom období, ktorým je kalendárny rok (§ 2 písm. j/ a l/ v spojení s § 21 ods. 1 citovaného zákona).

Vzhľadom k tomu, že príjmy daňovníkov nezriadených na podnikanie (ďalej aj „daňovník“), plynúce z činnosti, na ktorej účel títo daňovníci vznikli, sú od dane oslobodené, nie je možné v zmysle zákona o dani z príjmov k týmto príjmom (z ich hlavnej činnosti) priradiť daňové výdavky. Po skončení zdaňovacieho obdobia daňovník na základe účtovníctva zistí, či z jeho hlavnej činnosti dosiahol zisk. Ak nie, výdavky vynaložené na realizáciu jeho hlavnej činnosti, nemožno priradiť k jeho príjmom, ktoré v zmysle § 12 ods. 2 zákona o dani z príjmov podliehajú dani. V prípade, že majú výdavky alebo ich časť takéhoto daňovníka zmiešaný charakter, t. j. je ich možné za dodržania zásady vecnej a časovej súvislosti s dosiahnutým zdaniteľným príjmom k tomuto priradiť, dôkazné bremeno preukázať charakter daňových výdavkov podľa § 2 písm. i/, j/ a l/ zákona o dani z príjmov spočíva na daňovníkovi (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb.), ktorý je účtovnou jednotkou a má povinnosť viesť účtovníctvo preukazným spôsobom, aby poskytovalo verný a pravdivý obraz o skutočnostiach, ktoré sú predmetom účtovníctva.

Preto bolo povinnosťou žalobcu v súlade s § 4 ods. 1 Opatrenia MF SR vytvoriť k syntetickým účtom analytické účty z hľadiska ich členenia podľa požiadaviek na vyčíslenie základu dane z príjmov, keďže nie všetky ním vynakladané výdavky možno „odhadom“, resp. určením ničím nepodloženého pomeru, priradiť k tomu ktorému zdaniteľnému príjmu, ktorý môže podľa § 12 ods. 2 zákona o dani z príjmov, ako daňovník nezriadený na podnikanie, dosiahnuť. V tomto ohľade nie je možné prisvedčiť výkladu žalobcu o fakultatívnom vedení oddeleného účtovníctva pre vyššie uvedený účel, i keď výpočet spôsobov členenia analytickej účtovnej evidencie ustanovenie § 4 ods. 1 Opatrenia MF SR upravuje demonštratívnym výpočtom, s poukazom na prípadné konkrétne potreby účtovnej jednotky nezriadenej na podnikanie, avšak kogentnosť pre jednotlivé prípady vyplýva z účelu Opatrenia MF SR vo vzťahu k rigoróznemu zákonnej úprave zisťovania základu dane z príjmov. Preto následkom nedostatočne preukazného vedenia oddelenej účtovnej evidencie pre účely zistenia základu dane z príjmov, môže byť dôkazná núdza daňovníka nezriadeného na podnikanie vo vzťahu k preukázaniu oprávnenosti uplatnenia daňových výdavkov ich priradením vo vecnej a časovej súvislosti k dosiahnutým zdaniteľným príjmom.

Zvýšenie základu dane z príjmu žalobcu, dosiahnutého z prenájmu nehnuteľností, neuznaním žalobcom deklarovaných daňových výdavkov, vynakladaných len na zabezpečenie jeho hlavnej činnosti, t. j. zabezpečenie jeho sídla a duchovnej činnosti rádu, nie je v rozpore s § 17 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 2 písm. i/, j/ a § 21 ods. 1 zákona o dani z príjmov.

V súvislosti s nájomnou zmluvou na prenájom priestorov v sídle žalobcu pre podnikateľa J., odvolací súd vyhodnotenie skutkových zistení daňovými orgánmi oboch stupňov považuje za správne. Správca dane z účtovníctva vedeného žalobcom a ďalších listinných dôkazov zistil, že žalobca v sledovanom zdaňovacom období nemal iný príjem ako z prenájmu poľovníčkových revírov, to znamená, že výdavky spojené s užívaním

nehnutelnosti vo vlastníctve nadácie „A.“, na P. ulici v K., nemožno priradiť k príjmu z prenájmu poľovných revírov.

Žalobca sa snažil v priebehu daňovej kontroly preukázať, že prenajímal, prípadne mal záujem v budúcnosti prenajímať právnickým osobám A. s.r.o., O., s.r.o., a H. spol. s r.o., vyššie uvedené nebytové priestory na P. ulici v K., avšak tieto sú vo výlučnom vlastníctve nadácie „A.“. Táto nadácia žalobcovi predmetné nebytové priestory na základe nájomnej zmluvy uzavretej podľa zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov v znení neskorších predpisov prenajala, pričom z ničoho nevyplýva, že by vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, mimochodom personálne prepojený so žalobcom, dal súhlas žalobcovi na prenechanie predmetných nebytových priestorov do dočasného podnájmu podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona. V tomto kontexte sa žalobcom predložená nájomná zmluva s podnikateľom J. ako i zmluvy o budúcich nájomných zmluvách o prenájme týchto nebytových priestorov obchodným spoločnostiam A., s.r.o., O., s.r.o., a H., spol. s r.o., nejaví ako presvedčivý dôkaz, navyše ide o nakladanie s nehnuteľným majetkom vo vlastníctve nadácie, a nie žalobcu, navyše bez súhlasu vlastníka, ktorého štatutárny orgán ani nie je na predmetných zmluvách podpísaný. Zároveň najvyšší súd podotýka, že z predložených zmlúv vyplýva, že ako prenajímatelia sú spoločne uvádzaní nadácia „A.“ aj žalobca, hoci tento je vo vzťahu k predmetu nájmu nájomcom. Z týchto zmlúv zároveň nevyplýva, komu plynie príjem z prenájmu predmetných nebytových priestorov, nakoľko ako prenajímatelia sú označené dve nezávislé právnické osoby. Z uvedeného nie je možné jednoznačne prijať záver, že by mal mať žalobca v budúcnosti istý príjem z prenájmu, resp. podnájmu nebytových priestorov, ktoré v podstate, podľa zistení správcu dane, sám využíva ako kancelárske priestory. I z uvedených dôvodov nie je na mieste, výdavky žalobcu spojené s užívaním uvedených nebytových priestorov priradiť k zdaniteľnému príjmu z prenájmu poľovných revírov.

Žalobca napádal aj porušenie jeho procesného práva vyplývajúceho z ustanovenia § 15 ods. 5 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb. vykonaním výsluchu svedka J. bez prítomnosti žalobcu. V tomto ohľade odvolací súd musí prisvedčiť žalobcovi, že jeho právo byť prítomný na výsluchu svedka a klásť mu otázky, bolo porušené. Súd z administratívneho spisu zistil, že správca dane o pripravovanom výsluchu žalobcu neupovedomil, ani ho naň nepredvolal. Avšak vo vzťahu k meritu veci, t. j. zisteniu predmetného základu dane, žalobcova prítomnosť na výsluchu svedka J. by preukázané zistenia zásadným spôsobom a to predovšetkým s poukazom na predložené vyššie uvedené listinné dôkazy, nezmenila, ani neovplyvnila. Preto odvolací súd v tomto procesnom pochybení správcu dane, nevidí takú vadu konania, ktorá by mohla pre žalobcu privediť priaznivejšie rozhodnutie a to zrušenie napadnutých rozhodnutí oboch stupňov, keďže uvedené by malo za následok len formálne zopakovanie procesu, ktorého výsledkom nemôže byť vecne iné, pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie z hľadiska výšky určenej daňovej povinnosti (pozri aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4/Sžf/98-102/2002 zo dňa 17.12.2002).

Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhodnotil námietky žalobcu uvedené v podanom odvolaní ako nedôvodné a také, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, preto rozsudok Krajského súdu v N. potvrdil (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.).

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP a § 246c OSP. Žalobca nemal úspech vo veci, preto mu najvyšší súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

102. ROZHODNUTIE

I. Ak konajúci správny súd aplikuje zrušovací titul obsiahnutý v ustanovení § 250j ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, musí konkretizovať v rámci argumentačných bodov úroveň vadnosti zistení skutkového stavu, t.j. neúplne alebo nedostatočne, za tým účelom, aby správny orgán ako účastník súdneho prieskumu bol zákonným spôsobom poučený o svojich pochybeniach a bol mu naznačený spôsob nápravy.

II. Formálny obsah znaleckého posudku ako výsledku špecializovanej odbornej činnosti vykonanej za podmienok ustanovených v zákone č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov znalcom pre zadávateľa tvoria viaceré jeho časti (§ 17 ods. 3), ktoré vo vzájomných súvislostiach a aj ako celok musia zabezpečiť preskúmanie jeho obsahu a overenie odôvodnenosti postupov. Ak účastník chcel spochybníť závery znalca, bolo jeho povinnosťou predložiť k týmto tvrdeniam také procesne relevantné dôkazné prostriedky, ktoré by jednoznačne odborné závery znalca spochybnili.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. februára 2014, sp.zn. 1 Sžd 4/2014)

Rozhodnutím zo dňa 02.06.2012 žalovaný ako odvolací orgán v priestupkovom konaní potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v P. z 13.04.2012 a odvolanie zamietol.

V uvedenom prvostupňovom rozhodnutí bolo konštatované, že žalobca spôsobil dopravnú nehodu tak, že viedol motorové vozidlo Iveco, ktoré nebolo možné prevádzkovať v cestnej premávke (druh karosérie – nadstavby, je schválená ako skriňová chladiarenská a nie ako nadstavba slúžiaca na odťah vozidiel) po Z. ulici, kde začal odbočovať vľavo na miesto ležiace mimo cesty v čase, kedy už bol predchádzaný motorovým vozidlom Octavia, následkom čoho došlo k zrážke obidvoch vozidiel. Súčasne prvostupňový orgán miesto dopravnej nehody, t.j. napojenie panelovej cesty na okresnú cestu vyhodnotil, že ho nemožno považovať za križovatku.

Opísaným konaním žalobca porušil ustanovenia § 3 ods. 2 písm. a), § 4 ods. 1 písm. a), § 19 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinného ku dňu spáchania skutku (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 8/2009 Z.z.“) čím v zmysle § 137 ods. 2 písm. c), n) zák. č. 8/2009 Z.z. závažným spôsobom porušil pravidlá cestnej premávky a naplnil skutkovú podstatu priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. g) a písm. j) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 372/1990 Zb.“), za čo mu bolo uložená pokuta.

Podľa § 3 ods. 2 písm. a) zák. č. 8/2009 Z.z. účinného v čase opísaného skutku účastník cestnej premávky je ďalej povinný správať sa disciplinovane a ohľaduplne tak, aby neohrozil bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky, pritom je povinný prispôsobiť svoje správanie najmä stavebnému, dopravnotechnickému stavu cesty, situácii v cestnej premávke, poveternostným podmienkam a svojim schopnostiam.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) zák. č. 8/2009 Z.z. v citovanom znení vodič je povinný použiť na jazdu len vozidlo, ktoré možno prevádzkovať v cestnej premávke.

Podľa § 19 ods. 1 zák. č. 8/2009 Z.z. pred odbočovaním a počas odbočovania je vodič povinný dávať znamenie o zmene smeru jazdy. Vodič pri odbočovaní nesmie ohroziť vodiča idúceho za ním. Vodič je povinný pri odbočovaní dbať na zvýšenú opatrnosť. Vodič vozidla idúceho za vozidlom, ktoré odbočuje, musí dbať na zvýšenú opatrnosť a svojou jazdou nesmie ohroziť vodiča odbočujúceho vozidla.

Pri svojom rozhodnutí žalovaný vychádzal z hore uvedeného skutkového stavu, záznamu o podaní vysvetlenia žalobcu zo dňa 04.12.2010, zo zápisnice o obhliadke miesta dopravnej nehody.

Zo záznamu o podaní vysvetlenia vodičky Octavie okrem iného vyplýva, že dňa 04.12.2010 viedla vozidlo Octavia a vo vozidle jazdila sama. Po prejdení pravotočivej zákruty videla pred sebou policajné vozidlo a odťahovku. Policajti išli bez výstražných svetiel, pričom nevedela uviesť, či odťahovka mala zapnuté majáky.

Uvedené vozidlá išli pomaly, oproti nešli žiadne vozidlá a ona išla rýchlosťou do 50 km/h. Mierne vybočila spoza policajného vozidla, videla zákrutu a žiadne vozidlo nešlo, preto dala smerovku vľavo a začala predchádzať policajné vozidlo. Keď okolo neho prešla, tak sa priblížila k ľavej bočnej časti vozidla odťahovej služby a bola teda v ľavom jazdnom pruhu. Keď sa nachádzala pri ľavej bočnej časti asi v strede vozidla Iveco, jeho vodič začal odbočovať vľavo. Reagovala brzdením a mierne stočila volant vľavo. Nasledoval náraz jej pravej prednej bočnej časti do ľavej bočnej časti odťahového vozidla Iveco tam, kde začína kabína vozidla. Na odťahovke nevidela smerové svetlo. Keby ho videla, tak by určite nezačala predchádzať uvedené vozidlá.

Zo záznamu o podaní vysvetlenia príslušníkov Policajného zboru a priamych svedkov dopravnej nehody okrem iného vyplýva, že dňa 04.12.2010 sa nachádzali v služobnom cestnom motorovom vozidle idúcom v smere na P. vo vzdialenosti 15 - 20 m za vozidlom odťahovej služby, na priamom úseku cesty. Služobné vozidlo bolo vedené rýchlosťou do 30 km/h. Zaregistrovali, že vodič (zrejme vozidla idúceho pred služobným vozidlom) dal smerovku vľavo. Zrazu po ľavej strane sa mihlo vozidlo Octavia. Vozidlo odťahovej služby sa nachádzalo šikmo cez cestu, t.j. jeho predná časť už bola na zasneženej časti, keď vozidlo Octavia narazilo do ľavého boku vozidla Iveco. Ďalej uviedli, že si nevšimli, kedy ich začalo vozidlo Octavia predchádzať.

Do konania pribratý znalec z odboru doprava cestná dňa 13.04.2011 vypracoval znalecký posudok č. 35/2011 vo veci dopravnej nehody. Tiež na návrh žalobcu (01.06.2011) prvostupňový orgán vykonal vypočutie ďalších svedkov dopravnej nehody, a to pána G. D. (pravdepodobne zamestnanec žalobcu) a pána R. Š. (vodič prevážaného poškodeného vozidla).

S poukazom na uvedené žalovaný zastáva názor, že skutkový stav veci bol dostatočne zistený, t.j. zo strany prvostupňového správneho orgánu boli vykonané všetky dostupné kroky smerujúce k riadnemu a dostatočnému objasneniu dopravnej nehody. Súčasne zdôraznil, že oprávnenie rozhodnúť o rozsahu zisťovania podkladov pre rozhodnutie, ako aj výber dôkazných prostriedkov, vyplýva z vrchnostenského postavenia správneho orgánu spojeného s jeho právomocou danou mu zákonom voči subjektom podriadeným mu pri rozhodovaní ako vyšetrovacieho princípu, na ktorom je priestupkové konanie v zákone o priestupkoch založené.

K námietke žalobcu, že podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Sžo/117/2009 je jednou z rozhodujúcich skutočností pre určenie, ktorý z účastníkov dopravnej nehody porušením svojich zákonných povinností nesie zodpovednosť za dopravnú nehodu, uviedol, že je jeho povinnosťou pri rozhodovaní o odvolaní prihliadať aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, avšak udalosť v cestnej premávke, ktorá vznikne pri odbočovaní v čase predchádzania nemožno posudzovať všeobecne, ale vždy je potrebné prihliadať na špecifické, konkrétne a jedinečné okolnosti, ktoré sú rozhodujúce pre posúdenie takejto udalosti vo vzťahu k jej zavineniu.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca žalobu z 05.09.2012 na Krajský súd v P. Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie a jednohlasne dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, lebo zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci.

Krajský súd označil za nesprávnu argumentáciu žalovaného vo vzťahu k svojmu oprávneniu rozhodnúť o rozsahu zisťovania podkladov pre rozhodnutie ako aj o výbere dôkazných prostriedkov, ktoré má vyplývať z vrchnostenského postavenia správneho orgánu spojeného s jeho právomocou. Takýto výklad by podľa krajského súdu znamenal svojvôľu správneho orgánu, ktorá nemá oporu v zákone. Naopak zákon ukladá správnomu orgánu povinnosť dať účastníkom konania možnosť uplatniť ich procesné práva.

Tiež neuznal názor žalovaného, že znalec je v zmysle zákona povinný vypracovať znalecký posudok bez toho, aby svojim úmyselným konaním ovplyvňoval závery a výsledky konania, čo postačuje na „nespochybnenie“ znaleckého posudku, a teda aj na „nepotrebu“ sa k nemu vyjadriť, či vypočítať znalca za účasti žalobcu, ak sa takéhoto úkonu domáha. Naopak, krajský súd označil znalecký posudok ako len dôkaz, ku ktorému (ako k iným dôkazom) sa má účastník konania právo vyjadriť, namietať ho, navrhovať jeho doplnenie, a to naviac, keď prvostupňový orgán rozhodnutím zo dňa 12.04.2012, uznal vodičku vozidla Octavia vinnou zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky za porušenie § 15 ods. 5 písm. d) a § 19 ods. 1 zák. č. 8/2009 Z.z. Z uvedeného krajského súdu vyplýva, že ani po nariadení znaleckého dokazovania a

po vypracovaní znaleckého posudku, prvostupňový orgán si podľa krajského súdu dostatočne neujasnil, kto spôsobil dopravnú nehodu.

Vo včas podanom odvolaní zo dňa 03.01.2014 (č.l. 41) proti rozsudku prvostupňového súdu žalovaný uviedol ako odvolací dôvod to, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.). K odvolaniu sa vyjadril žalobca.

Z o d ô v o d n e n i a :

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spojení s ustanovením § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (hoci preverovanie zákonnosti uloženia sankcie vyžaduje konať v rámci úplnej jurisdikcie, tak takýto postup v zmysle § 250ja ods. 2 O.s.p. v odvolacom konaní senát nepovažoval za potrebný) a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, pretože napadnuté rozhodnutie správneho orgánu je vo výroku vecne správne, a preto napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietol.

Na prvom mieste žalovaný prostredníctvom svojho odvolania namietal, že krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. V súvislosti s uvedenou námietkou nemá Najvyšší súd ani zo zápisnice o pojednávaní z 08.11.2013 ani zo zvyšku súdneho spisu preukázané, že by vôbec krajský súd pri prejednaní rozhodnutia o správnej sankcii pristúpil k dokazovaniu v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. Vo svojom štandardnom postupe sa sústreďil na oboznámenie sa s obsahom administratívneho spisu, ktorý obsahoval dôkazné prostriedky vykonané už v predchádzajúcom priestupkovom konaní.

Najvyšší súd vo svojej rozhodovacej činnosti neustále poukazuje na nutnosť dodržiavať zásadu právnej istoty (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky), t.j. že v obdobných veciach je možné sa od predchádzajúceho rozhodnutia Najvyššieho súdu meritórne odchýliť iba, ak sa podstatne zmenili skutkové okolnosti a právny základ pre vyhlásenie súdneho rozhodnutia. Preto s princípom právnej istoty je tesne spojená kontinuita právnych názorov súdov na riešenie obdobných vecí.

Napríklad prostredníctvom rozsudku sp.zn. ISo/57/2012 z 13. augusta 2013 Najvyšší súd vymedzil vo všeobecnej rovine tri úrovne vadných zistení skutkového stavu, ktoré je nedostačujúce na (právne) posúdenie veci:

„Občiansky súdny poriadok medzi zrušovacie dôvody správneho súdnictva spojené so skutkovým stavom zaraďuje najmä také zistenie skutkového stavu, ktoré je zákonodarcom prezentované ako nedostačujúce na posúdenie veci (viď § 250j ods. 2 písm. c/ v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p.). Uvedená vada v zistení skutkového stavu (t.j. nie riadne zistený skutkový stav) môže kolísať v rôznych medziach, a to:

i. neúplne zistený, tzn. s riadnou oporou v právnom poriadku neboli zistené všetky potrebné skutočnosti (napríklad prehliadnutie konkrétnej skutočnosti alebo odmietnutie vykonania predkladaného alebo požadovaného dôkazu a iné),

ii. nedostatočne (kvázi úplne) zistený, tzn. bez riadnej opory v právnom poriadku (napríklad následkom omylu pri výbere ustanovenia) boli zistené celkom iné a teda nepotrebné skutočnosti, poprípade s riadnou oporou v právnom poriadku boli predložené alebo získané dôkazné prostriedky nesprávne vyhodnotené (napríklad špatne určený vek žiadateľa alebo jeho zdravotné postihnutie, a to aj na základe nepravdivých, falšovaných či pozmenených informácií alebo dokumentov, alebo zamlčaním podstatných údajov dôležitých pre dávkové konanie a iné vady skutkového stavu), alebo

iii. nelegálne zistený skutkový stav, tzn. v rozpore s právnym poriadkom (najmä v rozpore s právnym predpisom upravujúcim oprávnené používanie rôznych zisťovacích metód a s následkami uvedenými v ustanovení § 7 ods. 3 zákona č. 166/2003 Z.z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov /zákon o ochrane pred odpočúvaním/).“

Potom z textu citovaného judikátu pre správne súdnictvo vyplýva potreba, aby konajúci správny súd využívajúc zrušovací titul obsiahnutý v ustanovení § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p. konkretizoval v rámci argumentačných bodov úroveň vadností zistení skutkového stavu za tým účelom, aby správny orgán, ako

účastník súdneho prieskumu, bol zákonným spôsobom poučený o svojich pochybeniach a bol mu naznačený spôsob nápravy. Avšak z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že : „*ani po nariadení znaleckého dokazovania a po vypracovaní znaleckého posudku prvostupňový správny orgán nemal jasno, kto spôsobil dopravnú nehodu.*“

Najvyšší súd po oboznámení sa s obsahom predmetného znaleckého posudku dospel k opačnému záveru. V zmysle príslušných ustanovení zákona č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 382/2004 Z.z.“) je znalec zapísaný do zoznamu spomedzi uchádzačov, ktorí musia okrem iného popri splnení podmienky vysokej odbornosti v svojom odbore a odvetví splniť aj podmienku bezúhonnosti, a to počas celého výkonu svojej znaleckej činnosti, pri ktorom musia (§ 5 ods. 7 v spojení s § 16 ods. 2 zák. č. 382/2004 Z.z.) dodržiavať nielen právny poriadok, ale morálne a etické zásady výkonu tejto činnosti, pričom uvedenú činnosť musí tiež vykonávať nestranne a nezaujato podľa najlepšieho svedomia a vedomia pri plnom využití jeho odborných znalostí.

Podľa § 5 ods. 1 písm. b), e) a f) zák. č. 382/2004 Z.z. ministerstvo zapíše do ministerstvo zapíše do zoznamu do 60 dní od doručenia písomnej žiadosti o zápis fyzickú osobu, ktorá

b) je bezúhonná,

e) vykonáva prax v odbore, ktorý je predmetom činnosti, v trvaní najmenej päť rokov a v prípade znalcov najmenej sedem rokov,

f) zložila skúšku z odboru alebo odvetvia, ktoré je predmetom žiadosti o zápis a ktorou preukazuje svoju odbornú spôsobilosť (ďalej len "odborná skúška").

Ďalej formálny obsah znaleckého posudku ako výsledku špecializovanej odbornej činnosti vykonanej za podmienok ustanovených v zák. č. 382/2004 Z.z. znalcom pre zadávateľa tvoria viaceré jeho časti (§ 17 ods. 3), ktoré vo vzájomných súvislostiach a aj ako celok musia zabezpečiť preskúmanie jeho obsahu a overenie odôvodnenosť postupov. Potom, ak správny súd dospeje k záveru, že konkrétny znalecký posudok má nedostatky, potom aj musí presne špecifikovať, či ide o nedostatky formálneho vyhotovenia, o nedostatky nepreskúmateľnosti, poprípade nedostatky odborného zistenia. Je celkom logické, že posledne uvedené dve skupiny nedostatkov musia mať za svoj podklad vysoko erudované tvrdenia (viď napríklad ustanovenie § 19 ods. 1 zák. č. 382/2004 Z.z.).

Podľa § 19 ods. 1 zák. č. 382/2004 Z.z. znalecký ústav ako právnická osoba je špecializované vedecké a odborné pracovisko, ktoré plní funkciu rezortného a metodického centra v oblasti znaleckej činnosti zapísanej v zozname. Znalecký ústav vykonáva znaleckú činnosť najmä vo zvlášť obťažných prípadoch vyžadujúcich osobitné vedecké posúdenie.

Žalobca v súvislosti s uvedenou námietkou o vadách znaleckého posudku prostredníctvom podanej žaloby najmä brojil proti jeho

- nepresvedčivosti (najmä stav povrchu vozovky na mieste dopravnej nehody a postavenie vozidiel na začiatku nehodového deja zrážky),
- svojvoľnosti (nejednoznačnosť v čase zapnutie smerového svetla),
- neúplnosti (dodatočnosť obhliadky bez prítomnosti vodičky P., riadne nezabezpečenie miesta dopravnej nehody policajtom).

Krajský súd namiesto toho, aby sa s uvedenými žalobnými bodmi podrobnejšie zaoberal, tak generálne poňatou argumentáciou označil predložený znalecký posudok za taký, ktorý neodstránil pochybnosti, t.j. nevyhovujúci pre posúdenie skutkového stavu.

Aj konanie podľa Piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred správnym súdom je ovládané zásadami, ktorých základ vychádza z jeho Prvej časti. Preto je nepochybné, že účastníci v správnom súdnom konaní sú zaťažení dôkazným bremenom pre každé svoje tvrdenie, ktoré súvisí s rozhodovacou činnosťou konajúceho správneho súdu, čo však žalobca nevykonával a iba vzniesol subjektívne tvrdenia bez podpory v predložených dôkazných prostriedkoch. Tento záver nevybočuje ani zo záverov vyslovených v rozsudku Najvyššieho súdu sp.zn. 6Sžo/34/2007. Na uvedenom základe sa Najvyšší súd stotožňuje s odvolacou námietkou žalovaného, že „*Žalovaný ďalej uvádza, že osobu znalca štátom aprobovanú osobu , ktorej ustanovením do konkrétneho priestupkového konania vzniká zodpovednosť za riadne a včasné splnenie zadanej znaleckej úlohy pod sankciou poriadkového, administratívneho alebo trestného postihu. Potom, pokiaľ žalobca chcel spochybniť závery*

znalca, bolo jeho povinnosťou predložiť k týmto tvrdeniam také procesne relevantné dôkazné prostriedky, ktoré by jednoznačne odborné závery znalca spochybnili.“

Najvyšší súd má naopak z predloženého znaleckého posudku preukázané, že po formálnej stránke nevykazuje evidentné nedostatky. Po stránke obsahovej je znalecký posudok dostatočne preskúmateľný a zrozumiteľný (napriek používaniu množstva odborných termínov), obsahuje podklady súvisiace so spisom správneho orgánu a z nich vyplývajúce zistenia (t.j. rýchlosť vozidiel, ich postupné presúvanie sa v danom čase a mieste a z toho vyplývajúce vôľové reakcie) dosiahnuté prostredníctvom odborných programových postupov sú celkom logické (najmä vývody znalca vyplývajúce zo stôp nehodových deformácií na povrchu obidvoch vozidiel) a pre objasnenie ustanovení § 15 ods. 5 písm. d) a § 19 ods. 1 zák. č. 8/2009 Z.z. celkom postačujúce. Pre Najvyšší súd z uvedeného znaleckého posudku nevyplývajú žiadne pochybnosti v tom duchu, ako konštatuje krajský súd, a naopak jednotlivé odpovede uvedené v časti III. Záver jednoznačne smerujú k potvrdeniu záveru vysloveného žalovaným a jeho prvostupňovým orgánom, že žalobca svojim konaním dňa 04.12.2010 naplnil skutkové podstaty (najmä § 19 ods. 1 zák. č. 8/2009 Z.z.) mu za vinu kladených priestupkov.

Pritom v tak skutkovo zložitej dopravnej situácii (viď aj argumentácia žalovaného na str. 9 napadnutého rozhodnutia o možných technických nedostatkoch pri zapnutí ukazovateľa zmeny smeru jazdy a o možnej neistote vodiča, či funkčnosť mechanizmu smerovej signalizácie je práve v tom čase dostatočná na upozornenie okoloidúcich účastníkov premávky o jeho úmysle zmeny smeru jazdy) nie je povinnosťou konajúceho správneho súdu bezvýnimočne zotrvať na preukázaní zistenia, či vodič osobného motorového vozidla, ktorý bol účastníkom dopravnej nehody, dával pred dopravnou nehodou pri odbočovaní znamenie o zmene smeru jazdy, ako sa domnieval krajský súd preberajúc tak argumentáciu žalobcu.

Za tejto situácie Najvyšší súd musí tiež odmietnuť argumentáciu krajského súdu o potrebnosti osobného výsluchu znalca k predloženému znaleckému posudku, ktorá je v danom prípade neefektívnym úkonom iba predlžujúcim priestupkové konanie. Opačná situácia by nastala, pokiaľ by žalobca predložil minimálne na porovnateľne rovnakej alebo vyššej úrovni vyslovené argumenty o konkrétnych právnych nedostatkoch vypracovaného znaleckého posudku. Nakoľko tak žalobca nekonal, správne žalovaný vyhodnotil aj túto námietku ako nedôvodnú.

Ďalej žalobca prostredníctvom žaloby upozornil na značnú stručnosť výsluchov svedkov (č.l. 2), nevieryhodnosť výsluchu svedkyne – vodičky Octavie a nevypočutie svedka G. D. V súvislosti s uvedeným Najvyšší súd poukazuje na to, že v prípade osôb, ktoré sú podozrivé zo spáchania priestupku, a to čo i len zo spoluzavinenia (v prejednávanej veci uvedená vodička), nie je možné namietat vieryhodnosť výsluchu takej osoby, nakoľko takýto prístup by viedol k popretiu možnosti odmietnuť samousvedčovaciu povinnosť v správnom trestaní. Preto správne žalovaný za danej situácie vyhodnotil návrh na ďalšie vypočutie pani P. ako procesne neefektívny. Čo sa týka nevypočutia svedka G. D., Najvyšší súd si osvojil vyššie uvedené dôvody žalovaného, prečo od jeho vypočutia upustil.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného, ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach (čl. 1 ods. 1 ústavy), najmä už v citovanom rozhodnutí sp.zn. 1Sžso/33/2010 z 22. marca 2011, ako aj sp.zn. 1So/57/2012 z 13. augusta 2013, pri ktorých Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od ich obsahu a vyslovených právnych názorov (viď účinky sledované v § 250ja ods. 4 *a contrario* odsek 7 O.s.p. spolu s čl. 144 ods. 1 ústavy) s prihliadnutím na ústavný princíp právnej istoty odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska v zmysle záverov judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zjednocovania alebo zamedzovania vydávania protirečivých rozsudkov, najmä vec Zielinsky, Pradal a spol. v. Francúzska republika č. A- 24846/94, 34165/96 až 34173/96, poprípade vec Borovská a Forrai v. Slovenská republika č. A- 48554/10 z 25.11.2014), s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa §156 ods. 1 a 3 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

103. ROZHODNUTIE

Ak má Rada pre vysielanie a retransmisiu nepochybne za preukázané, že vysielateľ jej zaslal na základe jej výzvy v zákonnej lehote príslušné záznamy vysielania a až následne monitorovaním týchto záznamov Radou došlo k zisteniu, že predmetné záznamy nie sú v požadovanej kvalite a že neobsahujú záznam reálneho vysielania, nie je možné potom vyhodnotiť túto skutočnosť v neprospech vysielateľa, že požadované záznamy vysielania Rade pre vysielanie a retransmisiu vôbec nedoručil a nespĺnil tak svoju zákonnú povinnosť (§ 16 ods. 3 písm. l) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000Z.z o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov), a že naplnil skutkovú podstatu správneho deliktu (§ 16 ods.3 písm. l) v spojení s § 67 ods. 2 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii).

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. februára 2015, sp.zn. 3 SŽ 16/2014)

Odporkyňa napadnutým rozhodnutím zo dňa 26. augusta 2014 (vydaným v správnom konaní) konštatovala porušenie povinností zo strany navrhovateľa podľa ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 308/2000 Z.z.) tým, že nedodala Rade na jej vyžiadanie súvislý záznam vysielania programovej služby R. TV zo dňa 26.12.2013 v čase od 00:55 hod. do 03:30 hod. a zo dňa 28.12.2013 v čase od 00:55 hod. do 03:30 hod. do 15 dní od doručenia žiadosti o poskytnutie tohto záznamu vysielania, za čo bola navrhovateľovi uložená podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankcia - pokuta, určená podľa § 67 ods. 2 písm. a/ zákona 308/2000 Z.z. vo výške 1000 €.

Rada takto rozhodla, keď dospela k záveru, že účastník konania porušil povinnosť uvedenú v § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní a to tým, že nedodal Rade na jej vyžiadanie súvislý záznam vysielania programovej služby R. TV zo dňa 26.12.2013 v čase od 00:55 hod. do 03:30 hod. do 15 dní od doručenia žiadosti Rady o poskytnutie tohto záznamu vysielania.

Proti rozhodnutiu Rady podal opravný prostriedok navrhovateľ a žiadal, aby Najvyšší súd SR napadnuté rozhodnutie správneho orgánu ako nezákonné zrušil a vec vrátil Rade na ďalšie konanie a zaviazal ju k náhrade trov konania. Navrhovateľ poukázal na to, že dňa 23.01.2014 v zmysle § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní doručil Rade predmetné záznamy z vysielania, ktoré vyžadovala a je teda zrejmé, že svoju povinnosť si splnil. Záznamy z vysielania boli doručené v stanovenej lehote, v zodpovedajúcej kvalite a na zvyčajnom technickom nosiči určenom Radou. Záznamy boli vysielateľom vyhotovené v súlade so všetkými príslušnými právnymi a technickými normami, ktorú skutočnosť môže podložiť výpoveďami poverených osôb vysielateľa, a to výpoveďou O. F. a T. H., ktorí potvrdia, že záznamy doručené vysielateľom Rade boli v súlade so zákonom o vysielaní a bez akejkoľvek chyby a schopné prehratia zo strany Rady. Rada, ak mala pochybnosť o kvalite dodaných záznamov vysielania, mala postupovať v zmysle správneho poriadku a vyzvať vysielateľa ako účastníka konania na poskytnutie súčinnosti a dodanie inej verzie záznamu z vysielania v prípade, že záznamy nespĺňajú zákonné náležitosti a vysielateľ by sa o pravdivosti tvrdenia Rady presvedčil. Vysielateľ namietal, že svoju povinnosť podľa § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní si v zákonnej lehote splnil, v dostatočnom predstihu pred začatím správneho konania, avšak Rada si nevyžiadala od vysielateľa súčinnosť, v zmysle ktorej by prípadné nedostatky záznamu vysielania, ak by tieto existovali, odstránil.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že nemôže niesť zodpovednosť za to, ak prípadné poškodenie záznamov vysielania vzniklo konaním zamestnancov Rady, alebo konaním akýchkoľvek tretích osôb odlišných od vysielateľa v období po tom ako vysielateľ odovzdal záznamy z vysielania Rade. Podľa navrhovateľa je neprípustné, aby bol vysielateľ sankcionovaný za prípadné poškodenie záznamov vysielania treťou osobou, odlišnou od vysielateľa po tom, ako si vysielateľ svoju zákonnú povinnosť v zmysle § 16 ods. 3 zákona o vysielaní splnil.

Rada vo svojom písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku navrhovateľa uviedla, že technická kvalita dodaných záznamov vysielania bola takého druhu, že nemohlo ísť o poškodenie treťou osobou, ale museli byť v takej kvalite už vyhotovené. Doručené nosiče DVD neboli poškodené mechanicky, čo je zrejmé aj z nich samotných, takže nie je dôvod sa domnievať, že ich obsah bol po ich vyhotovení akokoľvek poškodený. Keď na jednom DVD nosiči nešiel počas celého trvania záznamu zvuk ako integrálna súčasť súboru obsahujúceho vysielanie, nie je potom možné tvrdiť, že zvuk bol poškodený konaním tretej osoby. Rovnako aj skutočnosť, že sa záznam vysielania zasekol a nešiel prehrať, prípadne záznam vysielania nešiel prehrať vôbec, nemôže byť spôsobená až následným konaním tretej osoby, a teda záznam takej kvality už musel byť vyhotovený vysielateľom a takto aj doručený Rade, ktorá nemôže okamžite vedieť, že doručené záznamy sú

poškodené. Aj v takomto prípade však záznam z vysielania mal byť Rade doručený do 15 dní odo dňa doručenia vyžiadania vysielateľovi a akékoľvek dodatočné vyžiadanie a doručenie by nič nezmenilo na skutočnosti, že skutkový stav je už nemenne daný a aj časovo ohraničený márnym uplynutím 15 dňovej lehoty. Rada poukázala na to, že v danom prípade zo strany navrhovateľa nebol dodržaný účel predmetného ustanovenia, pretože tento účel by bol dodržaný len v prípade, ak by doručené záznamy obsahovali záznam reálneho vysielania, čo sa v predmetnom prípade nestalo. Následkom toho bolo znemožnenie výkonu kompetencií Rady, nakoľko bola nútená vyhotoviť si záznam vysielania na svojom nahrávacom zariadení, pričom Rada má vykonať monitorovanie vysielania vysielateľov zo záznamov, ktoré doručia Rade, nakoľko to je ich povinnosťou. Sekundárne však môže Rada vykonať monitorovanie vysielania aj zo záznamu vyhotoveného na nahrávacom zariadení Rady.

Zodôvodnenia:

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z. preskúmal napadnuté rozhodnutie odporkyne, ako aj postup, ktorý mu predchádzal, a dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa je dôvodný, a preto napadnuté rozhodnutie odporkyne zrušil podľa § 250q ods. 2 O.s.p. a vec vrátil odporkyňi na ďalšie konanie, a to z nasledovných dôvodov:

V správnom súdnictve preskúmajajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 4 zákona o vysielaní a retransmisii poslaním Rady pre vysielanie a retransmisii (ďalej len „Rada“) je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania a retransmisie, dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisii a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Činnosť Rady vyplývajúcu z tohto jej poslania a pôsobnosti, upravenej v § 5 zákona o vysielaní a retransmisii, vykonávajú členovia Rady a úlohy spojené s činnosťou Rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisii. V oblasti výkonu štátnej správy zákon o vysielaní a retransmisii v ustanovení § 5 ods. 1 písm. m/ v prípade potreby oprávňuje Radu vyžiadať si od vysielateľov záznamy vysielania. Vysielateľom v ustanovení § 16 ods. 3 písm. l/ ukladá korešpondujúcu povinnosť uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite a na vyžiadanie Rady poskytnúť záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí Rada v licencií po dohode s vysielateľom.

Pokiaľ ide o samotnú žiadosť o poskytnutie záznamu najvyšší súd k argumentácii navrhovateľa uvádza, že Rada neporušila žiadne ustanovenie zákona vyžiadaním si záznamu vysielania a vysielateľ poskytnutím záznamu plnil na základe požiadavky Rady svoju zákonom uloženú povinnosť vysielateľa. Prevádzkovanie vysielania je licencovanou činnosťou, na ktorú sú kladené osobitné požiadavky a predloženie záznamu z vysielania na požiadanie Rady je súčasťou licencie na vysielanie a má evidenčný a archivačný charakter. Záznam vysielania, ktorý si odporkyňa v súlade so zákonom vyžiadala, má presne a úplne zachytávať skutkový stav a obsah vysielania. V čase vyžiadania si záznamu ešte neprebiehala zo strany Rady správne konanie voči vysielateľovi.

V danom prípade z výsluchu účastníkov konania na pojednávaní dňa 24. februára 2015, ako i z listinných dôkazov (opravný prostriedok navrhovateľa, vyjadrenie odporkyne ku opravnému prostriedku navrhovateľa) mal Najvyšší súd SR za preukázané, že vysielateľ zaslal Rade na základe jej výzvy príslušné záznamy vysielania a až následne monitorovaním týchto záznamov Radou došlo k zisteniu, že predmetné záznamy nie sú v požadovanej kvalite a že neobsahujú záznam reálneho vysielania.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nemohla potom odporkyňa s prihliadnutím na daný skutkový a právny stav veci mať automaticky za to, že navrhovateľ nereagoval na výzvu Rady a nezaslal jej záznamy

z vysielania, čím si nesplnil povinnosť v zmysle § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní, a že teda týmto konaním sa navrhovateľ dopustil príslušného správneho deliktu.

Podľa § 71 ods. 1 zákona o vysielaní, sa na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, a to zákon č. 71/1967 Zb. v znení neskorších predpisov, okrem ustanovení § 23 v časti nespripustnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

S poukazom na ustanovenie § 71 ods. 1 zákona o vysielaní nič nebránilo potom odporkyni, s prihliadnutím na ustanovenie § 3 ods. 2 správneho poriadku, následne postupovať tak, že by svojím rozhodnutím prerušila konanie v zmysle ust. § 29 ods. 1 správneho poriadku a vyzvala navrhovateľa v príslušnej lehote na zaslanie "nových" záznamov vysielania, ktoré by boli v požadovanej kvalite a mohla tak vykonať monitorovanie vysielania vysielateľa z jeho záznamov vysielania.

Najvyšší súd SR považuje vzhľadom na daný skutkový a právny stav veci za potrebné zdôrazniť, že ak má Rada pre vysielanie a retransmisiu nepochybne za preukázané, že vysielateľ jej zaslal na základe jej výzvy v zákonnej lehote príslušné záznamy vysielania a až následne monitorovaním týchto záznamov Radou došlo k zisteniu, že predmetné záznamy nie sú v požadovanej kvalite a že neobsahujú záznam reálneho vysielania, nie je možné potom vyhodnotiť túto skutočnosť tak, že vysielateľ požadované záznamy vysielania vôbec nedoručil a nesplnil tak zákonnú povinnosť (§ 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní), a že došlo k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu (§ 67 ods. 2 písm. a/ zákona o vysielaní).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd SR napadnuté rozhodnutie Rady zrušil podľa § 250q ods. 2 O.s.p. za použitia § 250l ods. 2 O.s.p. z dôvodov ust. § 250j ods. 2 písm. a/, c/, d/ O.s.p. a vec vrátil odporkyni na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že úspešnému navrhovateľovi priznal právo na náhradu trov konania za tri úkony právnej pomoci, a to v sume spolu 518,80 €, ktorú sumu zaviazal neúspešnú odporkyňu zaplatiť navrhovateľovi.

Pokiaľ sa navrhovateľ domáhal i priznania náhrady trov konania za zaplatenie súdneho poplatku za podanie odvolania, tak v tejto časti súd žiadosti navrhovateľa nevyhovel, pretože takýto súdny poplatok neplatil a nebol ani na takýto súdny poplatok vyzvaný. Súdny poplatok sa v tomto konaní totiž platí až za konanie, a to neúspešný účastník v zmysle § 2 ods. 4 zákona o súdnych poplatkoch.

104. ROZHODNUTIE

I. Správny orgán nemôže vylúčiť aplikačnú prednosť ustanovení Aarhuského dohovoru, keďže Slovenská republika túto prednosť uznala (Aarhuský dohovor bol publikovaný v Zbierke zákonov SR pod č. 43/2006, pričom Národná rada Slovenskej republiky ho v doložke prednosti označila za medzinárodnú zmluvu, ktorá má v zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy SR prednosť pred zákonmi). Aarhuský dohovor zakotvuje v čl. 4 ods. 3 a 4 možnosti zamietnutia prístupu k informáciám, keď po zhodnotení jednotlivých bodov požadovanú informáciu nemožno subsumovať pod žiadnu z tam uvedených. Zo záveru čl. 4 Aarhuského dohovoru vyplýva, že dôvody pre zamietnutie majú byť vykladané reštriktívne, berúc do úvahy záujem verejnosti, ktorému zverejnenie slúži a berúc do úvahy, či požadované informácie súvisia s emisiami do životného prostredia. Pokiaľ v zmysle čl. 2 ods. 3 Aarhuského dohovoru obsahom informácie (sprístupnenia dokumentu Predbežnej bezpečnostnej správy) je práve informácia, ktorá sa týka vplyvu činnosti jadrovej elektrárne na jednotlivé zložky životného prostredia, teda vodu, pôdu, krajinu, krajinné prostredie, energie, emisie, je potrebné vychádzať z článku 4 ods. 4 písm. d/ druhá veta Aarhuského dohovoru, podľa ktorého musia byť informácie o emisiách, ktoré sú dôležité z hľadiska ochrany životného prostredia, sprístupnené. Ak žalovaný správny orgán zamietol poskytnutie celej požadovanej informácie, rozhodol tým aj o potvrdení nesprístupnených informácií, ktoré súvisia s emisiami, keď navyše v napadnutých správnych rozhodnutiach neuviedol, z akého dôvodu nebola požadovaná informácia poskytnutá ako celok, a tiež nezdôvodnil ani možnosť jej čiastočného sprístupnenia, s ktorou skutočnosťou počíta aj Aarhuský dohovor v čl. 5.

II. Aarhuský dohovor možno aplikovať aj na zákon č. 541/2004 Z.z. o mierovom využívaní jadrovej energie (atómový zákon) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, keďže samotná definícia pojmu „informácia o životnom prostredí“ bola prebratá z Aarhuského dohovoru a Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/4/ES o prístupe verejnosti k informáciám o životnom prostredí do slovenského právneho poriadku, a preto nie je potrebné skúmať priamy alebo nepriamy účinok Aarhuského dohovoru na tento zákon.

III. Ak ide o výstavbu a prevádzku jadrového zariadenia, ktoré predstavuje potenciálne ohrozenie zdravia a kvality života ľudí, ktorých obydlia sa nachádzajú v blízkosti miesta, kde by malo prísť k jeho vybudovaniu, mali by byť obyvateľom zo strany verejných orgánov poskytnuté informácie o možných rizikách, ktoré by pre ne mohla výstavba jadrového zariadenia znamenať, aby sa mohli rozhodnúť, či zotrávajú v mieste svojho doterajšieho bydliska alebo nie. Táto skutočnosť sa preto týka aj žalobcu (Greenpeace Slovensko) ako nezávislej medzinárodnej organizácie, ktorej cieľom je upozorňovať na problémy životného prostredia a hľadať riešenia na propagovanie otvorenej diskusie o životnom prostredí.

IV. Dôvody zamietnutia infožiadosti uvedené v čl. 4 ods. 1 a 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/4/ES sa majú vykladať reštriktívnym spôsobom. V každom jednotlivom prípade sa musí zohľadňovať verejný záujem na sprístupnení, to znamená, že sa zvažuje verejný záujem, ktorému slúži zverejnenie informácií oproti záujmu, ktorému slúži ich zamietnutie, a preto členské štáty v zmysle čl. 4 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/4/ES písm. a), d), f), g) a h) nesmú umožniť zamietnutie žiadosti, keď sa žiadosť týka informácií o emisiách do životného prostredia.

V. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2003/4/ES ani Aarhuský dohovor nezakladajú prístup verejnosti k informáciám o životnom prostredí v neobmedzenom rozsahu. Oba predpisy zakotvujú princíp, podľa ktorého možno utajiť iba konkrétne informácie, ktorých zverejnenie by naozaj mohlo ohroziť bezpečnosť, pričom zostávajúce informácie sa majú sprístupniť.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. júna 2015, sp.zn. 3 Sž/22/2014)

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v B. podľa § 250j ods. 2 písm. a/, e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutie žalovaného zo dňa 01.02.2010. Týmto rozhodnutím bol zamietnutý rozklad žalobcu a bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie Úradu jadrového dozoru Slovenskej republiky zo dňa 14.12.2009. Týmto prvostupňovým rozhodnutím správny orgán nevyhovel žiadosti žalobcu o poskytnutie informácií, konkrétne o sprístupnenie dokumentu *Predbežná bezpečnostná správa JE Mochovce 3. a 4. blok* (ďalej len „Predbežná bezpečnostná správa“ alebo „požadovaný materiál“).

Krajský súd v odôvodnení uviedol, že žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí s materiálnymi podmienkami (požiadavka, aby obmedzenie slúžilo na ochranu práv a slobôd iných alebo sa ním musí chrániť bezpečnosť štátu, verejný poriadok, verejné zdravie alebo mravnosť; podmienka nevyhnutnosti prijatia obmedzenia) obmedzenia práva na informácie nijako nevysporiadal, aplikujúc najširší možný výklad § 11 ods. 1 písm. g/ zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 211/2000 Z.z.“), resp. slovného spojenia „týka sa výkonu kontroly, dohľadu alebo dozoru orgánom verejnej moci“ s tým, nielenže sa nevenoval prítomnosti ústavou stanoveného záujmu a nevyhnutnosti prijatia obmedzenia v danom prípade, ale takisto ani nezdôvodnil, prečo nevyužil menej reštriktívnu možnosť obmedzenia sprístupnenia informácie. Napadnuté administratívne rozhodnutia tak krajský súd považoval za vydané na základe nesprávneho právneho posúdenia a zároveň nepreskúmateľné pre nedostatok dôkazov. Následné tvrdenia žalovaného v súvislosti s aplikáciou Medzinárodného dohovoru o potláčaní činov jadrového terorizmu a Dohovoru o fyzickej ochrane jadrových materiálov a iné súd prvého stupňa nemohol brať do úvahy, keďže napadnuté administratívne rozhodnutia takúto argumentáciu neobsahovali. Povinnosťou správneho orgánu v ďalšom konaní bude opätovne posúdiť žalobcovu žiadosť o sprístupnenie informácie, rozhodnúť a svoje rozhodnutia riadne odôvodniť. Žalovaný v ďalšom konaní podá ústavný a eurokonformný výklad ustanovení zákona č. 211/2000 Z.z., pričom bude aplikovať aj ustanovenia Aarhuského dohovoru, predovšetkým nezamietne žiadosť o informáciu z dôvodu, ktorý by prekračoval medze čl. 4 ods. 4 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (Aarhuský dohovor, Oznámenie MZV SR č. 43/2006 Z.z.), ďalej len „Aarhuský dohovor“. Rovnako bude povinnosťou správneho orgánu v prípade, že rozhodne o nesprístupnení časti informácie, oddeliť túto časť od iných jej častí a tieto žalobcovi sprístupniť, čo vyplýva jednak z ustanovenia čl. 4 ods. 6 Aarhuského dohovoru, resp. čl. 4 ods. 4 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/4/ES, ako aj z ústavného princípu neobmedzovania práva nad nevyhnutnú mieru.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný včas odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v B. zmenil a žalobu zamietol, prípadne aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V dôvodoch odvolania poukázal na to, že v rozsudku zo dňa 25.10.2011 sa ten istý senát stotožnil s právnym názorom žalovaného v tom, že žalovaný mal Predbežnú bezpečnostnú správu z dôvodu podľa § 4 ods. 2 písm. f/ bod 2 zákona č. 541/2004 Z.z. o mierovom využívaní jadrovej energie (atómový zákon) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 541/2004 Z.z.“), čo spadá pod štátny dozor, ktorý žalovaný vykonáva a v danom prípade nie je možné aplikovať na poskytnutie informácie čl. 2 bod 3 a čl. 6 bod 6 Aarhuského dohovoru. Pričom v napadnutom rozsudku zo dňa 14.05.2013 ten istý senát vyjadril, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov. Podľa názoru žalovaného neboli doručené žiadne také nové argumenty a dôkazy, ktoré by vytvárali priestor na úplne protichodné rozhodnutie súdu v porovnaní s rokom 2011.

Žalovaný ďalej uviedol, že Predbežná bezpečnostná správa je dokument, ktorý sám osebe nie je predmetom činnosti žalovaného. Žalovaný nikdy neobmedzoval prístup k dokumentom, ktoré preukazujú jeho vlastnú činnosť.

V súvislosti s čl. 45 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) žalovaný uviedol, že má ísť o informáciu o stave, ktorý je a nie o takom, ktorý by čisto teoreticky mohol nastať, lebo o budúcom stave nie je možné podať informáciu, nakoľko takáto informácia nie je v danom čase nikomu zrejmalá. Predbežná bezpečnostná správa nemôže byť informáciou o životnom prostredí tak, ako to tvrdí žalobca. Žalovaný nevykonáva dozor nad energetickým priemyslom, ale v zmysle všeobecne záväzného právneho predpisu vykonáva dozor nad jadrovou bezpečnosťou jadrových zariadení.

Pokiaľ žalobca odvodzuje svoje práva z Aarhuského dohovoru, žalovaný v tejto súvislosti uviedol, že táto medzinárodná zmluva nie je spôsobilá mať v slovenskom právnom poriadku priame účinky, a to ani ako prameň práva Európskej únie, ani ako prameň medzinárodného práva verejného. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že ustanovenie zmluvy, ktorú Rada v mene Európskeho spoločenstva uzatvorila, má úplný (horizontálny i vertikálny) priamy účinok iba ak vzhľadom na znenie, predmet a povahu zmluvy obsahuje jasné a presné právo alebo povinnosť a je nepodmienená, t.j. nevyžaduje si prijatie ďalšieho aktu na jeho vykonanie. Aarhuský dohovor nemá priamy účinok ani ako prameň medzinárodného práva verejného. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp.zn. 9Ao/1/2008 zo dňa 18.09.2008, z ktorého vyplýva, že z Aarhuského dohovoru nemožno vyvodit' práva a povinnosti vnútroštátnych subjektov, bez toho aby boli potrebné iné vnútroštátne opatrenia. Tento dohovor tak nepredstavuje priamo použiteľnú medzinárodnú zmluvu. K rovnakému záveru dospel aj Ústavný súd Českej republiky v uznesení sp.zn. I. ÚS 2660/08 zo dňa 02.09.2010.

Podľa platného právneho stavu v čase správneho konania o nesprístupnení požadovaného materiálu § 11 ods. 1 písm. g/ zákona č. 211/2000 Z.z. ustanovoval, že povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka výkonu kontroly, dohľadu alebo dozoru orgánom verejnej moci podľa osobitných predpisov okrem informácie o rozhodnutí alebo o inom výsledku kontroly, dohľadu alebo dozoru, ak jej sprístupnenie nezakazujú osobitné predpisy. V poznámke pod čiarou je explicitne uvedený zákon č. 541/2004 Z.z. Podľa nového právneho stavu, ktorý nadobudol účinnosť 01.11.2011 – novela zákona č. 541/2004 Z.z. - § 3 ods. 14 obsahuje definíciu citlivej informácie a zákaz jej zverejňovania podľa zákona č. 211/2000 Z.z. V tejto súvislosti poukázal aj na § 3 ods. 15 zákona č. 541/2004 Z.z. a § 11 ods. 1 písm. h/ zákona č. 211/2000 Z.z.

V súvislosti s nemožnosťou zaoberať sa tvrdeniami žalovaného ohľadom aplikácie Medzinárodného dohovoru o potláčaní činov jadrového terorizmu a Dohovoru o fyzickej ochrane jadrových materiálov, keďže neboli súčasťou napadnutých administratívnych rozhodnutí, žalovaný uviedol, že nič dodatočne nepredkladal, keďže medzinárodné dohovory a rozsudky súdov sú všeobecne známe a ide o objektívne skutočnosti, ktoré existovali tak v čase vydania rozhodnutí o nesprístupnení požadovaného materiálu, ako aj v čase súdneho pojednávania. Odkazom na medzinárodné dohovory a rozhodnutia súdov nedoplnil svoje vydané rozhodnutie, ale len objektívne známe skutočnosti použil na podporu svojej argumentácie v súdnom spore. Žalovaný ďalej uviedol, že z odôvodnenia rozsudku mu nie je zrejím ďalší postup ohľadom aplikácie Aarhuského dohovoru a Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2003/4/ES.

Záverom žalovaný uviedol, že podľa jeho názoru je rozsudok súdu prvého stupňa nedostatočne odôvodnený, nedostatočne sa vysporiadal s argumentáciou žalovaného, že Predbežná bezpečnostná správa Mochoviec 3, 4 je informáciou o životnom prostredí a konkrétne o emisiách. Predbežná bezpečnostná správa podľa § 8 vyhlášky Úradu jadrového dozoru Slovenskej republiky č. 58/2006 Z.z. ktorou sa ustanovujú podrobnosti o rozsahu, obsahu a spôsobe vyhotovovania dokumentácie jadrových zariadení potrebnej k jednotlivým rozhodnutiam obsahuje nasledovné:

- a) analytické a experimentálne dôkazy, že požiadavky na jadrovú bezpečnosť určené zadávacou bezpečnostnou správou boli v projektovej dokumentácii dodržané,
- b) požiadavky na kvalitu projektovaného jadrového zariadenia obsahujúce návrh kvantifikácie parametrov jadrovej bezpečnosti, spoľahlivosti a životnosti,
- c) predbežný program kontroly vybraných zariadení,
- d) upresnenie informácií uvedených v zadávacej bezpečnostnej správe a odôvodnenie odchýlok od pôvodného návrhu jadrového zariadenia,
- e) pri jadrovom zariadení s jadrovým reaktorom návrh metodiky pravdepodobnostného hodnotenia bezpečnosti a jeho odôvodnenie vrátane predbežných výsledkov hodnotenia,
- f) celkové predbežné vyhodnotenie bezpečnosti projektu jadrového zariadenia overené nezávislou organizáciou.

Podľa názoru žalovaného sa súd prvého stupňa nevysporiadal s jeho argumentáciou, že Predbežná bezpečnostná správa, ktorú požadoval žalobca nie je informáciou o životnom prostredí, a teda nie je možné aplikovať Aarhuský dohovor. Žalovaný nevidí príčinnú súvislosť medzi informáciou o životnom prostredí a Predbežnou bezpečnostnou správou a ani súd prvého stupňa sa s touto argumentáciou nevysporiadal. Žalobca má podľa Aarhuského dohovoru právo len na informácie o životnom prostredí. Predbežná bezpečnostná správa bola súčasťou licenčného procesu pri pokračovaní výstavby JE Mochovce 3. a 4. blok. Avšak v oblasti sprístupňovania konkrétnej licenčnej dokumentácie k jadrovým zariadeniam takýto právny predpis Európskej únie neexistuje a rovnako neexistuje žiadny právne záväzný predpis Európskej únie v oblasti harmonizovaného a už vôbec nie unifikovaného licenčného (povoľovacieho) procesu k jadrovým zariadeniam. Neexistuje žiaden právne záväzný dokument Európskej únie, ktorý by záväzným spôsobom upravoval spôsob, lehoty, formu, obsah a požadovanú dokumentáciu a výsledok povoľovaného procesu k jadrovým zariadeniam. Takisto je čisto vnútroštátnou úpravou, že takýto dokument vyžaduje Úrad jadrového dozoru SR, ale nie je možné ho subsumovať pod dohovor medzinárodného práva verejného.

Žalovaný považuje rozsudok súdu prvého stupňa za nevykonateľný, nakoľko na nové konanie ho vracia žalovanému v júni 2013 za nasledovného právneho stavu:

- a) § 3 ods. 14 a 15 zákona č. 541/2004 Z.z.
- b) § 11 ods. 1 písm. h/ zákona č. 211/2000 Z.z.
- c) § 2 písm. a/ a § 12 ods. 3 zákona č. 45/2011 Z.z. o kritickej infraštruktúre
- d) čl. 7 ods. 1 písm. a/ Medzinárodného dohovoru o potláčaní činov jadrového terorizmu
- e) čl. 2 a čl. 2a Dohovoru o fyzickej ochrane jadrových materiálov v znení dodatku

Ani v novom konaní nemôže byť dosiahnutý iný stav, aký bol dosiahnutý v pôvodnom konaní.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil. V dôvodoch uviedol, že z predpisov Európskej únie možno jednoznačne vyčítať, čo možno zahrnúť pod pojem informácie o životnom prostredí. Poukázal na čl. 2 bod 3 Aarhuského dohovoru, pričom jeho znenie bolo prebrané aj do § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 205/2004 Z.z. o zhromažďovaní, uchovávaní a šírení informácií o životnom prostredí a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 205/2004 Z.z.“). Z toho dôvodu pri definícii „informácie o životnom prostredí“, ktorá je v tomto konaní kľúčová, nie je už potrebné aplikovať Aarhuský dohovor. Existencia jeho priameho či nepriameho účinku teda nemusí byť predmetom tohto konania. Ďalej poukázal na ods. 10 Preambuly Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/4/ES o prístupe verejnosti k informáciám o životnom prostredí (ďalej len „Smernica 2003/4/ES“), ako aj na čl. 2 ods. 1 písm. c/, f/ predmetnej smernice. Požadovaný materiál tak jasne obsahuje informácie definované Aarhuským dohovorom, Smernicou 2003/4/ES a zákonom č. 205/2004 Z.z. Časť požadovaného materiálu má obsahovať informácie o emisiách, ktoré jadrová elektrárňa produkuje, ďalšia časť by mala popisovať aké rádioradiologické emisie budú vznikať pri nakladaní s odpadmi. Požadovaný materiál je tak informáciou o životnom prostredí a tiež podľa názoru žalobcu bolo preukázané, že Aarhuský dohovor sa vzťahuje aj na konania podľa zákona č. 541/2004 Z.z. Žalobca tiež uviedol, že ani Aarhuský dohovor ani predmetná smernica nezakladajú prístup verejnosti ku všetkým informáciám neobmedzene. V tejto súvislosti poukázal na čl. 4 ods. 4, 6 Aarhuského dohovoru a čl. 4 ods. 2 Smernice 2003/4/ES. Uvedené právne predpisy zakotvujú princíp, že možno utajiť iba konkrétne informácie, ktorých zverejnenie by naozaj mohlo ohroziť stanovené záujmy, ale zostávajúce informácie sa verejnosti musia poskytnúť (rozsudky Súdneho dvora Európskej únie Hautala v. Council T-14/98 [1999] ECR II-2489; JT Corporation v. Commission T-123/99 [2000] ECR II-3269). Smernica 2003/4/ES v čl. 4 ods. 2 výslovne stanovuje, že členské štáty Európskej únie nesmú umožniť zamietnutie žiadosti, keď sa žiadosť týka informácií o emisiách do životného prostredia.

Pre priamy účinok smerníc tiež platí, že ak nie je nejaká jej časť transponovaná do právneho poriadku členského štátu, táto časť má priamy účinok, ak obsahuje jasné a presné právo alebo povinnosť a ustanovenie je nepodmienené, t.j. jeho vykonanie alebo vyvolanie právnych účinkov si nevyžadujú prijatie ďalšieho aktu. Ustanovenie čl. 4 ods. 2 Smernice 2003/4/ES má takúto povahu, teda priamy účinok. Ide o ustanovenie, ktoré nebolo do slovenského právneho poriadku transponované, pričom zároveň jasne stanovuje, v akých prípadoch nie je možné zamietnuť sprístupnenie informácie o životnom prostredí – ak sa týka emisií. Na posudzovanie sprístupnenia alebo nesprístupnenia požadovaného materiálu sa mala teda aplikovať Smernica 2003/4/ES prednostne pred vnútroštátnym právom Slovenskej republiky. Zároveň tým, že žalovaný sa rozhodol pre paušálne utajenie celej požadovanej bezpečnostnej správy, potvrdil aj nesprístupnenie informácií, ktoré sa týkajú emisií. Z požadovaného materiálu mali byť vyňaté a nesprístupnené iba tie časti dokumentu, ktoré spĺňajú podmienky obmedzenia sprístupnenia.

Na záver žalobca uviedol, že žalovaný nesprávne právne posúdil vec, keď odmietol sprístupniť požadovanú informáciu z dôvodu aplikácie § 11 ods. 1 písm. g/ zákona č. 211/2000 Z.z. Správny orgán ako orgán verejnej moci je tiež povinný vykladať právne normy v prospech základných práv a slobôd. Z ústavne súladného výkladu ustanovenia § 11 ods. 1 písm. g/ zákona č. 211/2000 Z.z. vyplýva, že by bolo v rozpore s ústavou pod pojem „výkon dozoru“ subsumovať aj informácie, ktoré sú alebo boli predmetom dozoru a z toho dôvodu mala byť požadovaná bezpečnostná správa žalobcovi sprístupnená.

Dňa 18.12.2014 bolo zo strany žalovaného najvyššiemu súdu doručené rozhodnutie č. 291/2014 a návrh na zastavenie konania. Uviedol, že rozsudkom Krajského súdu v B., č.k. 3S/142/2010-212 zo dňa 14.05.2012 bolo zrušené rozhodnutie žalovaného zo dňa 01.02.2010, ktorým žalovaný zamietol rozklad podaný žalobcom voči rozhodnutiu žalovaného zo dňa 14.12.2009. Voči tomuto rozsudku sa žalovaný odvolal. Predmetom samotného sporu medzi žalovaným a žalobcom bolo nesprístupnenie požadovaného materiálu. V súvislosti s realizáciou stavby JE Mochovce 3. a 4. blok boli žalovaný a žalobca účastníkmi aj ďalších sporov. Jedným z nich bolo konanie vo veci rozhodnutia žalovaného č. 246/2008 o povolení zmeny stavby pred dokončením, kde sa žalobca domáhal účasti v konaní. Najvyšší súd rozsudkom sp.zn. 5Sžp/21/2012 zo dňa 27.06.2013 uložil žalovanému povinnosť vec opätovne prejednať a rozhodnúť o nej za účasti žalobcu, zaoberať sa všetkými námietkami účastníkov správneho konania a rozhodnúť tak, aby konanie a rozhodnutie zodpovedalo ustanoveniam § 3, § 4 a § 47 Správneho poriadku a podrobne zdôvodniť stanovisko k vzneseným námietkam. Žalovaný preto znovuotvoril rozkladové konanie, v rámci ktorého plnil povinnosti uložené v rozsudku.

V tomto rozkladovom konaní bola žalobcovi ako účastníkovi konania sprístupnená v dňoch 15.10.2013 – 30.11.2013 k nahliadnutiu aj tzv. „licenčná dokumentácia“, ktorej súčasťou bola i „Predbežná bezpečnostná správa JE Mochovce 3. a 4. blok“. Žalovaný pritom sprístupnenie dokumentácie realizoval v rozsahu vymedzenom v rozsudku Krajského súdu v B., č.k. 3S/124/2010-212. Táto dokumentácia bola sprístupnená

v takej podobe, aby nedošlo k ohrozeniu bezpečnosti verejnosti alebo ekologickej či ekonomickej škode a v zmysle § 3 ods. 14 zákona č. 541/2004 Z.z. žalovaný znepřístupnil informácie označené ako citlivé. Napriek tomu, že žalobca mohol do požadovanej dokumentácie nahliadnuť, vyhotoviť si kópie, či odpisy, túto možnosť nevyužil v takom rozsahu, v akom sa takéhoto sprístupnenia dožadoval v súdnom konaní. Žalovaný následne v konaní o zmene stavby pred dokončením vydal rozhodnutie č. 291/2014, ktorým zamietol rozklad podaný žalobcom. Proti tomuto rozhodnutiu mal žalovaný možnosť v zákonnej lehote podať žalobu, čo však nevyužil.

Žalovaný má za to, že žalobcovi umožnil prístup k požadovanej dokumentácii v rozsahu určenom Krajským súdom v Bratislave a tým splnil požiadavku žalobcu, ktorá je predmetom konania. Keďže žalobca túto možnosť nevyužil a rozhodnutie č. 291/2014, ktoré žalovaný vydal nenapadol, je jeho konanie v rozpore s právnym záujmom prezentovaným v tomto konaní. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd SR v zmysle § 104 O.s.p. zastavil konanie vedené pod sp.zn. 3SŽi/22/2014.

Z o d ô v o d n e n i a :

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia zverejnené najmenej 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Predmetom odvolacieho konania v prejednávanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu o nevyhovení žiadosti žalobcu o poskytnutie požadovaných informácií, konkrétne o sprístupnenie dokumentu „Predbežná bezpečnostná správa 3. a 4. bloku JE Mochovce“.

Z obsahu administratívneho spisu senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zistil, že dňa 03.12.2009 požiadal žalobca o poskytnutie informácií. Požiadal o sprístupnenie dokumentu „Predbežná bezpečnostná správa JE Mochovce 3. a 4. blok“. Uvedol, že investor sa na ňu v procese posudzovania vplyvov činnosti na životné prostredie odvolával, ako na zdroj informácií, ktoré nemusí znova zverejňovať.

Úrad jadrového dozoru SR prvostupňovým rozhodnutím č. 325/2009 zo dňa 14.12.2009 nevyhovel žiadosti žalobcu o poskytnutie informácií z dôvodu, že požadovaný dokument spĺňa kritériá nesprístupnenia informácií podľa § 11 ods. 1 písm. g/ zákona č. 211/2000 Z.z. Druhostupňovým rozhodnutím Úradu jadrového dozoru SR č. 39/2010 zo dňa 01.02.2010 bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie a zamietnutý rozklad žalobcu. V odôvodnení uviedol, že posudzovanie, hodnotenie, schvaľovanie, vydávanie súhlasu a iné aktivity Úradu jadrového dozoru SR vo vzťahu k dokumentácii predloženej žiadateľom o konkrétny druh rozhodnutia Úradu jadrového dozoru SR je nesporne výkonom štátneho dozoru podľa § 31 ods. 16 zákona č. 541/2004 Z.z., nakoľko uvedené ustanovenie definuje, že „inšpekčná činnosť vykonávaná spôsobom a za podmienok uvedených v odsekoch 1 až 15 a uplatňovanie právomocí úradu uvedených v § 4 ods. 1 písm. a/ až e/, j/, k/ a ods. 2 a 3 je výkonom štátneho dozoru“. Dokumentácia predložená Slovenskými elektrárňami, a. s. do konania o vydanie súhlasu s realizáciou zmien v predbežnej bezpečnostnej správe 3. a 4. blok Elektrárne Mochovce, je informácia týkajúca sa výkonu dozoru orgánom verejnej moci, a teda v plnom rozsahu spĺňa kritériá nesprístupnenia informácie podľa § 11 ods. 1 písm. g/ zákona č. 211/2000 Z.z.

Podľa § 11 ods. 1 písm. g/ zákona č. 211/2000 Z.z. povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka výkonu kontroly, dohľadu alebo dozoru orgánom verejnej moci podľa osobitných predpisov okrem informácie o rozhodnutí alebo o inom výsledku kontroly, dohľadu alebo dozoru, ak jej sprístupnenie nezakazujú osobitné predpisy.

Podľa § 31 ods. 16 zákona č. 541/2004 Z.z. inšpekčná činnosť vykonávaná spôsobom a za podmienok uvedených v odsekoch 1 až 15 a uplatňovanie právomocí úradu uvedených v § 4 ods. 1 písm. a/ až e/, j/, k/ a ods. 2 a 3 je výkonom štátneho dozoru.

Podľa § 1 zákona č. 205/2004 Z.z. tento zákon upravuje podmienky a postup pri zhromažďovaní, uchovávaní a šírení informácií o životnom prostredí orgánmi verejnej správy a inými právnickými osobami a fyzickými osobami určenými týmto zákonom.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 205/2004 Z.z. na účely tohto zákona informáciou o životnom prostredí je akákoľvek informácia v písomnej, obrazovej, zvukovej, elektronickej alebo inej materiálnej forme

1. o stave všetkých zložiek životného prostredia, ako sú ovzdušie, voda, pôda, horninové prostredie, významné biotopy prírodného prostredia, ako sú mokrade, morské pobrežné biotopy a ďalšie biotopy voľne žijúcich rastlín a voľne žijúcich živočíchov, ako aj informácie o stave štruktúry krajiny, biologickej diverzity a o geneticky modifikovaných organizmoch,
2. o faktoroch, ako sú látky, energia, hluk, vibrácie, žiarenie, odpady vrátane rádioaktívnych odpadov, emisie a iné uvoľňovanie znečisťujúcich látok do životného prostredia, ktoré znečisťujú, ovplyvňujú alebo by mohli ovplyvniť zložky životného prostredia uvedené v prvom bode,
3. o činnostiach a opatreniach vrátane administratívnych opatrení, predpisoch, politikách, plánoch, programoch a dohodách vo veciach životného prostredia, ktoré ovplyvňujú alebo môžu ovplyvniť zložky alebo faktory uvedené v prvom a druhom bode, ako aj o činnostiach a opatreniach na ochranu týchto zložiek,
4. o správach o aplikácii a plnení podmienok všeobecne záväzných právnych predpisov na úseku starostlivosti o životné prostredie,
5. o analýzach nákladov a prínosov a o ďalších analýzach a podkladoch ekonomického charakteru používaných v rámci opatrení a činností uvedených v treťom bode alebo
6. o stave zdravia a bezpečnosti osôb vrátane prípadnej kontaminácie potravinového reťazca, o fyzikálnych, chemických a biologických faktoroch životného prostredia vo vzťahu k zdraviu ľudí, o kultúrnych lokalitách a sídelných štruktúrach, ak sú alebo môžu byť dotknuté v dôsledku stavu zložiek životného prostredia uvedených v prvom bode alebo cez tieto zložky z hociktorého z dôvodov uvedených v druhom a treťom bode.

Podľa čl. 2 Smernice 2003/4/ES na účely tejto smernice:

1. „Informácie o životnom prostredí“ sú akékoľvek informácie v písomnej, vizuálnej, zvukovej, elektronickej alebo ľubovoľnej inej forme o:

- a) stave prvkov životného prostredia, ako sú vzduch a atmosféra, voda, pôda, zem, krajina a prírodné prostredie vrátane mokradí, pobreží a morských oblastí, biologická diverzita a jej zložky vrátane geneticky modifikovaných organizmov, a o interakcii medzi týmito prvkami;
- b) faktoroch, ako sú látky, energia, hluk, žiarenie alebo odpad vrátane rádioaktívneho odpadu, emisie, vypúšťanie alebo iné uvoľňovanie do životného prostredia, ktoré ovplyvňuje alebo môže ovplyvniť prvky životného prostredia uvedené v písmene a);
- c) opatreniach (vrátane administratívnych), ako sú politiky, legislatíva, plány, programy, environmentálne dohody a činnosti, ktoré ovplyvňujú alebo môžu ovplyvniť prvky a faktory uvedené v písmenách a) a b), ako aj opatrenia alebo činnosti určené na ochranu týchto prvkov;
- d) správach o implementácii environmentálnej legislatívy;
- e) nákladových a iných hospodárskych analýzach a predpokladoch využívaných v rámci opatrení a činností uvedených v písmene c) a
- f) stave zdravia a bezpečnosti ľudí, vrátane prípadnej kontaminácie potravinového reťazca, o podmienkach ľudského života, kultúrnych lokalít a stavbách, pokiaľ majú alebo môžu byť dotknuté prvkami životného prostredia uvedenými v písmene a) alebo prostredníctvom týchto prvkov niektoré z faktorov alebo opatrení uvedených písmenách b) a c).

Podľa čl. 4 ods. 1 Smernice 2003/4/ES členské štáty môžu ustanoviť, aby žiadosť o informácie o životnom prostredí bola zamietnutá, ak:

- a) verejný orgán, ktorému je žiadosť adresovaná, požadované informácie nemá alebo nie sú preň uchovávané. V takom prípade, keď tento verejný orgán vie, že tieto informácie má alebo sú uchovávané pre iný verejný orgán, čo najrýchlejšie postúpi žiadosť tomuto inému orgánu a informuje o tom žiadateľa alebo informuje žiadateľa o verejnom orgáne, ktorému, podľa jeho názoru, možno podať žiadosť o požadované informácie;
- b) žiadosť je zjavne nerozumná;
- c) žiadosť je formulovaná príliš všeobecne, s prihliadnutím na článok 3 ods. 3;
- d) žiadosť sa týka práve dokončovaných materiálov alebo nedokončených dokumentov alebo údajov;
- e) žiadosť sa týka internej korešpondencie, s prihliadnutím na verejný záujem, ktorému uverejnenie slúži.

Ak sa žiadosť zamietne, pretože sa týka práve dokončovaného materiálu, verejný orgán uvedie orgán, ktorý materiál pripravuje, a uvedie predpokladaný čas potrebný na jeho dokončenie.

Podľa čl. 4 ods. 2 Smernice 2003/4/ES členské štáty môžu ustanoviť, že žiadosť o prístup k informáciám o životnom prostredí sa zamietne, ak by ich zverejnenie mohlo nepriaznivo ovplyvniť:

- a) dôvernosť konania verejných orgánov, keď túto dôvernosť ustanovuje zákon;

- b) medzinárodné vzťahy, verejnú bezpečnosť alebo národnú obranu;
- c) prebiehajúce súdne procesy, možnosť každej osoby na spravodlivý súd alebo možnosť verejného orgánu viesť vyšetrovanie trestno-právnej alebo disciplinárnej povahy;
- d) dôvernosť obchodných alebo priemyselných informácií, keď takúto dôvernosť ustanovuje národné právo alebo právo spoločenstva na ochranu oprávneného hospodárskeho záujmu vrátane verejného záujmu na zachovaní utajenia štatistických údajov a daňového tajomstva;
- e) práva duševného vlastníctva;
- f) dôvernosť osobných údajov alebo spisov vzťahujúcich sa na fyzickú osobu, keď táto osoba nesúhlasila so sprístupnením týchto informácií pre verejnosť a keď je takáto dôvernosť ustanovená národným právom alebo právom spoločenstva;
- g) záujmy alebo ochranu ktorejkoľvek osoby, ktorá požadované informácie poskytla dobrovoľne bez toho, aby bola na to zo zákona povinná alebo jej bolo možné na základe zákona túto povinnosť uložiť, ak táto osoba s uverejnením príslušných informácií nesúhlasila;
- h) ochranu životného prostredia, ktorej sa informácie o životnom prostredí týkajú, napríklad miesta výskytu vzácnych druhov.

Dôvody zamietnutia uvedené v odsekoch 1 a 2 sa vykladajú reštriktívnym spôsobom, pričom v každom jednotlivom prípade sa musí zohľadňovať verejný záujem na sprístupnení. V každom jednotlivom prípade sa zvažuje verejný záujem, ktorému slúži zverejnenie, oproti záujmu, ktorému slúži zamietnutie. Členské štáty, v zmysle odseku 2 písm. a), d), f), g) a h), nesmú umožniť zamietnutie žiadosti, keď sa žiadosť týka informácií o emisiách do životného prostredia.

Podľa čl. 4 ods. 4 Smernice 2003/4/ES, keď žiadateľ požiadal o sprístupnenie informácií o životnom prostredí, ktoré majú verejné orgány alebo ktoré sú pre ne uchovávané, sprístupnia sa informácie čiastočne, ak je možné akékoľvek informácie patriace do rozsahu odseku 1 písm. d) a e) alebo odseku 2 oddeliť od zvyšku požadovaných informácií.

Podľa čl. 2 ods. 3 Aarhuského dohovoru „informácia o životnom prostredí“ znamená akúkoľvek informáciu v písomnej, obrazovej, zvukovej, elektronickej alebo inej materiálnej forme

- a) o stave zložiek životného prostredia, ako sú ovzdušie a atmosféra, voda, pôda, krajina, krajinné a prírodné prostredie, biologická rôznorodosť a jej zložky vrátane geneticky modifikovaných organizmov a vzájomných vzťahov týchto zložiek;
- b) o činiteľoch, ako sú látky, energia, hluk a žiarenie, a činnostiach a opatreniach vrátane administratívnych opatrení, dohôd v oblasti životného prostredia, politik, právnych predpisov, plánov a programov, ktoré ovplyvňujú alebo by mohli ovplyvniť zložky životného prostredia v rozsahu písmena a) a analýzy prínosov a nákladov a iných ekonomických analýz a odhadov používaných v rozhodovacom procese o životnom prostredí;
- c) o stave zdravia a bezpečnosti obyvateľstva, podmienkach života obyvateľstva, kultúrnych pamiatkach a sídelných štruktúrach v rozsahu, v akom sú alebo môžu byť ovplyvnené stavom zložiek životného prostredia alebo prostredníctvom týchto zložiek činiteľmi, činnosťami alebo opatreniami uvedenými v písmene b);

Podľa čl. 4 ods. 3 Aarhuského dohovoru žiadosť o informáciu o životnom prostredí môže byť zamietnutá, ak

- a) orgán verejnej moci, ktorému je žiadosť adresovaná, nemá požadovanú informáciu o životnom prostredí;
- b) žiadosť je zjavne nezmyselná alebo je vyjadrená príliš všeobecne alebo
- c) žiadosť sa týka nedokončeného materiálu alebo sa týka vnútornej korešpondencie orgánov verejnej moci, ak je takáto výnimka ustanovená vnútroštátnym právom alebo obvyklým postupom, berúc do úvahy verejný záujem, ktorému zverejnenie slúži.

Podľa čl. 4 ods. 4 Aarhuského dohovoru žiadosť o informáciu o životnom prostredí môže byť zamietnutá, ak by jej zverejnenie nepriaznivo ovplyvnilo

- a) dôvernosť v konaní orgánu verejnej moci, ak je táto dôvernosť upravená vnútroštátnym právom;
- b) medzinárodné vzťahy, obranu štátu alebo bezpečnosť verejnosti;
- c) priebeh súdneho konania, právo každého na spravodlivé súdne konanie alebo možnosť orgánu verejnej moci viesť vyšetrovanie trestnoprávnej alebo disciplinárnej povahy;
- d) dôvernosť obchodnej a priemyselnej informácie, ak je takáto dôvernosť chránená právom, s cieľom chrániť oprávnený ekonomický záujem. Z tohto hľadiska musia byť informácie o emisiách, ktoré sú dôležité z hľadiska ochrany životného prostredia, sprístupnené;

- e) práva duševného vlastníctva;
- f) dôvernosť osobných údajov a/alebo spisov týkajúcich sa fyzickej osoby, ak táto osoba nesúhlasila so sprístupnením tejto informácie pre verejnosť, ak takúto ochranu umožňuje vnútroštátne právo;
- g) záujmy tretej strany, ktorá poskytla žiadanú informáciu bez toho, aby to bola alebo mohla byť jej zákonom ustanovená povinnosť a ak táto strana nesúhlasila so sprístupnením materiálu, alebo
- h) životné prostredie, na ktoré sa informácia vzťahuje, ako napríklad miesta rozmnožovania vzácnych druhov.

Spomenuté dôvody na zamietnutie budú vykladané reštriktívne, berúc do úvahy záujem verejnosti, ktorému zverejnenie slúži, a berúc do úvahy, či požadované informácie súvisia s emisiami do životného prostredia.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu.

Najvyšší súd SR poukazuje na to, že v posudzovanej veci nemožno vylúčiť aplikačnú prednosť ustanovení Aarhuského dohovoru na posudzovaný prípad, keďže Slovenská republika túto prednosť uznala (Aarhuský dohovor bol publikovaný v Zbierke zákonov SR pod č. 43/2006, pričom Národná rada Slovenskej republiky ho v doložke prednosti označila za medzinárodnú zmluvu, ktorá má v zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy SR prednosť pred zákonmi). Aarhuský dohovor zakotvuje v čl. 4 ods. 3 a 4 možnosti zamietnutia prístupu k informáciám, kde po zhodnotení jednotlivých bodov požadovanú informáciu nemožno subsumovať pod žiadnu z uvedených. V závere čl. 4 Aarhuského dohovoru je uvedené, že dôvody pre zamietnutie majú byť vykladané reštriktívne, berúc do úvahy záujem verejnosti, ktorému zverejnenie slúži a berúc do úvahy, či požadované informácie súvisia s emisiami do životného prostredia. V zmysle čl. 2 ods. 3 Aarhuského dohovoru obsahom informácie (sprístupnenia dokumentu Predbežnej bezpečnostnej správy) je práve informácia, ktorá sa týka vplyvu činnosti JE Mochovce na jednotlivé zložky životného prostredia, teda vodu, pôdu, krajinu, krajinné prostredie, energie, emisie, pričom podľa čl. 4 ods. 4 písm. d/ druhá veta Aarhuského dohovoru musia byť informácie o emisiách, ktoré sú dôležité z hľadiska ochrany životného prostredia sprístupnené. Tým, že žalovaný zamietol poskytnutie celej požadovanej informácie, potvrdil aj nesprístupnenie informácií, ktoré súvisia s emisiami. Žalovaný v napadnutých správnych rozhodnutiach neuviedol, z akého dôvodu nebola požadovaná informácia poskytnutá ako celok, ani možnosť jej čiastočného sprístupnenia, s ktorým počíta aj Aarhuský dohovor v čl. 5. Je tu zakotvený princíp možnosti utajenia tých konkrétnych informácií, ktorých zverejnenie by mohlo naozaj ohroziť stanovené záujmy, no zostávajúce informácie sa majú zverejniť. Z analýzy Aarhuského dohovoru nevyplýva žiadny dôvod na odmietnutie jednak aplikácie samotného Aarhuského dohovoru a jednak sprístupnenia informácie o životnom prostredí vzťahujúcej sa k Predbežnej bezpečnostnej správe.

Aarhuský dohovor možno aplikovať aj na zákon č. 541/2004 Z.z., keďže samotná definícia pojmu „informácia o životnom prostredí“ bola prebratá z Aarhuského dohovoru a Smernice 2003/4/ES do slovenského právneho poriadku, a preto nie je potrebné skúmať priamy alebo nepriamy účinok Aarhuského dohovoru na tento zákon.

Odvolací súd poukazuje i na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vec Guerra a ostatní v. Taliansku zo dňa 19.02.1998 z ktorého záverov vyplýva, že v danom prípade si verejné orgány nesplnili svoju povinnosť zabezpečiť právo sťažovateľov na rešpektovanie ich súkromného a rodinného života, pretože sťažovateľom neboli poskytnuté nevyhnutné informácie zo strany verejných orgánov, ktoré by im umožnili odhadnúť riziká, ktoré môžu hroziť im a ich rodinám, ak by naďalej žili v oblasti, ktorá sa nachádza v blízkosti chemickej továrne.

Rovnaký záver zaujal ESLP aj v rozhodnutí Roche v. Spojené kráľovstvo zo dňa 19.10.2005, keď konštatoval, že štát má pozitívny záväzok poskytnúť efektívne a dostupné konanie, ktoré by umožňovalo prístup

k všetkým relevantným a primeraným informáciám, aby osoba mohla posúdiť akékoľvek riziko, ktorému je vystavená v súvislosti s výkonom určitej činnosti tretej osoby. Žalobca v tejto súvislosti uviedol, že ním požadované informácie obsahujú dôležité fakty týkajúce sa bezpečnosti a ochrany verejnosti, ktoré môžu verejnosti pomôcť lepšie sa rozhodnúť, nakoľko pre ich súkromný život výstavba a prevádzka jadrového zariadenia predstavuje ohrozenie. Požadovaný materiál obsahuje aj informácie o tom, aký môže mať dopad prevádzkovanie tohto typu jadrového zariadenia na ich zdravie a kvalitu života a pomôže im rozhodnúť sa, či zotrvať v mieste svojho doterajšieho bydliska.

Možno poukázať aj na rozhodnutie ESĽP vo veci Társaság a Szabadságjogokért v. Maďarsko zo dňa 19.04.2009, v ktorom konštatoval, že verejnosť má právo dostať informácie, ktoré sa týkajú verejného záujmu. ESĽP uviedol, že mimovládna organizácia, ktorá iniciuje verejnú diskusiu o určitom probléme verejného záujmu má právo na prístup k všetkým relevantným informáciám, ktoré sa týkajú danej veci. Orgány verejnej moci nemajú svojím konaním vytvárať administratívne prekážky prístupu k informáciám verejného záujmu a tým neprimerane zasahovať do práva oprávnenej osoby chráneného čl. 10 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Nakoľko v preskúvanom prípade ide o výstavbu a prevádzku jadrového zariadenia, ktoré predstavuje potenciálne ohrozenie zdravia a kvality života ľudí, ktorých obydlia sa nachádzajú v blízkosti miesta, kde by malo prísť k jeho vybudovaniu, a preto obyvateľom by mali byť zo strany verejných orgánov poskytnuté informácie o možných rizikách, ktoré by pre ne mohla výstavba jadrového zariadenia znamenať, aby sa mohli rozhodnúť, či zotrávajú v mieste svojho doterajšieho bydliska alebo nie. Táto skutočnosť sa preto týka aj žalobcu (Greenpeace Slovensko) ako nezávislej medzinárodnej organizácie, ktorej cieľom je upozorňovať na problémy životného prostredia a hľadať riešenia na propagovanie otvorenej diskusie o voľbách spoločnosti o životnom prostredí.

Dôvody zamietnutia infožiadosti uvedené v čl. 4 ods. 1, 2 Smernice 2003/4/ES sa majú vykladať reštriktívnym spôsobom. V každom jednotlivom prípade sa musí zohľadňovať verejný záujem na sprístupnení, to znamená, že sa zvažuje verejný záujem, ktorému slúži zverejnenie informácií, oproti záujmu, ktorému slúži ich zamietnutie, a preto členské štáty v zmysle čl. 4 ods. 2 Smernice 2003/4/ES písm. a), d), f), g) a h), nesmú umožniť zamietnutie žiadosti, keď sa žiadosť týka informácií o emisiách do životného prostredia.

Smernica 2003/4/ES ani Aarhuský dohovor nezakladajú prístup verejnosti k informáciám o životnom prostredí v neobmedzenom rozsahu. Oba predpisy zakotvujú princíp, podľa ktorého možno utajiť iba konkrétne informácie, ktorých zverejnenie by naozaj mohlo ohroziť bezpečnosť, pričom zostávajúce informácie sa majú sprístupniť. Tento všeobecne uznávaný princíp bol potvrdený aj v rozsudkoch Súdneho dvora Európskej únie Hautala v. Council T-14/98 (1999) ECR II.2489 alebo JT Corporation v. Commission T-123/99 (2000) ECR II-3269. V prvom z vyššie uvedených prípadov člen Európskeho parlamentu žiadal od pracovnej skupiny Rady Európskej únie správu týkajúcu sa vývozu konvenčných zbraní, ktorá obsahovala objasnenie kritérií pre ich vývoz. Sprístupnenie správy bolo žiadateľovi odmietnuté, keďže správa obsahovala veľmi citlivé informácie, ktorých odhalenie by ohrozilo verejný záujem, konkrétne verejnú bezpečnosť. Sprístupnenie dokumentu bolo odmietnuté aj z dôvodu ochrany verejných záujmov s ohľadom na medzinárodné vzťahy, keďže Rada Európskej únie tvrdila, že sprístupnenie tohto dokumentu by mohlo poškodiť vzťahy Európskej únie k tretím štátom. S ohľadom na všeobecné princípy demokratickej účasti občanov na správe vecí verejných, princíp proporcionality a pravidlo, podľa ktorého by obmedzenia základných práv a slobôd mali byť vykladané reštriktívne, Súdny dvor Európskej únie skonštatoval, že v danom prípade mal byť žiadateľovi umožnený čiastočný prístup k ním požadovaným informáciám.

Žalovaný podal návrh na zastavenie konania z dôvodu, že v rozkladovom konaní bola žalobcovi ako účastníkovi konania sprístupnená v dňoch 15.10.2013 – 30.11.2013 k nahliadnutiu aj tzv. „licenčná dokumentácia“, ktorej súčasťou bola i „Predbežná bezpečnostná správa JE Mochovce 3. a 4. blok“ a žalovaný sprístupnenie dokumentácie realizoval v rozsahu vymedzenom v rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3S/124/2010-212. Táto dokumentácia bola sprístupnená v takej podobe, aby nedošlo k ohrozeniu bezpečnosti verejnosti alebo ekologickej či ekonomickej škode a žalovaný znepřístupnil tie informácie, ktoré boli označené ako citlivé. Žalobca však nevyužil svoje právo nahliadnuť do predmetnej dokumentácie v takom rozsahu, v akom sa takéhoto sprístupnenia dožadoval v tomto súdnom konaní. K predmetnému návrhu odvolací súd uvádza, že režim sprístupňovania informácií podľa zákona č. 211/2000 Z.z. sa odlišuje od iných inštitútov. Žalobca neuviedol, že už netrvá na sprístupnení informácie podľa zákona č. 211/2000 Z.z., tak ako o to požiadal v žiadosti zo dňa 03.12.2009, a preto odvolací súd nemohol návrhu žalovaného na zastavenie konania vyhovieť.

Vzhľadom na uvedené, senát najvyššieho súdu rozsudok Krajského súdu v B., č. k. 3S/142/2010-212 zo dňa 14.05.2013 potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a podľa § 250k ods. 1 O.s.p., tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, keďže žalobca si v konaní trovy odvolacieho konania nevyčísli.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

105. R O Z H O D N U T I E

Pokiaľ vodič motorového vozidla vedie svoje motorové vozidlo bez vodičského oprávnenia a po tomto zistení dopravnou políciou bol následne uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a bola mu uložená peňažná pokuta a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo, tak správny súd nie je oprávnený v preskúmvacom konaní skúmať prejudiciálnu otázku, či žalobcovi bol oprávnené zadržaný vodičský preukaz na základe príslušného exekučného príkazu z dôvodu, že mal mať dlh na výživnom na maloleté dieťa. Námietky žalobcu, že správny súd v tomto smere nezistil riadne skutkový stav veci, hoci mu mal dať žalobca príslušné dôkazy o tom, že nemá dlh na výživnom na maloleté dieťa, sú potom právne irelevantné.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. júna 2015, sp.zn. 3 Sžo 96/2015)

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v B. zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného dňa 9.2.2012, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Okresného riaditeľstva PZ B. V, Okresného dopravného inšpektorátu, o priestupku zo dňa 6.11.2008, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. c/ zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a podľa § 22 ods. 2 písm. a) uvedeného zákona mu bola uložená pokuta vo výške 400,- € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 16 mesiacov.

Krajský súd takto rozhodol, keď mal za preukázané, že žalobca viedol motorové vozidlo zn. Citroen bez vodičského preukazu, ktorý mu bol zadržaný z dôvodu exekučného príkazu a túto skutočnosť žalobca ani nepopieral, avšak poukazoval na protiprávne rozhodnutia súdnej exekútorky. Ďalej krajský súd dôvodil, že žalovaný sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, ktoré uviedol vo svojom odvolaní. Správny orgán 1. stupňa sa nedopustil žiadnych procesných pochybení a ani hmotnoprávných, ktoré by predstavovali takú vadu v konaní, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Čo sa týka druhu sankcie a jej výmery, krajský súd mal za to, že správny orgán prihliadol na závažnosť priestupku, spôsob spáchania, jeho následky, na okolnosti, za ktorých bol spáchaný a najmä na to, že to nebol 1. priestupok. V priestupkovom konaní objektívne došlo k spáchaniu priestupku.

Proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie žalobca a z hľadiska obsahu podaného odvolania žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní napadnutý rozsudok krajského súdu ako nezákonný zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Poukázal na to, že krajský súd nezistil riadne skutkový stav veci, a to i napriek tomu, že mu poskytol relevantné a v tej dobe žalobcovi dostupné dôkazy. Podľa žalobcu ho krajský súd výrazne poškodil a spôsobil mu svojim rozhodnutím škodu veľkého rozsahu. Od 17. 9. 2009 sa mu protiprávne zadržíava jeho vodičský preukaz a na základe toho sa mu bráni v podnikaní. Tiež uviedol, že senát Krajského súdu v B. sa pri rozhodovaní dopustil viacerých procesných pochybení. Poukázal na to, že v priestupkovom konaní sa snažil poukázať na protiprávne konanie matky jeho dieťaťa, ktorá ho nepravdivo krivo obvinila z toho, že jej dlhoval na výživnom na dieťa, a preto podala na neho návrh na vymozenie sumy 455 € s príslušenstvom u súdnej exekútorky JUDr. K. a že následne mu bol zadržaný vodičský preukaz. Žalobca poukázal tiež na príslušnú genézu týkajúcu sa exekučného konania vedeného voči jeho osobe, ktorú považuje za nezákonnú, pretože on nikdy žiaden dlh na výživnom na jeho maloleté dieťa nemal.

Z o d ô v o d n e n i a :

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol oznámený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu ako aj internetovej stránke súdu www.nsud.sk.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods.1 OSP).

Podľa § 250i ods. 3 OSP na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v B. Rozsudok krajského súdu sa dostatočne podrobne zaoberá skutkovými zisteniami správnych orgánov, námietkami žalobcu, ako aj vyjadreniami správnych orgánov na tieto námietky. Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi prvostupňového rozsudku, ktoré zodpovedajú obsahu spisu a tieto dôvody si odvolací súd osvojuje ako svoje vlastné.

Najvyšší súd prvostupňový rozsudok podľa § 219 ods.1,2 OSP ako vecne správny potvrdil a súčasne odkazuje na jeho podrobné dôvody vo vzťahu ku všetkým dôvodom podaného odvolania, ktoré sú prakticky totožné s dôvodmi samotnej žaloby a s ktorými sa krajský súd náležite po stránke skutkovej aj právnej vysporiadal a odvolací súd nevidí dôvod na zopakovanie vecne správnych dôvodov rozsudku krajského súdu.

Podľa § 219 ods. 2 OSP odvolací súd len dopĺňa dôvody prvostupňového rozsudku nasledovne:

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu odvolací súd zistil, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného zo dňa 9.2.2012, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ B. V. o priestupku, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. c) zákona o priestupkoch na tom skutkovom základe, že dňa 20.9.2011 v čase o 15,50 hod. v S. na ul. M. viedol príslušné motorové vozidlo zn. Citroen, a to bez vodičského preukazu, ktorý mu bol zadržaný na základe exekučného príkazu.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o priestupkoch priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Podľa § 137 ods. 2 písm. p) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je vedenie motorového vozidla bez príslušného vodičského oprávnenia, bez osoby spolujazdca podľa § 74 ods. 2 alebo počas zadržania vodičského preukazu; to neplatí, ak osoba učí viesť motorové vozidlo v autoškole, a podrobuje sa skúške z vedenia motorového vozidla alebo má povolenú jazdu podľa § 70 ods. 4 a § 71 ods. 2.

Podľa § 12 ods. 1 zákona o priestupkoch pri určení druhu sankcie a jej výmery sa prihliadne na závažnosť priestupku, najmä na spôsob jeho spáchania a na jeho následky, na okolnosti, za ktorých bol spáchaný, na mieru zavinenia, na pohnútky a na osobu páchatel'a, ako aj na to, či a akým spôsobom bol za ten istý skutok postihnutý v kárnom alebo disciplinárnom konaní.

Podľa § 51 zákona o priestupkoch ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „Správny poriadok“), v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Z rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu je zrejмый postup pri použití správnej úvahy pri ukladaní pokuty v určitej výške, keď uviedol, na ktoré skutočnosti prihliadal (závažnosť priestupku, spôsob spáchania, jeho následky, okolnosti, za ktorých bol spáchaný, osobu páchatel'a). Z uvedeného je zrejмый spôsob použitia správnej úvahy pri ukladaní výšky sankcie. Z uvedených dôvodov nemožno rozhodnutie o uložení pokuty považovať za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné pre poučenie žalobcu zdôrazniť, že nemohol v tomto konaní skúmať prejudiciálne otázku, či žalobcovi bol oprávnené zadržaný vodičský preukaz na základe príslušného exekučného príkazu z dôvodu, že mal mať dlh na výživnom. V takomto konaní túto skutočnosť nie je oprávnený prejudiciálne skúmať ani krajský súd, a preto námietky žalobcu, že senát krajského súdu v tomto smere nezistil riadne skutkový stav veci hoci mu dal žalobca príslušné dôkazy o tom, že nemá dlh na výživnom na mal. dieťa, nie sú opodstatnené.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so závermi krajského súdu, ktorý mal za preukázané, že dopravný priestupok kladený za vinu žalobcovi sa stal tak, ako to

vyplýva z výroku rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. v spojení s § 250ja ods. 3 vety druhej O. s. p.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ust. § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 2 O. s. p. a § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p., keď žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a žalovanému v tomto konaní nárok na náhradu trov neprináleží.

106.

ROZHODNUTIE

Pokiaľ odvolací správny orgán účastníčku konania ním novo vykonanými dôkazmi, ktoré zabezpečil v štádiu odvolacieho konania, neoboznámil a nedal jej ani príležitosť vyjadriť sa k takto novo vykonaným dôkazom, tvrdiac, že takúto povinnosť nemá a že účastníčka konania o nahliadnutie do administratívneho spisu nežiadala, porušil potom svojim postupom právo na spravodlivý proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorého podstatou je garancia zachovania právnych požiadaviek v priebehu konania i pred orgánmi verejnej moci, a to predovšetkým, keď novo vykonané dôkazy vyhodnotil v neprospech účastníčky konania.

Atribúty spravodlivého procesu, ktoré by nebolo možné i z objektívnych dôvodov zaručiť v správnom konaní (hlavne nestrannosť a nezávislosť rozhodujúceho orgánu), musia byť v plnej miere zabezpečené v konaní, v ktorom je rozhodnutie správneho orgánu preskúmané súdom, a to obzvlášť v prípadoch, kedy orgán verejnej moci formalistickým postupom vrchnostensky zasahuje do procesných práv účastníka konania.

Žalobkyňa ako účastníčka konania mala mať za danej skutkovej a právnej situácie v posudzovanej veci príležitosť predložiť i na odvolacom správnom orgáne svoje argumenty bez toho, aby bola znevýhodnená, a to zvlášť v procesnej situácii, keď žalovaný správny orgán doplnil v priebehu odvolacieho konania dokazovanie novými dôkazmi, s ktorými žalobkyňu neoboznámil a ktoré naviac vyhodnotil ako dôkazy svedčiace v jej neprospech.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. júla 2015, sp.zn. 3 Sžo 56/2014)

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v K. podľa § 250 j ods. 2 písm. c) O.s.p. zrušil rozhodnutie žalovaného zo dňa 12.09.2013, ako i Disciplinárny rozkaz riaditeľa oddelenia hraničnej kontroly policajného zboru P., Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície S., Úrad hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru zo dňa 07.08.2013, ktorým bolo žalobkyni uložené disciplinárne opatrenie podľa § 53 ods. 1 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z. z. v znení neskorších predpisov, a to písomné pokarhanie za to, že dňa 31. 7. 2013 v čase o 07. 30 hod počas kontroly prezenčnej listiny "Oboznámenie sa s plánom služieb na mesiac august 2013" bolo zistené riaditeľom OHK P. npor. JUDr. J. K., že žalobkyňa nepodpísala uvedenú prezenčnú listinu, hoci sa s plánom služieb oboznamovala už dňa 29. 7. 2013 po nástupe do služby od 20 00 - 08 00 hod., ktorým konaním porušila základnú povinnosť policajta uvedenú v § 48 ods. 3 písm. a) zákona č. 73/1998 Z.z., podľa ktorej je policajt povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený. Svojím konaním nesplnila úlohu číslo 27 uloženú na pracovnej porade riaditeľa OHK PZ P. konanej dňa za 13. 6. 2013, s ktorou úlohou bola žalobkyňa oboznámená na tejto pracovnej porade, čo potvrdila svojím podpisom.

Krajský súd takto rozhodol, keď dospel k záveru, že zistenie skutkového stavu, ktorý mal zistiť predovšetkým prvostupňový orgán, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie, nie je dostatočné na posúdenie veci. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi ich náhradu vo výške 401,12 € k rukám právneho zástupcu žalobcu. Krajský súd v dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na konštantnú judikatúru ÚS SR, podľa ktorej úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí a postupov, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Správny orgán pri voľnom uvážení nesmie nerešpektovať zákon a prekračovať jeho medze a tiež nesmie prejavovať svoju ľubovôľu - je však povinný voľnú úvahy použiť a jej použitie zdôvodniť.

Krajský súd tiež konštatoval, že prvostupňový orgán pred vydaním rozhodnutia nepostupoval v súlade s § 233 ods. 1 a 2 zákona, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci, z čoho vyplýva, že prvostupňový orgán rozhodol bez toho, aby presne a úplne zistil skutočný stav veci. Podľa krajského súdu prvostupňové rozhodnutie nemá príslušné náležitosti, ktoré vyžaduje ustanovenie § 241 ods. 1, 2, 3 a 4 zákona, predovšetkým čo sa týka odôvodnenia rozhodnutia. Správny orgán nevysvetlil ani to, prečo žalobkyni bolo uložené práve toto disciplinárne opatrenie. Krajský súd vyjadril názor, že úlohou správnych orgánov bude žalobkyňu oboznámiť s dôkazmi, ktoré zadovážil odvolací orgán, t.j. žalovaný, aby sa mohla k týmto dôkazom vyjadriť.

Žalovaný podal v zákonnej lehote proti rozsudku krajského súdu odvolanie a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní zrušil napadnutý rozsudok a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný nesúhlasil s tým, že zistenie skutkového stavu prvostupňového orgánu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie, nie je dostatočné pre posúdenie veci. Argumentuje ustanovením § 243 ods. 3 (odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu, ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené nedostatky odstráni). Uviedol, že žalobkyňa v priebehu odvolacieho konania nežiadala o nahliadnutie do spisového materiálu a rovnako nenavrhol na podporu svojich tvrdení žiadny dôkaz. Všetky dôkazy v odvolacom konaní boli zabezpečené zákonným spôsobom a zákon nestanovuje odvolaciemu orgánu povinnosť po doplnení konania, prípadne po odstránení zistených nedostatkov oboznamovať s týmito skutočnosťami dotknutého policajta. Do obsahu základného práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonaným dôkazom, ktoré účastník navrhuje, nepatrí povinnosť oprávneného orgánu vykonať všetky navrhnuté dôkazy – umožňuje vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia vedú k spravodlivému rozhodnutiu. Žalovaný označil všetky námietky uvedené z pohľadu zákonnosti napadnutého rozhodnutia za irelevantné, ktoré nemenia nič na skutočnosti, že žalobkyňa svojím konaním porušila služobné povinnosti.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že žalovaný v odvolaní neuvádza žiadne relevantné skutočnosti, pre ktoré by malo byť rozhodnutie žalovaného potvrdené, než tie, ktoré uvádzal počas konania na krajskom súde. Ani v podanom odvolaní sa nevysporiadal s kolíziou dvoch právnych predpisov, pričom výkladom úlohy č. 27 nemožno dôjsť k záveru, že žalobkyňa porušila akúkoľvek povinnosť a považuje konanie žalovaného za diskriminačnú prax voči žalobkyňi. Žalobkyňa sa plne stotožňuje s názorom krajského súdu o nepreskúmateľnosti napadnutých rozhodnutí a dodala, že výklad poskytnutý žalovaným by viedol k tomu, že práva osôb na oboznámenie sa so spisom a právo vyjadriť sa by bolo v celosti popreté takým postupom, kde by dokazovanie vykonával až odvolací orgán a ten by už účastníkovi možnosť preštudovať spis nepriznal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O.s.p.“) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p. a následne po tom, ako bolo verejné vyhlásenie rozsudku oznámené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní pred jeho vyhlásením (§ 156 ods. 3 O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), vyhlásil vo veci rozsudok, ktorým podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 O.s.p. potvrdil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 3. apríla 2014 č. k. 6S/264/2013-57, keď dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, a to z nasledovných dôvodov:

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy.

Podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 1 veta prvá O.s.p. je pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach. Rozsudok krajského súdu sa dostatočne podrobne zaoberá skutkovými zisteniami správnych orgánov, ako aj vyjadreniami žalovaného správneho orgánu, ako i vyjadreniami žalobkyne na tieto námietky. Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi prvostupňového rozsudku, ktoré zodpovedajú (na rozdiel od tvrdení žalovaného) obsahu spisu a tieto dôvody si odvolací súd osvojuje ako svoje vlastné.

Najvyšší súd prvostupňový rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil a súčasne odkazuje na jeho podrobné dôvody vo vzťahu k dôvodom podaného odvolania žalovaného, s ktorými sa krajský súd náležite po stránke skutkovej aj právnej vysporiadal a odvolací súd nevidí dôvod na zopakovanie vecne správnych dôvodov rozsudku krajského súdu.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd len dopĺňa dôvody prvostupňového rozsudku nasledovne:

Z obsahu odvolania žalovaného je zrejmé, že žalovaný o.i. namietal skutočnosť, že nesúhlasil so spôsobom, akým sa krajský súd vysporiadal s jeho námietkami, namietal v podstate nepreskúmateľnosť rozhodnutia krajského súdu nesúhlasiac s jeho dôvodmi, poukazujúc na viaceré skutočnosti, že rozhodnutie krajského súdu je neopodstatnené a nezákonné, ktoré bolo potrebné v ďalšom konaní zrušiť.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal, a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy, a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Citované zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (ďalej aj „ústava“) vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dôvody, na základe ktorých je založené.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, je teda aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, či sp. zn. III. ÚS 60/04 – www.concourt.sk). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgídias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

Európsky súd pre ľudské práva, ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko*, oba z 9. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B).

Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. III. ÚS 209/04, sp. zn. IV. ÚS 112/05, sp. zn. I. ÚS 380/08, sp. zn. III. ÚS 172/2010, či sp. zn. II. ÚS 537/2010 – www.concourt.sk).

Podľa § 47 zákona č. 73/1998 Z.z. služobná disciplína policajtov spočíva v dôslednom plnení povinností ustanovených ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prísahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených.

Preto, ak krajský súd dospel k právnomu záveru nie totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu došlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobkyne, tento jeho názor považoval aj odvolací súd z dôvodov uvedených vyššie, za správny. Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu, neboli v odvolacom konaní zistené.

Z ustanovenia § 243 ods. 3 zákona č. 73 /1998 Z.z. vyplýva, že odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu a ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené nedostatky odstráni.

Je nesporné, že žalovaný v predmetnej veci v odvolacom konaní doplnil dokazovanie, a to vyjadreniami mjr. M. P. a npor. P. B., ako i kamerovým záznamom. Zo znenia uvedeného ustanovenia sa potom javí i postup odvolacieho orgánu ako nevyhnutný, keď považoval za potrebné a nevyhnutné doterajšie konanie doplniť o dôkazy nové. Tieto ďalšie dôkazy žalovaný vykonal sám a bez toho, aby odôvodnil, prečo je to nevyhnutné. Žalovaný navyše žalobkyňu ním vykonanými dôkazmi v odvolacom konaní neoboznámil a nedal jej ani príležitosť vyjadriť sa k týmto novo vykonaným dôkazom tvrdiac, že takúto povinnosť odvolací správny orgán nemá a tiež, že žalobkyňa nežiadala o nahliadnutie do spisu.

Ak odvolací správny orgán účastníčku konania ním novo vykonanými dôkazmi, ktoré zabezpečil v štádiu odvolacieho konania neoboznámil a nedal jej ani príležitosť vyjadriť sa k takto novo vykonaným dôkazom, tvrdiac, že takúto povinnosť nemá a že účastníčka konania o nahliadnutie do administratívneho spisu nežiadala, porušil potom svojim postupom právo na spravodlivý proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru, ktorého podstatou je garancia zachovania právnych požiadaviek v priebehu konania i pred orgánmi verejnej moci, a to predovšetkým, keď novo vykonané dôkazy vyhodnotil v neprospech účastníčky konania.

Atribúty spravodlivého procesu, ktoré by nebolo možné i z objektívnych dôvodov zaručiť v správnom konaní (hlavne neustrannosť a nezávislosť rozhodujúceho orgánu), musia byť v plnej miere zabezpečené v konaní, v ktorom je rozhodnutie správneho orgánu preskúmané súdom, a to obzvlášť v prípadoch, kedy orgán verejnej moci formalistickým postupom vrchnostensky zasahuje do procesných práv účastníka konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky za danej skutkovej a právnej situácie v posudzovanej veci považuje za potrebné konštatovať, že žalobkyňa ako účastníčka konania mala mať príležitosť predložiť i na odvolacom správnom orgáne svoje argumenty bez toho, aby bola znevýhodnená, a to zvlášť v procesnej situácii, keď žalovaný správny orgán doplnil v priebehu odvolacieho konania dokazovanie novými dôkazmi, s ktorými žalobkyňa neoboznámil a ktoré navyiac vyhodnotil ako dôkazy svedčiace v jej neprospech.

Za danej situácie je zvlášť žiaduce, aby správny súd pri rešpektovaní zásady rovnosti zbraní na túto zásadu prihliadol v preskúmvacom konaní a v rámci nej zvažil, či táto procesnoprávna záruka bola rešpektovaná i v procesných postupoch pred orgánmi verejnej správy. Pokiaľ sa tak nestalo, je nevyhnutné, aby takto procesne poškodený účastník konania našiel plnú ochranu v súdnom konaní, v ktorom odvolací správny orgán vystupuje ako procesná strana s rovnakými procesnými právami a povinnosťami ako účastník konania, ktorý sa domáha súdnej ochrany.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalovaného a tieto i správne vyhodnotil.

Najvyšší súd SR ako súd odvolací vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku, potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

107.

ROZHODNUTIE

I. Výsledky operatívno-pátracej činnosti môžu obsahovať informácie o formách práce kriminálnej polície a o vyšetrovaní a ich zverejnenie by mohlo mať vplyv na činnosť polície. V takomto prípade existuje potom legitímny záujem na odopretí poskytnutia informácií.

II. Nie je vhodné, aby boli zverejnené informácie o činnosti orgánov činných v trestnom konaní, či iných pracovníkov Policajného zboru SR, a to aj v tých prípadoch, ak nebolo začaté trestné konanie, ak by tým boli ohrozené práva tretích osôb alebo schopnosť orgánov činných v trestnom konaní predchádzať trestnej činnosti, vyhľadávať alebo odhaľovať trestnú činnosť, stíhať trestné činy alebo zabezpečovať bezpečnosť Slovenskej republiky. Utajovanosť operatívno-pátracej činnosti má slúžiť aj na zamedzenie úniku informácií z Policajného zboru Slovenskej republiky.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. apríla 2015, sp. zn. 3 SŽi 16/2014)

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v B. podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 30.05.2012, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie Ministerstva vnútra SR, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite zo dňa 26.03.2012. Týmto prvostupňovým správnym rozhodnutím nebolo vyhovené žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácií v zmysle zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 211/2000 Z.z.“), konkrétne žiadosti o sprístupnenie písomnosti s názvom „Vyhodnotenie bez podnetu na trestné stíhanie, sp.zn. Č.p. PPZ-106-14/PPK-Z-OPC-2009“.

Krajský súd v odôvodnení uviedol, že požadovaný materiál je výsledkom operatívno-pátracej činnosti vykonávanej kriminálnou políciou a obsahuje operatívne informácie, ktoré sa v súčasnosti preverujú ešte v hlbšej miere z dôvodu ich náležitého vyhodnotenia, posúdenia orgánom činným v trestnom konaní a prípadného rozhodnutia o začatí trestného stíhania. V operatívnej činnosti sa teda kontinuálne pokračuje. Operatívna činnosť je zameraná na získavanie operatívnych poznatkov ešte pred začatím vyšetrovania s predpokladom, že v budúcnosti budú tieto využité ako podnet na začatie trestného stíhania, resp. môžu byť získané aj počas trestného konania a ich sprístupnením by mohlo dôjsť k sťaženiu resp. k zmareniu pri odhaľovaní trestnej činnosti. Takéto záznamy z operatívnej činnosti tvoria podklady orgánov činných v trestnom konaní. Nezverejnenie kópie požadovaných informácií s názvom „Vyhodnotenie bez podnetu na trestné stíhanie“, ktorý mal byť vyhotovený operatívnym pracovníkom ÚBPK, odboru boja proti korupcii – Západ (T.) dňa 21.01.2010 nepredstavuje negatívny zásah do práva žalobcu na informácie, pretože zodpovedá zákonným obmedzeniam uvedeným v ustanovení § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z.z. Ich súvis s rozhodovacou činnosťou orgánu činného v trestnom konaní je evidentný a súd prvého stupňa sa stotožnil s názorom žalovaného, že je nežiaduce, aby verejnosť mala prehľad o konkrétnych predmetoch záujmu kriminálnej polície, čo je základný dôvod, pre ktorý je na požadovanú informáciu možné použiť zákonnú výnimku. Podľa krajského súdu ani tvrdenie žalobcu, že požadovaný materiál, resp. jeho časti sa šíria verejnosťou a že niektorí politici z neho citujú, a preto zanikla jeho utajovaná povaha, nemá za následok povinnosť žalovaného zverejniť požadovaný materiál. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že informácie, ktoré sa šíria verejnosťou, sú totožné s požadovaným materiálom.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v B., č.k. 1S/190/2012-67 zo dňa 12.12.2013 zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zo dňa 30.05.2012 a prvostupňové rozhodnutie zo dňa 26.03.2012 zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie, eventuálne, aby napadnutý prvostupňový rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania. V dôvodoch odvolania uviedol, že dňa 21.03.2012 požiadal žiadosťou podľa zákona č. 211/2000 Z.z. Úrad boja proti korupcii Prezídia Policajného zboru Ministerstva vnútra SR o sprístupnenie materiálu s názvom „Vyhodnotenie bez podnetu na trestné stíhanie“, ktorý mal byť vyhotovený operatívnym pracovníkom ÚBPK, odboru boja proti korupcii – Západ (T.), dňa 21.01.2010 (ďalej len „požadované informácie“ alebo „materiál“). Tak prvostupňovým, ako aj druhostupňovým správnym rozhodnutím nebolo jeho žiadosti o sprístupnenie informácií vyhovené.

Žalobca namietal, že po nahliadnutí do súdneho spisu dňa 30.01.2014 v predmetnej veci zistil, že súdny spis a ani pripojený spis správnych orgánov neobsahoval rovnopis, či kópiu požadovaného materiálu a súčasne z dokumentov dostupných v súdnom spise nevyplýva, že by bol prvostupňový súd akýmkoľvek iným spôsobom oboznámený s obsahom predmetného materiálu. Prvostupňový súd teda nikdy neskúmal obsah predmetného

materiálu, no napriek tejto skutočnosti dospel k záverom, že obsahuje operatívno-pátracie informácie, konkrétne mená operatívnych pracovníkov a pod. Súd prvého stupňa si bez skúmania spisového materiálu osvojil tvrdenia žalovaného. Nesprávne je aj tvrdenie súdu, že medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že predmetný materiál je výsledkom operatívno-pátracej činnosti a obsahuje operatívne informácie. Keďže sa žalobca domáha sprístupnenia predmetného materiálu, je zjavné, že ním nedisponuje a pri formulovaní podanej žiadosti vychádzal z verejne dostupných zdrojov vyjadrujúcich sa k nemu, podľa ktorých by predmetný materiál mal byť výsledkom operatívno-pátracej činnosti a mal by obsahovať operatívne informácie. Žalobca v čase podania žiadosti nepoznal obsah materiálu, ale ani nevedel, či širokou verejnosťou spomínaný materiál vôbec existuje. Keďže žalobca obsah materiálu nikdy nepoznal, je nepravdivé tvrdenie, že skutočnosť o pôvode a obsahu materiálu nebola medzi účastníkmi sporná. Žalobca nikdy netvrdil, že materiál je výsledkom operatívno-pátracej činnosti, obsahuje operatívne informácie a mená operatívnych pracovníkov, ale len, že predmetný materiál podľa verejne dostupných informácií by mal mať uvedený pôvod a obsah. Súd prvého stupňa považoval za nespornú aj okolnosť, že v operatívnej činnosti sa kontinuálne pokračuje, avšak žalobca uvedené ani nikdy netvrdil a súd prvého stupňa ani neskúmal, či sa v predmetnej operatívnej činnosti pokračuje alebo nie, ale si len osvojil skutkové tvrdenie žalovaného. Podľa názoru žalobcu prvostupňový súd neskúmaním obsahu materiálu a úplným osvojením si tvrdení len jedného z účastníkov konania nedostatočne zistil skutkový stav a odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom.

Z nahliadnutia do súdneho spisu obsahujúceho aj administratívny spis správnych orgánov žalobca zistil, že správne orgány predložili neúplný spis. Administratívny spis neobsahoval ani samotný požadovaný materiál a neobsahoval ani akékoľvek informácie a dokumenty týkajúce sa činnosti rozkladovej komisie v súvislosti s podaným rozkladom žalobcu. Vo vzťahu k činnosti rozkladovej komisie by mal administratívny spis minimálne obsahovať zápisnicu z hlasovania rozkladovej komisie a listinu prítomných. Tento spis nebol ani riadne zažurnalizovaný a pozostával len z voľne uložených, číselne nezoradených listín, a preto tu existujú nejasnosti a pochybnosti o postupnosti jednotlivých procesných úkonov, úplnosti spisu a pod.

Požadovaný materiál bol podľa zverejnených informácií výsledkom operatívno-pátracej činnosti pracovníka ÚBPK, ktorý pri tejto činnosti postupoval podľa § 38a a nasl. zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 171/1993 Z.z.“). Pri uskutočňovaní operatívno-pátracej činnosti je nutné rozlišovať, či sa táto činnosť vykonáva podľa zákona č. 171/1993 Z.z. alebo sa uskutočňuje v prebiehajúcom trestnom konaní podľa Trestného poriadku. V prejednávacom prípade operatívno-pátracia činnosť mala byť vykonávaná mimo trestného konania, a preto pracovník ÚBPK pri tejto činnosti nemohol mať postavenie orgánu činného v trestnom konaní, keďže takéto konanie neprebiehalo. Trestný poriadok explicitne stanovuje, že orgánom činným v trestnom konaní je len policajt, ktorý spadá pod jednu z definícií uvedených v § 10 ods. 8 až 10 Trestného poriadku. Materiál však mal byť vypracovaný pracovníkom, ktorý nespĺňal ani jednu z týchto definícií, uskutočňoval operatívno-pátraciu činnosť mimo trestného konania, a preto nemohol mať postavenie orgánu činného v trestnom konaní. Uskutočňovanie operatívno-pátracej činnosti podľa zákona č. 171/1993 Z.z. je činnosťou zjavne odlišnou od činnosti predpokladanej v § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z.z., t.j. „rozhodovacej činnosti“ orgánov činných v trestnom konaní. Pod pojmom rozhodovacia činnosť súdov alebo orgánov činných v trestnom konaní možno rozumieť konanie a rozhodovanie súdu a orgánu činného v trestnom konaní v konkrétnej právnej veci, t.j. od začatia konania, cez jednotlivé procesné úkony, procesné čiastkové rozhodnutia až po rozhodnutie vo veci samej (rozsudok Najvyššieho súdu SR, ďalej len „najvyšší súd“ sp.zn. 5SŽi/1/2011 zo dňa 15.12.2011). Predmetom operatívno-pátracej činnosti malo byť preverovanie viacerých navzájom nesúvisiacich informácií týkajúcich sa rozdielnych osôb, pričom tieto osoby nemohli mať postavenie účastníkov konania, a preto nemožno túto činnosť označiť ako činnosť v konkrétnej právnej veci. Taktiež výsledkom operatívno-pátracej činnosti malo byť vypracovanie materiálu bez podnetu na začatie trestného stíhania a nie rozhodnutie vo veci samej, prípadne iné rozhodnutie predpokladané Trestným poriadkom. Existencia rozhodovacej činnosti súdu alebo orgánu činného v trestnom konaní predstavuje základný a nevyhnutný predpoklad postupu podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z.z. Podľa žalobcu tak neexistovali dôvody na nesprístupnenie požadovaných informácií, pretože činnosť, ktorej výsledkom bolo vypracovanie materiálu nebola uskutočňovaná orgánom činným v trestnom konaní, nebola vykonávaná v trestnom konaní a táto činnosť nebola rozhodovacou činnosťou.

Žalobca uviedol, že operatívne informácie nespádajú pod informácie v zmysle § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z.z. Súd prvého stupňa si bez dokazovania v celom rozsahu osvojil skutkové tvrdenia žalovaného o tom, že materiál je výsledkom operatívno-pátracej činnosti a obsahuje operatívne informácie, ktoré sa v súčasnosti ešte hlbšie preverujú z dôvodu ich náležitého vyhodnotenia. V zmysle § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z.z. sa nesprístupňujú informácie, ktoré sa týkajú rozhodovacej činnosti orgánu činného v trestnom konaní. Z gramatického výkladu predmetného ustanovenia vyplýva, že ide len o informácie, ktoré sa reálne týkajú rozhodovacej činnosti orgánu činného v trestnom konaní, t.j. nejde o informácie, ktoré by sa mohli

potenciálne týkať rozhodovacej činnosti orgánu činného v trestnom konaní. Takýto rozširujúci výklad, ktorý aplikoval súd prvého stupňa je v rozpore s podstatou a účelom zákona č. 211/2000 Z.z., keďže by sa pod zákonné výnimky sprístupnenia mohli subsumovať akékoľvek informácie s odôvodnením, že hoci v súčasnosti nespádajú pod výnimku sprístupnenia, v budúcnosti by mohli. Podľa názoru žalobcu, ak sa aj predmetný materiál stal súčasťou vyšetrovacieho spisu orgánu činného v trestnom konaní, neexistujú dôvody na jeho nesprístupnenie, lebo povinná osoba nemôže odmietnuť sprístupnenie informácií z dôvodu, že sa stali predmetom súdneho konania a že sa tak stali zároveň súčasťou súdneho spisu. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na postup žalovaného v analogických prípadoch, keď žalovaný sprístupnil žalobcovi informácie týkajúce sa prebiehajúceho trestného konania, konkrétne mu sprístupnil informáciu o tom, že určitý anonymný dokument bol postúpený konkrétnym orgánom činným v trestnom konaní, že ide o trestné oznámenie a potvrdil aj obsah daného trestného oznámenia, na ktorého podklade bolo začaté trestné stíhanie, pričom žalovaný sprístupnil aj konkrétne čísla vyšetrovacích spisov. Ak je teda možné sprístupniť aj niektoré informácie týkajúce sa rozhodovacej činnosti orgánu činného v trestnom konaní, t.j. také informácie, ktoré neohrozia prebiehajúcu rozhodovaciu činnosť, o to viac nemôžu byť dôvody pre nesprístupnenie požadovaného materiálu.

Žalobca v žiadosti o poskytnutie informácií, rozklade, ako aj žalobe preukázal existenciu viacerých verejne dostupných zdrojov, ktoré na predmetný materiál odkazujú a z neho aj citujú. V tejto súvislosti žalobca poukázal na niektoré články a internetové stránky, ktoré sa týkajú predmetného materiálu. Súd prvého stupňa sa stotožnil s názorom správnych orgánov, že materiál spadá do „sféry policajných činností“, ktoré sami osebe majú neverejnú a utajovanú povahu, pričom sprístupnením týchto informácií by tieto činnosti stratili opodstatnenie a význam. Žalobca však v správnom ako aj súdnom konaní preukázal existenciu viacerých verejne dostupných zdrojov, ktoré odkazujú na materiál a citujú z neho. V prípade, ak by aj sprístupňovanie materiálu z dôvodu jeho neverejnej a utajovanej povahy bolo explicitne zakázané právnymi predpismi, tak by za súčasnej situácie nemal tento zákaz žiaden význam, keďže predmetný materiál sa voľne šíri naprieč verejnosťou, z čoho vyplýva, že neverejná povaha materiálu zanikla a s tým zanikli aj dôvody na jeho nesprístupnenie (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva, ďalej len „ESLP“ vo veci Sunday Times proti Spojenému kráľovstvu č. 2 zo dňa 26.11.1991, sťažnosť č. 13166/87, v ktorom ESLP uviedol, že záujem na ochrane informácií pôvodne predstavujúcich utajované skutočnosti britskej tajnej služby zanikol, a to v dôsledku skutočnosti, že sa tieto informácie stali verejne známymi a voľne sa šíri; rozsudok ESLP vo veci Observer a Guardian proti Spojenému Kráľovstvu zo dňa 26.11.1991, sťažnosť č. 13585/88). Žalobca objektívne nemohol preukázať, že informácie, ktoré sa šíria na verejnosti sú totožné s materiálom, pretože ním nedisponuje. Súd prvého stupňa tak žalobcu zaťažil nemožným dôkazným bremenom, ktoré objektívne nemôže uniesť, pričom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 22Cdo/883/2010 zo dňa 16.12.2011. Materiál bol v žiadosti o sprístupnenie informácií presne identifikovaný a správne orgány nikdy netvrdili, že žalobcom požadovaný materiál predstavuje iný materiál, ako ten, o ktorom sa šíria na verejnosti informácie, eventuálne, že materiál neexistuje. Žalovaný pritom aj explicitne potvrdil, keď v stanovisku zo dňa 04.09.2012 uviedol, že tento materiál v úplnosti predstavuje žalobcom požadovanú informáciu. Totožnosť informácií zverejnených o materiáli so samotným materiálom bol povinný skúmať súd, a nie žalobca, ktorý z objektívnych dôvodov uvedené preukázať nemôže. Žalobca tiež uviedol, že samotná zákonná definícia operatívno-pátracej činnosti (§ 38a zákona č. 171/1993 Z.z.) pripúšťa, že nie každá operatívno-pátracia činnosť („spravidla“) je neverejnou činnosťou. Súd prvého stupňa však nikdy neskúmal obsah materiálu, a preto nie je možné zistiť, či materiál obsahoval informácie, ktoré by boli utajeného alebo neverejného charakteru. Žalobca uviedol, že ak by aj materiál bol neverejnej povahy, tak by ho nebolo možné nesprístupniť, pretože zákon č. 211/2000 Z.z. neobsahuje zákonný dôvod nesprístupňovania operatívnych informácií (nesprístupniť možno len informácie, na ktoré sa vzťahujú presne zadané obmedzenia uvedené v zákone č. 211/2000 Z.z.) a materiál s ohľadom na jeho šírenie verejnosťou nepochybne nepredstavuje ani utajovanú skutočnosť.

Žalobca uviedol, že ak aj materiál obsahuje mená operatívnych pracovníkov, tieto údaje mohli správne orgány vylúčiť a materiál žalobcovi sprístupniť bez nich. Rozsah obmedzení základných práv a slobôd je potrebné vykladať reštriktívne a žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozsudok najvyššieho súdu sp.zn. 5SŽi/1/2011 zo dňa 15.12.2011. Ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z.z. bolo začlenené do predmetného zákona v záujme zabezpečenia objektivity a nestrannosti priebehu rozhodovacej činnosti a ochrany práv účastníkov konania. Orgán aplikujúci právo je povinný pri nesprístupnení informácií s poukazom na § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z.z. nielen preukázať, že požadovaná informácia sa týka rozhodovacej činnosti orgánu činného v trestnom konaní (formálna podmienka nesprístupnenia), ale aj to, že jej sprístupnením by došlo k negatívnej zásahu do rozhodovacej činnosti, vyšetrovania orgánu činného v trestnom konaní alebo práv účastníkov daného konania (materiálna podmienka nesprístupnenia). Ak súčasne nie sú splnené formálne a materiálne podmienky nesprístupnenia informácie, tak je nutné predmetnú informáciu sprístupniť. Žalobca tiež uviedol, že je neprípustný taký výklad, ktorý neumožňuje sprístupniť informácie získavané podľa zákona č.

171/1993 Z.z., ktoré nemajú znaky rozhodovacej činnosti s poukazom, že tieto informácie možno subsumovať pod rozhodovaciu činnosť.

Žalobca tiež poukázal na to, že súd prvého stupňa aplikoval právny predpis (§ 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z.z.) v nesprávnom časovom znení, keď aplikoval na predmetný prípad neúčinnú právnu normu. Právna úprava, ktorú použil súd prvého stupňa bola účinná do 31.12.2011 a žalobca v odvolaní odcitoval predmetné ustanovenie v znení účinnom od 01.01.2012.

Na záver žalobca uviedol, že činnosť, ktorej výsledkom bolo vypracovanie materiálu nebola uskutočňovaná orgánom činným v trestnom konaní, nebola vykonávaná v trestnom konaní a nepredstavovala rozhodovaciu činnosť. Tieto skutočnosti boli výslovne potvrdené aj samotným žalovaným v podanom vyjadrení.

Žalobca uviedol, že odôvodnenie administratívnych rozhodnutí vôbec neobsahuje identifikáciu konkrétneho orgánu činného v trestnom konaní, identifikáciu konkrétnej rozhodovacej činnosti uskutočňovanej orgánmi činnými v trestnom konaní a ani zdôvodnenie, ako môže sprístupnenie materiálu sťažiť/zmariť túto rozhodovaciu činnosť alebo zasiahnuť do práv účastníkov tejto rozhodovacej činnosti. Podľa názoru žalobcu sa súd prvého stupňa s touto námietkou v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne nevysporiadal. Keďže ani podľa názoru súdu prvého stupňa nebolo možné žalobcovi predmetný materiál sprístupniť, avšak neoznačil konkrétny orgán činný v trestnom konaní a ani konkrétnu trestnú vec, tak je nepreskúmateľnosťou pre nedostatok dôvodov zaťažený aj samotný rozsudok súdu prvého stupňa. Podľa názoru žalobcu bol prvostupňový súd povinný v odôvodnení rozsudku taktiež uviesť, prečo by sprístupnenie materiálu žalobcovi mohlo ohroziť alebo sťažiť konkrétnu rozhodovaciu činnosť orgánu činného v trestnom konaní.

Záverom ešte žalobca poukázal na to, že na čl. 34 až 36 súdneho spisu sa nachádza stanovisko žalovaného zo dňa 04.09.2012 k podanej žalobe. Predmetné stanovisko žalobcovi nebolo nikdy doručené a ani dané na vedomie pričom obsahuje viaceré informácie významné pre toto konanie. V zmysle judikatúry najvyššieho súdu „*právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces.*“ Nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasť práva na spravodlivý proces. Poukázal aj na rozhodnutie ESELP z 27.04.2010 v prípade Hudáková proti Slovenskej republike a rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 4Cdo/76/2012 zo dňa 26.04.2012, 4Cdo/141/2010 zo dňa 21.10.2010.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu žalobcu nevyjadril. Odvolanie mu bolo doručené dňa 18.02.2014.

Z o d ô v o d n e n i a :

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia zverejnené najmenej 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Predmetom odvolacieho konania v prejednávanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 30.05.2012, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie Ministerstva vnútra SR, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite č. KM-408-003/SI-2012 zo dňa 26.03.2012. Týmto prvostupňovým správny rozhodnutím nebolo vyhovené žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácií v zmysle zákona č. 211/2000 Z.z., konkrétne o sprístupnenie písomnosti s názvom „Vyhodnotenie bez podnetu na trestné stíhanie, sp.zn. Č.p. PPZ-106-14/BPK-Z-OPC-2009“.

Z obsahu administratívneho spisu senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zistil, že dňa 21.03.2012 požiadal žalobca o poskytnutie informácií. V podanej žiadosti uviedol: „*Dňa 13.01.2012 bol na blogu Jozefa Šátka zverejnený článok pod názvom „Gorila ako King-Kong II“. V tomto článku, okrem iného, jeho autor spomína materiál s názvom „Vyhodnotenie bez podnetu na trestné stíhanie, ktorý mal byť vyhotovený operatívnym pracovníkom ÚBPK Odboru boja proti korupcii – Západ (T.) dňa 21.01.2010 pod č. p. PPZ-106-14/BPK-Z-OPC-2009 a mal sa týkať operatívneho preverovania informácií v súvislosti s podozreniami zo spáchania viacerých trestných činov. Autor článku zároveň na svojom blogu nielen informuje o existencii materiálu a jeho obsahu, ale aj cituje niektoré jeho časti (.....) Informácie o existencii materiálu a jeho obsahu*

boli obsiahnuté taktiež v komentári vtedajšieho ministra financií SR I. M. pod názvom „I. M.: O gorile, dôvere a dôveryhodnosti“ zverejnenom dňa 16.01.2012. Minister I.M. taktiež vo svojom komentári viackrát citoval niektoré časti z materiálu. Pre úplnosť uvádzame, že materiál a jeho obsah bol taktiež verejnosti predstavený I. M. v televízii Markiza v relácii „Na telo“ odvysielanej dňa 22.01.2012 a taktiež v televízii STVI v relácii „O päť minút dvanásť“ odvysielanej dňa 05.02.2012. (.....)“

Rozhodnutím Ministerstva vnútra SR, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite č. KM-408-003/SI-2012 zo dňa 26.03.2012 nebolo vyhovené žiadosti žalobcu o sprístupnenie požadovaných informácií, ktoré odôvodnil tým, že obsahuje údaje, ktoré sú súčasťou celého komplexu úkonov úzko súvisiacich s rozhodovacou činnosťou orgánov činných v trestnom konaní. Požadovaná informácia obsahuje aj popis priebehu jednotlivých operatívno-pátracích činností, obsahuje konkrétne mená operatívnych pracovníkov (ktorí nie sú orgánmi činnými v trestnom konaní), samotný charakter a jednotlivé postupy služobnej činnosti, ktoré sú systémom spravidla utajených spravodajských opatrení operatívneho významu a tieto nemajú verejný charakter. Nie je žiaduce, aby boli žiadateľom sprístupňované informácie zo sféry policajných činností, ktoré samé osebe majú neverejnú a utajovanú povahu, čo vyplýva z praxe a tradície policajnej práce. Ak by bola táto činnosť policajných zložiek verejne sprístupniteľná, strácala by tak svoje opodstatnenie a význam. Z toho dôvodu je nutné pridržiavať sa takého výkladu, ktorý subsumuje požadovanú informáciu pod informácie týkajúce sa rozhodovacej činnosti orgánov činných v trestnom konaní. Informácie získané kriminálnou políciou v rámci operatívnej činnosti zameranej na zamedzovanie, odhaľovanie a dokumentovanie trestnej činnosti a zisťovanie jej páchatel'ov sú nepochybne informáciami priamo súvisiacimi s rozhodovacou činnosťou orgánov činných v trestnom konaní. Ministerstvo vnútra SR, ako druhostupňový správny orgán rozhodnutím zamietol rozklad žalobcu a prvostupňové rozhodnutie potvrdil s odôvodnením, že nie je žiaduce, aby boli žiadateľom sprístupňované informácie zo sféry policajných činností, ktoré samé o sebe majú neverejnú a utajovanú povahu. Operatívno-pátracia činnosť policajných zložiek a aj zadokumentované výstupy z nej, ak by boli verejne sprístupnené strácali by svoje opodstatnenie a význam. Z toho dôvodu je potrebné použiť taký výklad, ktorý subsumuje požadovanú informáciu pod informácie týkajúce sa rozhodovacej činnosti orgánov činných v trestnom konaní. Informácie získané kriminálnou políciou v rámci operatívnej činnosti zameranej na zamedzovanie, odhaľovanie a dokumentovanie trestnej činnosti a zisťovanie jej páchatel'ov sú nepochybne informáciami priamo súvisiacimi s rozhodovacou činnosťou orgánov činných v trestnom konaní, a preto existuje zákonný dôvod požadované informácie nesprístupniť.

Podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z.z. povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka rozhodovacej činnosti súdu vrátane medzinárodných súdnych orgánov alebo orgánu činného v trestnom konaní okrem informácie, ktorá sa sprístupňuje podľa osobitného predpisu, rozhodnutia policajta v prípravnom konaní podľa druhej časti druhej hlavy piateho dielu Trestného poriadku a informácie o vznesení obvinenia vrátane opisu skutku, ak ich sprístupnenie nezakazuje zákon alebo ak ich sprístupnenie neohrozuje práva a právom chránené záujmy.

Podľa § 38a ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z. operatívno-pátracia činnosť je systém spravidla utajených, spravodajských opatrení vykonávaných Policajným zborom na účely predchádzania, zamedzovania, odhaľovania a dokumentovania trestnej činnosti a zisťovania jej páchatel'ov, zabezpečovania ochrany určených osôb a strážených objektov, technicky chránených objektov, zabezpečovania a poskytovania ochrany a pomoci ohrozenému svedkovi a chránenému svedkovi, ochrany štátnej hranice a vypátrania osôb a vecí.

Podľa § 39 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z. prostriedkami operatívno-pátracej činnosti sa na účely tohto zákona rozumejú sledovanie osôb a vecí, monitorovanie osôb a dopravných prostriedkov, kontrolovaná dodávka, kriminálne spravodajstvo, používanie krycích dokladov, nástrahová a zabezpečovacia technika a využívanie osôb konajúcich v prospech Policajného zboru, objekty a miesta používané pod legendou a predstieraný prevod vecí.

Podľa § 39 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z.z. Policajný zbor je oprávnený používať prostriedky operatívno-pátracej činnosti pri odhaľovaní úmyselných trestných činov a pri zisťovaní ich páchatel'ov, pri ochrane legalizanta a agenta, pri zabezpečovaní ochrany určených osôb, ochrany strážených objektov, ochrany štátnej hranice a v prípadoch uvedených v § 36 a osobitnom predpise; prostriedky operatívno-pátracej činnosti je Policajný zbor v súvislosti s činnosťou kriminálneho spravodajstva oprávnený používať pri vykonávaní bezpečnostnej previerky podľa osobitného predpisu.

Senát najvyššieho súdu poukazuje na to, že v judikatúre slovenských súdov sa vyvinula právna koncepcia implicitného obmedzenia prístupu k informáciám, ktorú formulovali súdy vo svojich rozhodnutiach. Napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp.zn. III. ÚS 96/2010 zo dňa

09.03.2010, v ktorom je uvedený: „Vo všeobecnej rovine preto ústavný súd uzatvára, že pre obmedzenie základného práva na prístup k informáciám nie sú relevantné len ustanovenia § 8 až § 11 zákona o slobode informácií explicitne vymedzujúce obmedzenia v prístupe k informáciám, ale aj ustanovenia iných zákonných právnych predpisov chrániace práva a slobody iných, bezpečnosť štátu, verejný poriadok, verejné zdravie a mravnosť. Ústavný súd sa tak stotožňuje s názorom sťažovateľa, že zákon o slobode informácií je výrazom zásady „čo nie je tajné, je verejné“, avšak rozsah toho, čo je „tajné“, nemusí nevyhnutne vyplývať len zo zákona o slobode informácií.“

Uvedenú právnu koncepciu možno nájsť aj v ďalších rozhodnutiach najvyššieho súdu napr. sp.zn. 5SŽi/4/2009 zo dňa 21.04.2010: „Riešiac tiež otázku, či podľa zákona o slobode informácií okrem povinného zverejňovania informácií (§ 5 zákona č. 211/2000 Z. z.) možno ich nezverejňovanie zúžiť len na podmienky obmedzenia k ich prístupu podľa § 8 až 13 zákona č. 211/2000 Z. z., Najvyšší súd Slovenskej republiky má zato, že aj extenzívny výklad zákona o slobode informácií má svoje medze a neznamená, že povinné osoby musia zverejňovať úplne všetko. Široko vykladané právo na prístup k informáciám, ako ho prezentuje žalobca, by znamenalo, že akákoľvek tretia osoba, by mala mať právo domáhať sa vydania dokumentov aj z neverejných rokovaní, teda napr. aj z rokovania pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky (§ 4 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov) či neverejných porád senátu súdu a pod. Takýto rozširujúci výklad nezohľadňuje v systematike právneho poriadku charakter neverejnosti zasadnutí vlády s ohľadom na jej činnosť.“

Tento záver najvyššieho súdu prešiel aj následným testom ústavnosti, keď ústavný súd svojím uznesením sp.zn. II. ÚS 514/2010 zo dňa 07.12.2010 podanú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú a rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 5SŽi/4/2009 zo dňa 21.04.2010 potvrdil.

Senát odvolacieho súdu v tejto súvislosti odkazuje aj na ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu napr. sp.zn. 3SŽi/29/2013 zo dňa 11.02.2014, sp.zn. 8SŽi/2/2010 zo dňa 09.12.2010, sp.zn. 6SŽi/8/2012 zo dňa 31.07.2013.

Skutočnosť, že ústavný súd uznal právnu koncepciu, že obmedzenie prístupu k informáciám sa nevzťahuje iba na explicitné prípady zákona o slobodnom prístupe k informáciám, ale aj na zákazy z iných právnych predpisov verejného práva, potvrdzuje súdnu prax, ktorá je v rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu označená ako implicitné obmedzenie prístupu k informáciám, vyplývajúce z iných právnych predpisov. Práve tieto obmedzenia prístupu k informáciám môžu byť spochybňované žalobami nielen laickou verejnosťou, ale aj odbornou verejnosťou, ktorej právne vedomie vychádza z princípov právneho normativizmu a právneho pozitivismu. Je však úlohou vrcholných súdnych inšancií zabezpečiť vnútornú logiku právneho systému tzv. dilatáciami rozhodnutiami. Právna dilatácia je pojem prevzatý z mechaniky a analogicky aplikovaný na právny poriadok. „...Aby fyzikálne a mechanické danosti konkrétneho materiálu alebo konštrukcie s ohľadom na podmienky expozície a zaťaženia nespôsobili neželaný stav. Ich návrhu by sa mala venovať náležitá pozornosť, pretože zväčša predstavujú alebo vytvárajú slabé miesto konštrukcie“. Právny pozitivismus a normativizmus svojimi rigidnými prvkami, ktoré samy o sebe sú pevné, spôsobuje, že vo vzájomnej interakcii vytvárajú slabé miesta právneho poriadku.

Tým, že ústavný súd odmietol sťažnosť žalobcu proti rozsudku najvyššieho súdu, nepriamo potvrdil správnosť právneho názoru najvyššieho súdu, ktorý ústavný súd nepovažuje za arbitrárny a nepociťuje potrebu do neho vstúpiť vlastnými právnymi úvahami. Ústavný súd potvrdil, že medze práva na informácie sú určované aj princípom dobrej verejnej správy. Implicitné obmedzenie prístupu k informáciám môže vyplývať i zo zachovania princípu dobrej verejnej správy. (Rumana, I., Šingliarová, I.: Judikatúra vo veciach slobodného prístupu k informáciám, prvé vydanie, Bratislava, Wolters Kluwer, 2014, s. 34).

Zákon o slobodnom prístupe k informáciám je založený na princípe generálnej klauzuly s negatívnou enumeráciou, čo znamená, že povinné osoby sprístupňujú všetky informácie, okrem tých, u ktorých to zákon zakazuje. Zákaz však nemusí byť explicitne stanovený priamo zákonom o slobodnom prístupe k informáciám, ale môže vyplývať i z iných právnych predpisov verejného práva. V tomto prípade vláda, ktorá pripravuje návrhy zákonov, bola konfrontovaná s tým, že „žiadateľ o informáciu iba chcel, aby vláda doslovne dodržala text zákona.“ Ide teda o ten prístup, ktorý mnohokrát aplikujú pracovníci orgánov štátnej správy voči účastníkom konania. Postup striktnie spôsobom a v rozsahu zákona. Takýto izolovaný prístup k výkladu a aplikácii zákona nie je možný, pretože zákony pôsobia v systéme právneho poriadku, kde sa navzájom obmedzujú a dopĺňajú. Úlohou správneho súdnictva je preskúmavanie zákonnosti, t. j. aplikácie a výkladu v systéme právneho poriadku. Z tohto dôvodu bola súdmi deklarovaná koncepcia implicitného obmedzenia prístupu k informáciám, ktoré obmedzenie vyplýva aj z iných právnych predpisov, o ktorom žiadateľ poznajúc iba text zákona o slobodnom

prístupe k informáciám nemusí vedieť. Orgány štátnej správy a správne súdy však tieto implicitné zákazy musia poznať. Pretože od nich sa už vyžaduje právne myslenie v systéme práva. Keď je určité konanie neverejné, je odporujúce elementárnej logike, aby údaje z tohto konania mohli byť sprístupňované cez zákon o slobodnom prístupe k informáciám. Pri takomto výklade by porada a hlasovanie senátu v súdnych veciach boli verejne prístupné, keďže zákon o slobodnom prístupe k informáciám to výslovne nezakazuje. (Rumana, I., Šingliarová, I.: *Judikatúra vo veciach slobodného prístupu k informáciám*, prvé vydanie, Bratislava, Wolters Kluwer, 2014, s. 60).

Pri posúdení sprístupnenia informácií povinnou osobou nie je možné zákon č. 211/2000 Z.z. aplikovať ako izolovaný právny predpis, ale je potrebné aj vyhodnotiť, či sa sprístupnením informácie neohrozí iný záujem štátu. Takýto implicitný zákaz nesprístupnenia informácie musí byť povinnou osobou dostatočne a zrozumiteľne odôvodnený. Vyzradením informácií získaných operatívno-pátracou činnosťou by mohlo dôjsť k ohrozeniu bezpečnosti a záujmov štátu. Legitímny dôvod obmedzenia prístupu k informáciám je ochrana dôležitých záujmov štátu, a preto povinné osoby pri sprístupňovaní informácií musia zvážiť dôvod neposkytnutia informácie, ktorý spočíva v záujme štátu na tom, aby poskytnuté informácie neohrozili objasnenie skutočností dôležitých pre trestné konanie a aby ani nebola porušená prezumpcia neviny. Povinné osoby v takýchto prípadoch musia v rámci správnej úvahy zvážiť, či by poskytnutím informácií mohol byť zmarený účel trestného konania a či by nebolo ohrozené objasnenie skutočností dôležitých pre trestné konanie.

Výsledky operatívno-pátracej činnosti môžu obsahovať informácie o formách práce kriminálnej polície a o vyšetrovaní a ich zverejnenie by mohlo mať vplyv na činnosť polície. Z uvedených dôvodov senát odvolacieho súdu v prejednávanej veci videl legitímny záujem na odoprení poskytnutia informácií. Nie je vhodné, aby boli zverejnené informácie o činnosti orgánov činných v trestnom konaní, či iných pracovníkov Policajného zboru SR, a to aj v tých prípadoch, ak nebolo začaté trestné konanie, ak by tým boli ohrozené práva tretích osôb alebo schopnosť orgánov činných v trestnom konaní predchádzať trestnej činnosti, vyhľadávať alebo odhaľovať trestnú činnosť, stíhať trestné činy alebo zabezpečovať bezpečnosť Slovenskej republiky. Utajovanosť operatívno-pátracej činnosti má slúžiť aj na zamedzenie úniku informácií z Policajného zboru Slovenskej republiky.

Podľa ustálenej súdnej praxe je povinnosťou žalovaného predložiť súdu kompletný, zažurnalizovaný administratívny spis, na základe ktorého súd môže posúdiť postup správneho orgánu a všetky podklady rozhodujúce pre vydanie rozhodnutia. Spis má tvoriť zväzok listín a listiny sa v ňom nesmú nachádzať osobitne bez toho, aby boli jednotlivé listiny administratívnym orgánom zažurnalizované a zviazané. V prejednávanej veci predložený administratívny spis tieto podmienky síce nespĺňal, avšak vzhľadom aj na dĺžku celého konania, nepovažoval senát odvolacieho súdu túto vadu za takého charakteru, ktorá by spôsobovala nezákonnosť rozhodnutia a pre ktorú by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušiť. O takýto prípad absolútne nejde. Senát najvyššieho súdu však upozorňuje žalovaného, že pri predkladaní administratívneho spisu je potrebné, aby túto ustálenú súdnu prax rešpektoval, pretože úplný, žurnalizovaný a originálny spisový materiál vo veci zlepšuje procesné podmienky pre efektívne vedenie súdneho preskúmvacieho konania.

Je logické, že žalobca nemohol preukázať, že informácie, ktoré sa šíria verejnosťou sú totožné s požadovaným materiálom, keďže požadovaným materiálom nedisponoval. Dôkazné bremeno v niektorých prípadoch nie je možné objektívne splniť, avšak žalobca ani v správnom ani v súdnom konaní nepredložil kompletný materiál, ktorý sa šíri verejnosťou, ale priložil len kópie článkov Jozef Šáteka s názvom „*Gorila ako King-Kong II.*“ zo dňa 13.01.2012, Ivana Mikloša s názvom „*O gorile, dôvere a dôveryhodnosti*“ zo dňa 16.01.2012 a Thomasa Nicholsona s názvom „*Odhodlanie je možno jediné, čo nechýba vyšetrovateľom Gorily*“ zo dňa 25.03.2012. Z uvedených článkov však nie je možné zistiť, či je verejnosti prístupný celý požadovaný materiál, a teda ani prípadný originál materiálu nebolo v tomto prípade možné porovnať, a tak nie je možné vychádzať ani zo záverov rozsudku ESLP vo veci Sunday Times proti Spojenému kráľovstvu č. 2 zo dňa 26.11.1991, sťažnosť č. 13166/87, a teda, že záujem na ochrane informácií pôvodne predstavujúcich utajované skutočnosti zanikol v dôsledku toho, že sa tieto informácie stali verejne známymi a voľne sa šírili. V tomto prípade bolo úlohou správnych orgánov v rámci správnej úvahy posúdiť, či materiál, ktorý sa šíri verejnosťou, je totožný s požadovaným materiálom a či ho je z toho dôvodu možné sprístupniť žalobcovi alebo nie.

K námietke žalobcu, týkajúcej sa nedoručenia stanoviska žalovaného zo dňa 04.09.2012 k podanej žalobe, senát odvolacieho súdu uvádza, že súd prvého stupňa v tomto pochybil, keď nedoručil predmetné podanie druhej strane, a preto by mal súd prvého stupňa doručovať všetky podané písomnosti aj ďalším účastníkom súdneho konania, avšak senát odvolacieho súdu nevyhodnotil toto procesné pochybenie súdu, ako skutočnosť, ktorá by zakladala dôvod na zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa a vrátenia veci na ďalšie konanie. Táto skutočnosť nemá a logicky v súlade s koncentračnou zásadou ani nemôže mať vplyv na zákonnosť

rozhodnutia správneho orgánu. Vidieť, že žalobca dôsledne nerozlišuje medzi procesnými úkonmi týkajúcimi sa vecí občianskoprávných a na strane druhej procesných úkonov týkajúcich sa vecí agendy správneho súdnictva. Tieto dva odlišné procesné systémy je potrebné vidieť aj v úplne inom ústavnoprávnom výklade práva. Správne súdnictvo je založené na inom princípe ako všeobecné súdnictvo, a teda že v dvojmesačnej lehote na podanie žaloby sa striktno uplatňuje koncentračná zásada na vyjadrenie všetkých žalobných dôvodov. Po uplynutí tejto dvojmesačnej lehoty už správny súd neprihliada na prípadné rozšírenie dôvodov, pretože ide o podanie urobené po lehote stanovenej zákonom (§ 250h ods. 1 O.s.p.). Taktiež ani nesprávnu citáciu ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z.z. nepovažoval senát odvolacieho súdu za také pochybenie, ktoré malo a mohlo mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

Vzhľadom na uvedené, senát najvyššieho súdu rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/190/2012-67 zo dňa 12.12.2013 potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nemal v odvolacom konaní úspech, nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

108. ROZHODNUTIE

Inštitút priameho rokovacieho konania v oblasti vereného obstarávania svojím procesným postupom zvyšuje predovšetkým transparentnosť zadávacieho procesu ako celku zo strany verejného obstarávateľa, a preto je potrebné ho chápať ako výnimočný inštitút vo vzťahu k iným postupom aplikujúcim sa vo verejnom obstarávaní v zmysle zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Preukázanie existencie zákonných dôvodov na aplikáciu tohto výnimočného inštitútu spočíva na verejnom obstarávateľovi, ktorý sa rozhodne aplikovať inštitút priameho rokovacieho konania. Navyše, verejný obstarávateľ musí preukázať, že existujú zákonné podmienky na použitie tohto inštitútu už vo vzťahu k Úradu pre verejné obstarávanie, a to v príslušnom oznámení verejného obstarávateľa, ktorým informuje Úrad o príslušnom zámere.

Zákonné dôvody na použitie inštitútu priameho rokovacieho konania musia existovať už v čase, keď sa verejný obstarávateľ rozhodne pre realizáciu tohto výnimočného inštitútu. Ak by sa totiž preukázalo, že verejný obstarávateľ postupoval pri použití tohto inštitútu v rozpore so zákonom o verejnom obstarávaní, dopustil by sa svojím konaním správneho deliktu a za také konanie by mu Úrad mohol uložiť finančnú pokutu vo výške 5% zmluvnej ceny.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. júna 2013, sp.zn. 2 Sžf 37/2012)

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v B. zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného zo dňa 9. februára 2009, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zo dňa 4. novembra 2008, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 17 592,77 € podľa § 149 ods. 1 písm. a/ zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní (ďalej len „zákon o verejnom obstarávaní“), za uzavretie zmluvy na predmet zákazky „Terénne vozidlo“ postupom verejného obstarávania - rokovacie konanie bez zverejnenia bez splnenia podmienok pre jeho použitie.

Krajský súd takto rozhodol, keď dospel k záveru, že správne orgány riadne zistili skutkový stav a vyvodili z neho správne právne závery. Poukázal na to, že rokovacie konanie bez zverejnenia je pri verejnom obstarávateľovi, ako aj pri obstarávateľovi postupom, pri ktorom je nevyhnutné splniť niektorú z podmienok na jeho použitie uvedenú v zákone o verejnom obstarávaní. Je to postup verejného obstarávania, ktorý sa všeobecne považuje za najmenej transparentný a mal by sa používať len vo výnimočných prípadoch, a preto je potrebné aj podmienky na použitie rokovacieho konania bez zverejnenia vykladať reštriktívne. Krajský súd dôvodil tým, že v danom prípade nebola zo strany žalobcu splnená podmienka doplnkového charakteru tovaru (9 kusov terénnych vozidiel) k už realizovanej dodávke na základe verejného obstarávania (2 kusy osobného terénneho vozidla). Plnenie na základe rokovacieho konania bez zverejnenia vo forme 9 kusov vozidiel nemohlo v žiadnom prípade nadväzovať na predchádzajúcu dodávku, touto dodávkou nemohlo byť rozšírené alebo čiastočne nahradené pôvodne dodané vozidlo. V danom prípade sa jednalo o dodávku nového tovaru, ktorý nesúvisí s pôvodnou dodávkou, a preto aj námietka žalobcu spočívajúca v tvrdení, že zmenou dodávateľa by došlo k technickým ťažkostiam v prevádzke alebo údržbe, je nedôvodná. V rámci verejnej súťaže vyhlásenej na dodanie dvoch kusov vozidiel v roku 2005 neboli obstarané služby spočívajúce v údržbe a prevádzke, táto nebola vykonávaná pôvodným dodávateľom a zo strany žalobcu nebolo v správnom konaní preukázané, že údržba a prevádzka ďalších vozidiel by spôsobovala akékoľvek technické komplikácie, ak by boli dodané iné typy terénnych vozidiel, respektíve ďalšie vozidlá by boli zabezpečené iným dodávateľom v rámci riadne vyhlásenej verejnej súťaže. Krajský súd ďalej poukázal na to, že v danom prípade nemohol zobrať do úvahy znalecký posudok predložený žalobcom až v súdnom konaní, teda až po ukončení správneho konania. Znalecký posudok by splnil svoj účel v čase prípravy žalobcu pred vyhlásením rokovacieho konania bez zverejnenia ako podklad odôvodňujúci zvolený postup obstarávania. Výška sankcie bola určená zákonom, t.j. 5 % zo zmluvnej ceny určenej vo výške 10 600 000 Sk s DPH, a preto v súlade so zákonnou úpravou nemal žalovaný právomoc určiť pokutu v inej ako zákonom určenej sadzbe.

Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní rozsudok krajského súdu ako nezákonný zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Nesúhlasil s tvrdením súdu, že podmienky na použitie rokovacieho konania bez zverejnenia treba vykladať reštriktívne a má za to, že takéto tvrdenie súdu je zavádzajúce a nezodpovedá zákonnému ustanoveniu a bližšie súd vôbec nevyvetlil, že prečo by to tak malo byť a iba prevzal takéto tvrdenie od žalovaného a tým zdôvodnil aj svoj rozsudok. Poukázal na to, že zo zákona o verejnom

obstarávaní vyplýva, že sa rokovacie konanie môže použiť, keď sú splnené určité podmienky a v zmysle § 24 písm. c/ zákona je riadnym postupom vo verejnom obstarávaní a ako výnimka z pravidiel obstarávania zaručujúcich dodržiavanie účinnosti práv uznaných zmluvou o Európskom spoločenstve sa musí vykladať doslovne (striktné), nie reštriktívne. I. stupňový súd neodôvodnil logickými argumentmi zmenu výkladu z doslovného na reštriktívny. Poukázal na nález Ústavného súdu SR III. ÚS 341/07, z ktorého vyplýva, že pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia.

Pokiaľ súd poukázal na strane 9 odôvodnenia, že v danom prípade nebola zo strany žalobcu splnená podmienka doplnkového charakteru tovaru, tak ide o nesprávne stanovisko krajského súdu, pretože v danom prípade sa obstaráva „doplňujúci tovar“ a nie „doplnkový tovar“. Tieto dva pojmy nie sú synonymami. Z rozsudku krajského súdu ako i z rozhodnutia žalovaného je evidentné, že vnímajú doplňujúci tovar ako doplnkový tovar a konkrétne ho nazývajú výbava, príslušenstvo, teda to, čo sa nazýva doplnkom. Vo význame "doplňujúci" sa krajský súd priklonil k názoru správnych orgánov v tom, že tento pojem je treba vykladať reštriktívne v zmysle ustálenej európskej judikatúry ESD a poukázal na jeho rozsudky kedy je doplňujúcim tovarom k samostatne použiteľnému tovaru len príplatková výbava a to napriek žalobcom doloženému dôkazu vo forme časti spomínaného rozsudku C-385/02, kde je jasne uvedené, že výklad je treba vykonávať striktné, nie reštriktívne. Súd nezohľadnil ani stanovisko Slovenského jazykovedného ústavu, ale priklonil sa k názoru žalovaného, ktorý si túto aplikáciu špekulatívne a účelovo vymyslel. Čo sa týka znaleckého posudku, ktorý odmietol krajský súd akceptovať, tak bol doložený dodatočne hlavne z toho dôvodu, že správny orgán opomenul zistiť presne a úplne skutočný stav veci a vykonať dôkazy a navyiac z § 36 správneho poriadku vyplýva, že pre odborné posúdenie skutočností dôležitých pre rozhodnutie je potrebný znalecký posudok a teda mal vo veci ustanoviť znalca, keď mal pochybnosti k splneniu 2. subpodmienky. Čo sa týka príkladu žalovaného uvedeného v jeho vyjadrení sa k žalobe pre nesplnenie 2. subpodmienky, keď poukázal na rozsudok ESD č. 337/05 z 8. apríla 2008, kde ide o prípad Talianskej republiky, ktorá dostatočným spôsobom nepreukázala neprimerané technické ťažkosti v prevádzke alebo údržbe, tak podľa žalobcu stojí za zmienku, že v uvedenom rozsudku Talianska republika obstarávala k pôvodným helikoptéram ako doplňujúcu zákazku nové helikoptéry a nie doplnkovú výbavu. V danom súdnom konaní Talianska republika nebola úspešná z toho dôvodu, že ESD vyslovil právny názor, že pôvodné obstarávanie bolo nezákonné. Z tohto dôvodu európsky súd konštatoval, že následne muselo byť i doplňujúce obstarávanie nezákonné. Nie je teda pravdou, čo tvrdí správny orgán a síce, že Talianska republika prehrala spor primárne z dôvodu, pretože dostatočne nezdôvodnila splnenie 2. subpodmienky, avšak súčasne súdny dvor nespochybnil to, že nové helikoptéry by neboli doplňujúcim tovarom voči pôvodným (splnenie 1. subpodmienky), čo znamená, že ESD neposudzoval splnenie tejto časti reštriktívne, ale doslovne. Ani túto skutočnosť krajský súd nebral pri rozhodovaní do úvahy a tým sa dopustil diskriminácie a arbitrárnosti. Žalobca ďalej poukázal na to, že krajský súd nebral pri rozhodovaní do úvahy ani Metodické usmernenie žalovaného z 18. mája 2007 o posudzovaní splnenia podmienky RKbZ v prípade nevyhovujúcej alebo neúplnej podmienky vydaný 2 roky pred vydaním predmetného rozhodnutia, ktorý jednoznačne potvrdzuje, že pred začatím RKbZ Odbor legislatívy a metodiky ÚVO posudzuje v oznámení o začatí RKbZ splnenie podmienky pre jeho začatie a v prípade podozrenia z nesplnenia podmienky pre RKbZ postúpi oznámenie na odbor kontroly úradu. Ani toto sa nestalo a kontrola ÚVO bola zahájená až o mesiac neskôr na základe podnetu, ale v inej veci, než je uvedená v žalovanom rozhodnutí, a s ktorou sa správny orgán nestotožnil. Ďalej žalobca uviedol, že krajský súd konštatuje, že podkladom pre začatie správneho konania o uložení pokuty sú zistenia uvedené v Protokole z výkonu kontroly nad verejným obstarávaním zo dňa 19. júla 2007. Je síce pravdou, že dňa 8. októbra 2008 došlo k vypočutiu účastníka konania, ale nie v zistených veciach uvedených v Protokole z výkonu kontroly nad verejným obstarávaním zo dňa 19. júla 2007, ako to uvádza krajský súd. Na základe uvedeného Protokolu ...bolo zahájené správne konanie, vydané rozhodnutie 1. stupňového správneho orgánu zo dňa 14. júla 2008 a následne po rozklade zrušené rozhodnutím zo dňa 5. septembra 2008, pričom tieto 2 rozhodnutia z právneho posudzovania krajského súdu z chronologického sledu udalostí vypadli a tým spôsobili zmätok, nakoľko napadnuté rozhodnutie vo veci zistenia porušenia nevychádza z uvedeného Protokolu ...

Žalobca ďalej uviedol, že obstaranie doplňujúcich služieb rieši § 58 ods. 1 písm. i/ zákona o verejnom obstarávaní a predmetom skúmania je nezákonnosť predmetného rozhodnutia vo vzťahu k splneniu podmienky § 58 písm. e/ zákona o verejnom obstarávaní na obstaranie doplňujúceho tovaru rozšírením v závislosti na nezlučiteľnosti alebo neprimeraných technických ťažkostiach v prevádzke alebo údržbe týchto vozidiel. Nie je zrejmé ako má súčasné obstaranie služieb súvisieť s danou podmienkou. Žalobca uviedol, že opravy a údržba boli vykonávané čiastočne dodávateľom (a žalobca nevie odkiaľ má krajský súd nepravdivú informáciu o tom, že údržba nebola vykonávaná zo strany pôvodného dodávateľa) v rámci záručných opráv a čiastočne svojpomocne vyškolenými pracovníkmi. Žalobca ďalej poukázal na pochybenia v konaní pred správnymi orgánmi a že na tieto pochybenia upozornil krajský súd, avšak s týmito vadami sa vo svojom rozsudku vôbec

nezaoberal. Taktiež výška pokuty je uložená a stanovená v rozpore s ustanovením § 149 ods. 1 písm. a/ zákona o verejnom obstarávaní, nakoľko pokuta by mala byť vyjadrená 5 % zo zmluvnej ceny a logicky to má byť interpretované bez DPH a pokuta z dane je nezmysel. Žalobca ďalej namietal, že pred vydaním prvostupňového správneho rozhodnutia boli porušené jeho zákonné práva, pretože nemal možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a navrhovať dôkazy.

Žalobca poukázal na to, že rozhodnutie žalovaného na strane 5 odsek 2. navádza žalobcu, že mal postupovať prostredníctvom verejnej alebo užšej súťaže s tým, aby vyšpecifikoval takú špecifikáciu, ktorá by bola kompatibilná s pôvodne obstaranými vozidlami, správny orgán mal vedomosť, že sa jedná o špeciálne vozidlá, ktoré sú v zásade kompatibilné len v rámci jedného typu, značky alebo výrobcu. Keby žalobca postupoval takýmto spôsobom pravdepodobne by sa dopustil porušenia zásady rovnakého prístupu v zmysle § 34 ods. 1 písm. b/ a nediskriminácie v zmysle § 34 ods. 7 a následne v zmysle § 9 ods. 4 zákona o verejnom obstarávaní voči iným záujemcom alebo uchádzačom. Technické požiadavky musia umožňovať, aby bolo verejné obstarávanie liberalizované. Súčasne by boli porušené i princípy hospodárnosti a efektívnosti obstarávania. V situácii, kedy verejný obstarávateľ potrebuje obstarat ten istý tovar, je proti nemu samotnému i proti záujmom štátu, robiť verejnú či užšiu súťaž s neistým výsledkom a týmto sa miňa účinok funkčnosti zákona o verejnom obstarávaní a to využívať pridelené štátne finančné prostriedky hospodárne a efektívne ako splnenie základných povinností verejného obstarávateľa.

Ďalej žalobca uviedol stručnú chronológiu postupu účastníkov konania a poukázal na doterajšie skúsenosti získané z predchádzajúcich obstaraní týchto vozidiel.

Žalobca v závere svojho odvolania uviedol, že krajský súd na strane 5 ods. 3. odôvodnenia rozsudku uviedol, že dospel k záveru, že vec je potrebné zrušiť podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. Uvedená časť odôvodnenia rozsudku krajského súdu je v rozpore s jeho vyhláseným rozsudkom, keď žaloba žalobcu bola zamietnutá vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Aj táto skutočnosť podľa žalobcu nasvedčuje tomu, že celé konanie krajského súdu bolo zmätočné a nezrozumiteľné.

Žalovaný správny orgán sa písomne vyjadril ku odvolaniu žalobcu a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v B. potvrdil. Žalovaný má za to, že krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie dostatočne reflektujúc relevantnú právnu úpravu, komunitárnu judikatúru a kompletnú spisovú dokumentáciu. Zároveň súd vyslovil jednoznačný a jasný názor k meritórnym otázkam súdneho konania vymedzeným žalobnými dôvodmi.

Z o d ô v o d n e n i a :

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu proti rozsudku krajského súdu nie je možné vyhovieť a to z nasledovných dôvodov.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 250i ods. 3 OSP na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil v odvolacom konaní preskúmaním administratívneho spisu, že správne orgány riadne zistili skutkový stav danej veci a vyvodili z neho i správne právne závery a preto pokiaľ krajský súd zamietol žalobný návrh žalobcu ako nedôvodný, postupoval súladne so zákonom.

Úlohou odvolacieho súdu bolo posúdiť výhrady žalobcu uvedené v jeho odvolaní proti rozsudku krajského súdu, pretože žalobca je toho názoru, že v danom prípade uzavretím Zmluvy na dodanie tovaru zo dňa 19. júna 2006 mohol obstarávať, a to spôsobom „rokovacieho konania bez zverejnenia“ na predmet zákazky, 8 kusov osobných terénnych vozidiel a 1 terénneho sanitného vozidla v celkovej zmluvnej cene 8 907 565 Sk bez

DPH a teda, či boli v danom prípade splnené zákonné podmienky na aplikáciu príslušného verejného obstarávania formou využitia inštitútu rokovacieho konania bez zverejnenia, ktorému predchádzala tá skutočnosť, že žalobca v roku 2005 obstaral 2 ks osobného terénneho vozidla a 2 ks verejného sanitného vozidla a tento dodaný tovar sa v roku 2006 rozhodol doplniť spolu o 9 ks vozidiel.

Podľa § 58 ods. 1 písm. e/ zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní rokovacie konanie bez zverejnenia môže verejný obstarávateľ použiť len vtedy, ak je splnená aspoň jedna z týchto podmienok: ide o dodávku doplnujúceho tovaru od pôvodného dodávateľa určeného na čiastočné nahradenie obvyklého tovaru alebo zariadenia alebo na rozšírenie už dodaného tovaru alebo zariadenia, ak by zmena dodávateľa nútila verejného obstarávateľa ziskávať materiál rozdielnych technických charakteristík, ktorý by spôsoboval nezlučiteľnosť alebo neprimerané technické ťažkosti v prevádzke alebo v údržbe; platnosť takýchto zmlúv, ako aj opakujúcich sa zmlúv nesmie presiahnuť 3 roky.

Ako vyplýva z administratívneho spisu, žalobca odôvodnil použitie inštitútu rokovacieho konania bez zverejnenia tým, že verejný obstarávateľ potrebuje rozšíriť svoj vozový park o ďalšie špeciálne vozidlá toho istého druhu, charakteristík a určenia, ktoré v roku 2005 vysúťažil. Uviedol, že získanie vozidiel, prípadne inej značky, by spôsobilo žalobcovi neprimerané technické ťažkosti v prevádzke a údržbe, týkajúce sa najmä iných typových vlastností a u nich vyplývajúcej typovej nezlučiteľnosti, nárokov na prevádzku, ošetrovanie, vyškolenie nových obslúh a pod. Získaním rovnakých vozidiel bude zaručený jednotný záručný aj pozáručný servis, unifikácia a kompatibilita náhradných dielov, príslušenstiev a doplnkov vozidiel počas celej doby životnosti vozidiel, stanovený typ vozidiel je súčasne aj zaradený v databáze pre pridelenie vojenských evidenčných čísel. Platnosť zmluvy nebude presahovať 3 roky a že z tohto dôvodu je možné pre obstaranie tohto tovaru použiť „Rokovacie konanie bez zverejnenia“.

Z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v administratívnom spise správneho orgánu vyplýva, že podaním zo dňa 2. marca 2006 žalobca oznámil začatie rokovacieho konania bez zverejnenia na predmet zákazky a to 9 ks terénnych vozidiel v celkovej zmluvnej cene 8 907 563 Sk bez DPH, pričom tomuto predchádzala verejná súťaž vyhlásená žalobcom ako verejným obstarávateľom na dodanie tovaru „osobné terénne vozidlo“ zo dňa 20. septembra 2005 a z vtedajšieho predmetu obstarávania vyplýva, že išlo o osobné motorové vozidlo kategórie N1 G, ktoré je určené na prepravu osôb a nákladu na spevnených cestách a v teréne a následne verejný obstarávateľ špecifikoval svoje technické požiadavky a to požiadavky na prevádzku, ošetrovanie a opravu techniky. Následne dňa 28. októbra 2005 sa uskutočnilo v priestoroch žalobcu ako verejného obstarávateľa otváranie obálok v rámci verejnej súťaže na obstaranie tovaru s tým, že príslušná ponuka bola predložená od jedného uchádzača, ktorým bola obchodná spoločnosť C., s.r.o., ktorá ponúkla cenu za dielo vrátane DPH vo výške 2 200 000 Sk.

Odvolací súd sa stotožňuje so žalovaným, že v ustanovení § 58 ods. 1 písm. e/ zákona o verejnom obstarávaní sú zakotvené 2 podmienky, ktoré sú predpokladom zákonného použitia rokovacieho konania bez zverejnenia a to:

- 1/ jedná sa o dodávku doplnujúceho tovaru určeného jednak na čiastočné nahradenie alebo rozšírenie už dodaného tovaru,
- 2/ zmena dodávateľa by nútila verejného obstarávateľa ziskávať materiál rozdielnych technických charakteristík, ktorý by spôsoboval nezlučiteľnosť alebo neprimerané technické ťažkosti v prevádzke alebo v údržbe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so závermi krajského súdu ako i žalovaného, že v danom prípade zo strany žalobcu ako verejného obstarávateľa nebola splnená podmienka „doplnujúceho charakteru tovaru“ ohľadne 9 ks terénnych vozidiel k už pôvodne realizovanej dodávke na základe predchádzajúceho verejného obstarávania. Krajský súd v dôvodoch napadnutého rozsudku poukázal na to, že plnenie na základe rokovacieho konania bez zverejnenia vo forme 9 ks vozidiel nemohlo v žiadnom prípade nadväzovať na predchádzajúcu dodávku, touto dodávkou nemohlo byť rozšírené alebo čiastočne nahradené pôvodne dodané vozidlo, jednalo sa o dodávku nového tovaru, nesúvisiaceho s pôvodnou dodávkou a podľa názoru krajského súdu aj námietka žalobcu spočívajúca v tvrdení, že zmenou dodávateľa by došlo k technickým ťažkostiam v prevádzke alebo údržbe, je nedôvodná. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na to, že v rámci verejnej súťaže vyhlásenej na dodanie dvoch kusov vozidiel v roku 2005 neboli obstarané služby spočívajúce v údržbe a prevádzke, táto nebola vykonávaná pôvodným dodávateľom a zo strany žalobcu nebolo v správnom konaní preukázané, že údržba a prevádzka ďalších vozidiel by spôsobovala akékoľvek technické komplikácie, ak by boli dodané žalobcovi i iné typy terénnych vozidiel, resp. ďalšie vozidlá by boli zabezpečené iným dodávateľom v rámci riadne vyhlásenej verejnej súťaže.

Ustanovenie § 58 ods. 1 písm. e/ zákona o verejnom obstarávaní má povahu zloženej skutkovej podstaty a upravuje dve navzájom súvisiace subpodmienky, ktorých kumulatívne splnenie zo strany účastníka konania je predpokladom pre oprávnené použitie rokovacieho konania bez zverejnenia, a preto v tejto súvislosti bolo zákonnou povinnosťou správneho orgánu (úradu pre verejné obstarávanie) skúmať, či obstaranie 9 ks vozidiel v roku 2006 rokovacím konaním bez zverejnenia nadväzovalo na základné verejné obstarávanie, v ktorom účastník konania - žalobca obstaral 4 ks vozidiel v roku 2005, a či táto nadväznosť mala reálne i skutočný charakter dodávky doplnujúceho tovaru.

Taktiež i podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky predmetné motorové vozidlá, ktoré žalobca obstaral s použitím rokovacieho konania bez zverejnenia, je potrebné považovať za také tovary, ktoré sú samostatne použiteľné, a ktoré nesporne môže žalobca využívať samostatne, a to bez zreteľa na pôvodne obstarané motorové vozidlá zakúpené v základnom verejnom obstarávaní. Taktiež odvolací súd sa stotožňuje s úvahou žalovaného, že za dodávku doplnujúceho tovaru, ktorou sa rozširuje už dodaný tovar, je v intenciách reštriktívneho výkladu v prípade motorových vozidiel, napr. príplatková výbava, nosič, vykurovanie sedadiel, dažďový senzor a pod. a preto tento doplnujúci tovar má povahu samostatného tovaru, a to bez akéhokoľvek funkčného vzťahu k už pôvodne dodaným motorovým vozidlám zo základného verejného obstarávania.

Čo sa týka 2. subpodmienky, a to, že zmena dodávateľa by nútila verejného obstarávateľa získavať materiál rozdielnych technických charakteristík, ktorý by spôsoboval nezlučiteľnosť alebo neprimerané technické ťažkosti v prevádzke alebo údržbe, tak podľa názoru odvolacieho súdu žalobca taktiež túto zákonnú podmienku v priebehu správneho konania nepreukázal. Odvolací súd sa stotožňuje so žalovaným, že o nezlučiteľnosť by išlo v takom prípade, ak by verejný obstarávateľ v rámci doplnujúcej dodávky tovaru obstaral tovar, ktorý by nemohol z dôvodu nekompatibility prevádzkovať, t. j. využívať doplnujúci tovar súčasne s už dodaným tovarom v súlade s účelom, na ktorý má pôvodne dodaný tovar slúžiť, čo v prípade žalobcu znamená, že by v dôsledku obstarania vozidiel inej značky, ako už dodané vozidlá, nemohol z dôvodu inkompatibility využívať už dodané vozidlá alebo novo nakúpené vozidlá na účely pyrotechnickej sanácie. Taktiež správne dôvodí žalovaný, že i v tomto prípade je potrebné nezlučiteľnosť posudzovať v kontexte, či už obstaraný tovar predstavuje určitý funkčný celok, ktorý dodávkou doplnujúceho tovaru obstarávateľ rozširuje.

Odvolací súd nemôže akceptovať ani skutočnosť, že pri obstaraní vozidiel inej značky, ako tých, ktoré už boli žalobcovi pôvodne dodané, by mohol nastať problém v súvislosti s neprimeranými technickými ťažkosťami v prevádzke alebo údržbe týchto vozidiel. Pokiaľ žalovaný dôvodí, že každé motorové vozidlo ako tovar možno prevádzkovať a servisne zabezpečovať samostatne, tak k tomu odvolací súd dodáva, že tieto technické problémy, ktoré by mohli vyvstať v súvislosti s obstaraním vozidiel inej značky, ako už boli pôvodne dodané, by musel preukázať žalobca a na ňom je v tomto smere dôkazné bremeno v tom zmysle, že zároveň i súčasné prevádzkovanie alebo údržba týchto vozidiel by mu spôsobovala „neprimerané technické ťažkosti“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nevyklučuje ani tú skutočnosť, že obstaranie vozidiel inej značky, než ako tých, ktoré boli pôvodne obstarané, môže a mohlo by spôsobovať i príslušné technické ťažkosti v ich prevádzkovaní a údržbe, ak nie je možné v určitých situáciách vylúčiť ani tieto skutočnosti, avšak aby išlo o naplnenie kritéria „neprimeranosti“, tak tieto skutočnosti musí viesť preukázať samotný verejný obstarávateľ. Žalobca však tieto skutočnosti ani podľa názoru odvolacieho súdu nepreukázal.

Pokiaľ žalobca vo svojom odvolaní argumentoval, že žalovaný nesprávne na vec aplikoval i rozhodnutie Európskeho súdneho dvora č. C-337/05 zo dňa 8. apríla 2008, v ktorej veci mala Talianska republika obstarávať k pôvodným helikoptéram ako doplnujúcu zákazku nové helikoptéry, tak s touto argumentáciou sa odvolací súd nemôže stotožniť a dáva za pravdu žalovanému, že daný prípad právne súvisí s danou posudzovanou vecou. Je pravdou ako síce tvrdí žalobca, že ESD napokon v danej veci skonštatoval, že nakoľko bolo pôvodné obstarávanie nezákonné, tak následne muselo byť i doplnujúce obstarávanie nezákonné. Táto skutočnosť však nemení nič na tom (čo napokon vo svojom odvolaní konštatuje i žalobca), že ESD nespochybnil tú skutočnosť, že nové helikoptéry by neboli doplnujúcim tovarom vo vzťahu k pôvodným helikoptéram. Zo skutkového stavu daného prípadu vyplýva, že Talianska republika v danom prípade opakovane nakupovala helikoptéry značky Agusta a Agusta Bel a to bez akéhokoľvek oznámenia o vyhlásení verejného obstarávania a hlavne bez predchádzajúceho postupu zadávania zákazky, t. j. verejného obstarávania stanoveného v smernici Rady 93/36/EHS zo dňa 14. júna 1993 o koordinácii postupov verejného obstarávania dodania tovaru. Talianska republika sa bránila tým, že technická špecifickosť helikoptér a doplnujúci charakter dotknutých dodávok umožňoval uzavrieť zmluvu v rokovacom konaní podľa čl. 6 ods. 3 písm. e/ uvedenej smernice a tvrdila, že vzhľadom na technickú špecifickosť mohla byť dodávkou helikoptér poverená len spoločnosť Agusta a zároveň, že bolo nevyhnutné zabezpečiť interoperabilitu jej helikoptérovej letky najmä na účely zníženia logistických, operačných nákladov a nákladov na výcvik pilotov. Túto obranu Talianskej

republiky ESD neakceptoval a poukázal na to, že Talianska republika dostatočným spôsobom nepreukázala, že prečo len helikoptéry vyrábané spoločnosťou Augusta spĺňajú osobitné technické požiadavky a dôvodil, že členský štát sa len obmedzil na zdôraznenie výhod interoperability helikoptér používaných jeho rôznymi jednotkami. Talianska republika nepreukázala, prečo by pri zmene dodávateľa musel materiál vyrobený podľa inej techniky spôsobovať nekompatibilitu alebo neprimerané technické ťažkosti.

Čo sa týka predloženého znaleckého posudku až v konaní pred krajským súdom zo strany žalobcu, tak odvolací súd je toho názoru, že súd 1. stupňa správne a zo zákonných dôvodov nemohol akceptovať žalobcom predložený znalecký posudok (§ 250i ods. 1 OSP) a správne konštatoval v dôvodoch rozsudku, že znalecký posudok by splnil svoj účel v čase prípravy žalobcu pred vyhlásením rokovacieho konania bez zverejnenia ako podklad, ktorý by odôvodňoval zvolený postup obstarávania. Odvolací súd sa stotožňuje s argumentáciou žalovaného, že tvrdenie žalobcu je zavádzajúce pokiaľ žalobca tvrdí, že predmetný znalecký posudok v konaní pred súdom 1. stupňa predložil z dôvodu, že žalovaný zanedbal povinnosť presne a úplne zistiť skutočný stav vecí. Podľa názoru odvolacieho súdu, ako vyplýva z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v administratívnom spise, žalobcovi nič nebránilo, aby bol v priebehu správneho konania aktívnejší a v priebehu dokazovania navrhol vykonať eventuálne ďalšie dôkazy za účelom unesenia svojho dôkazného bremena v konaní pred správnymi orgánmi.

Pre úplnosť veci Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné uviesť, že zo záveru znaleckého posudku (č.l.17-18 spisu Krajského súdu v Bratislave) vypracovaného Ing. J.K. (znalec z odboru cestnej dopravy) vyplýva, že k rozšíreniu kapacity pôvodnej zákazky o vozidlá SANTANA pre VTSÚ Záhorie došlo na základe požiadaviek žalobcu a že verejná zákazka môže byť z technických dôvodov plnená jedným hlavným dodávateľom. Zo záveru znaleckého posudku vyplýva, že z technického hľadiska s prihliadnutím na ekonomické správanie sa, bol zámer a realizácia na kúpu vozidiel značky SANTANA PS 10 Anibal správny. Podľa znalca z technického hľadiska vozidlá SANTANA spĺňajú kritéria bezpečnej a hospodárnej prevádzky v ťažkých podmienkach Vojenského obvodu J. Žalobca už tieto vozidlá prevádzkoval, má s ich prevádzkou skúsenosti, má vyškolený personál. Podľa znalca tieto vozidlá tiež mali rádo o niekoľko stotisíc slovenských korún nižšiu nákupnú cenu ako porovnateľné vozidlá, realizáciou kúpy vozidiel SANTANA sa nemení sortiment náhradných dielov, nie je potrebné zakúpiť prípravky a pomôcky na opravu iných druhov vozidiel. S prihliadnutím k znalosti vojenských činností spojených s pyrosanáciou, k znalosti klimatických a terénnych podmienok, z technického hľadiska takéto riešenie zo strany VTSÚ Záhorie bolo optimálne a zabezpečovalo bezpečné, hospodárne a kvalitné splnenie úloh vo Vojenskom obvode J.

Zo záverov znaleckého posudku však okrem iného nevyplýva a nie je tam konštatované, že týmto dodávateľom by nemohol byť eventuálne i iný subjekt než ten, ktorý realizoval pôvodnú zákazku. Taktiež zo záverov znaleckého posudku nemožno vyvodit' ani podľa Najvyššieho súdu SR záver, že by v danom prípade žalobca pre postup rokovacieho konania bez zverejnenia naplnil už uvedené príslušné zákonné kritéria. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné ospravedlnit' nezákonný postup žalobcu bez splnenia zákonných podmienok pre uskutočnenie rokovacieho konania bez zverejnenia, iba na tom skutkovom základe, že s prevádzkovaním a údržbou iného typu vozidiel by mal žalobca príslušné technické problémy, ktoré však v žiadnom prípade nenapĺňajú znaky zákonného kritéria "neprimeranosti".

Čo sa týka výšky namietanej pokuty, tak odvolací súd uvádza, že správny orgán uložil výšku pokutu v súlade s ustanovením § 149 ods. 1 písm. a/ zákona o verejnom obstarávaní, v zmysle ktorého úrad uloží verejnému obstarávateľovi alebo obstarávateľovi pokutu vo výške 5 % zmluvnej ceny, ak sa vyhol povinnosti uzavrieť zmluvu podľa tohto zákona, alebo, ak uzavrel zmluvu rokovacím konaním so zverejnením, alebo rokovacím konaním bez zverejnenia bez splnenia podmienok na ich použitie. Správne v tomto smere správny orgán vychádzal zo zmluvnej ceny zakotvenej v príslušnej zmluve s dodávateľom. V danom prípade výška uloženej sankcie zodpovedá i právnej úprave účinnej v čase uzavretia zmluvy postupom rokovacieho konania bez zverejnenia. Odvolací súd v tejto súvislosti tiež poukazuje na ust. § 3 ods. 3 zákona č. 18/1996 Z. z. o cenách v znení neskorších predpisov, z ktorého vyplýva, že ak nie je dohodnuté alebo osobitným predpisom ustanovené inak, súčasťou ceny je aj daň z pridanej hodnoty, príslušná spotrebná daň a pri dovážanom tovare aj clo a iné platby vybrané v rámci uplatňovania nesadzobných opatrení ustanovené osobitnými predpismi.

V odôvodnení rozhodnutia sa prvostupňový súd vysporiadal so všetkými skutkovými aj právnymi otázkami majúcimi význam pre posúdenie prejednávanej veci. V rozhodnutí uviedol zákonné ustanovenia, na základe ktorých dospel k právnemu záveru a dostatočným spôsobom sa vysporiadal aj s právnou argumentáciou žalobcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní žalovaného správneho orgánu nezistil ani takú vadu, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250j ods. 3 OSP), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné a niektoré za také, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci a preto napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), nakoľko pri nedostatku žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a tiež s prihliadnutím na závery obsiahnuté v dôvodoch rozhodnutia odvolacieho súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od právneho názoru krajského súdu v danej veci odchyľil (napr. zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska) a preto v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 OSP za použitia ustanovenia § 246c ods. 1 OSP napadnutý rozsudok krajského súdu ako súladný so zákonom potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 OSP za použitia ustanovenia § 246c ods. 1 veta prvá OSP. Žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.